

Кралиците на ТРИЛЪРА

ЛИН ХАЙТАУЪР

БЕСТСЕЛЪР
НА NEW YORK
TIMES

Мистериозен „ангел“ застрашава
работата ѝ в полицията и живота ѝ,
както и сигурността на децата ѝ.

РЕКЕТ

Поредица на

Story

ЛИН ХАЙТАУЪР РЕКЕТ

Превод: Мария Петрова

chitanka.info

„Няма да има оцелели“ — сигурна е детектив Сонора Блеър, когато с партньора ѝ Сам прекрачват прага на една типична къща от предградията и се озовават пред кошмарна гледка: цяло едно семейство е станало жертва на дивата ярост на жесток убиец. Сонора успява да открие майката, свита под леглото, умираща, и едва чува последните ѝ думи: „Ангелът дойде“. Четирийсет и осем часа по-късно колегите на Сонора вкарват в затвора двама заподозрени — всички са убедени, че нечовешкото престъпление е разкрито. Всички, освен Сонора — тя е сигурна, че в онази къща е имало и трети човек. И независимо дали този „Ангел“ е убиец или спасител, тя е решена да го открие и да му даде заслуженото...

1

„Според сведенията, с които разполагаме, все още не сте направили последната вноска по погасяването на вашия заем. Ако парите са преведени, приемерте настоящото известие за невалидно. Апелираме за вашето съдействие. Бъдете любезни да ни изпращате квитанциите за всяка вноска — това ще прекрати всякакви по-нататъшни строги действия от наша страна, включително въвличането на данъчните власти в разрешаването на подобни проблеми.“

Сега, след като всичко вече беше приключило, доколкото това би могло да се каже за определена случка или събитие, Сонора беше в състояние да се върне назад във времето и да определи точния момент, в който нещата взеха погрешен обрат. Понякога усещаше в себе си склонност да прехвърли вината върху нещастното стечение на обстоятелствата, да си мисли, че ако двамата със Сам не бяха дежурни през онази топла мартенска вечер, всичко щеше да бъде различно и нямаше да излезе от контрол.

Друг път си казваше, че се е справяла с много подобни случаи — точно толкова лоши, ако не и по-лоши от последния. Може би проблемът беше в самата нея, в нейната уязвимост. Кой знае. Може вината да не беше нейна — в крайна сметка животът е едно безкрайно пътуване. Пристъпваш напред и поемаш по избрания път, без да знаеш какво те очаква. Добро или лошо — никаква гаранция. Просто пътуване, което е трябвало да предприемеш.

Пътуване, започнало с едно телефонно обаждане — както обикновено става при полицейските служители.

* * *

Предишната вечер беше сънувала кошмар — ужасяващ и древен като първородния грях. Дали сънят ѝ не беше пророчески или предупреждение, изпратено от неведоми сили? Когато на следващия ден телефонът иззвъня, Сонора беше забравила за този свой сън, увлечена в книгата, която четеше. Беше се изтегнала на кушетката, погълната от „Коринтянинът“ на Джорджет Хейър. В кухнята се носеше аромат на печено месо и сос за барбекю. Тя готвеше — събитие, което рядко се случваше. Клампет, нейният трикрак любимец със златиста козина, лежеше пред печката и охраняваше пържолите. Храната беше в пълна безопасност.

Петокласничката Хедър и Тим — наскоро навършил седемнайсет години, седяха пред телевизора и гледаха повторението на „Подобрения в дома“ в очакване на поредния епизод на „Семейство Симпсън“.

И двамата със сигурност имаха домашни, но преди двайсетина минути, когато Сонора вдигна поглед от книгата и ги видя — Тим, облегнат на възглавниците на дивана, и Хедър, праметнала крака през страничната облегалка на кръглото кресло, което ѝ бяха купили от една разпродажба по случай рождения ѝ ден — желанието за тишина и спокойствие надделя над необходимостта да изпълни родителските си задължения.

Мислено се поздрави за решението си. Човек трябва да се наслаждава на подобни кратки мигове на блаженство.

Неохотно остави книгата — време беше да приготви салатата. Надигна се от кушетката с намерението да свали от котлона тенджерката с ориза и в този момент телефонът иззвъня.

— За теб е — каза Тим и ѝ подаде слушалката. Не знаеше кой бе по-изненаданият от двамата. Облегна се на кухненския плот, почеса с крак Клампет, а той ѝ се отблагодари с радостно скимтене. На пода се виждаше мокра следа от кучешки лиги — признание за нейните кулинарни способности.

— Сонора?

— Сам, скъпи — не съм те виждала цели два часа!

— Искаш ли да дойда да те взема със служебната кола или предпочиташ ти да дойдеш на местопрестъплението?

Гласът му звучеше странно.

— Къде е, Сам?

— За нищо на света няма да го откриеш сама. Май ще е по-добре аз да дойда.

— Какво имаме този път?

— Убийство на цяло семейство. В дома им — с равен тон я осведоми Сам.

Сонора затвори телефона. Очите ѝ срещнаха вперените в нея погледи на децата ѝ. Децата на ченге на повикване. Предчувстваха, че се е случило нещо неприятно.

— На работа ли отиваш? — попита синът ѝ. Тя знаеше, че в мига, в който излезе от къщи, Тим ще се залепи за телефона.

— Да — отвърна. — Вечеряйте без мен и се постарайте да оставите кухнята в приличен вид. Чува ли, Тим?

Хлапакът кимна.

— Може ли да си лакирам ноктите на краката? — запитва Хедър.

— Може, но в банята, не тук. — Не че имаше някакво значение, беше по-скоро въпрос на принцип.

Сонора погледна към кушетката. Розовата тапицерия беше по-захабена, по възглавниците се виждаха петна от мастило и кучешки косми.

Грабна чантата си и изключи телевизора. Двамата намръщено я изгледаха.

— Вървете да вечеряте. Не забравяйте да нахраните Клампет. Хедър, ти отговаряш за него. — Беше сигурна, че ако каже на сина си, той ще забрави. — И заключете след мен. Разбрахме ли се?

Тим кимна:

— Да се нахраним и да заключим вратата. Зареди ли си револвера, мамо?

— Сам ще ме вземе. Ще си приготвя оръжието в колата.

— Включи телевизора.

— Сам си го пусни.

Пътном грабна черното си сако и вратовръзката, която висеше на един стол, пристегна едната си маратонка и излезе да изчака Сам пред къщата.

2

Нападение над семейство. Случай, към който нито един служител от отдел „Убийства“ не можеше да подходи, без да почувства неприятно присвиване в стомаха, независимо колко е опитен или претръпнал към подобни престъпления.

Тя стоеше до верандата, очаквайки пристигането на колегата си. Един от съседите спря колата си на алеята, водеща към дома му, и предпазливо ѝ махна с ръка. В квартала живееха предимно млади семейства с малки деца, поради което вдовица с двама тийнейджъри, при това ченге, предизвикваше само страх и интерес. Сонора не упрекваше съседите си. Преди синът ѝ да достигне юношеската възраст, и нейните нерви се опваха до крайност, когато покрай нея профучеше кола, управлявана от хлапак, надул радиото до дупка.

Сам не ѝ беше съобщил адреса, на който трябваше да отидат, но тя беше сигурна, че къщата ще бъде точно като онази отсреща. И като другата до нея.

Някои ченгета гледаха с насмешка на наивността на обитателите на града — родители, които не мислят, че зад всеки ъгъл се крие педофил, хора, които не вярват в двукракото зло, дебнешо навсякъде. Тя обаче знаеше, че зад насмешката на колегите ѝ се крие най-обикновена завист.

Не беше споделила с никого, дори със Сам, колко често е прелиствала досиетата с приложени фотографии на сексуалните мании, преследващи деца, които бродят по улиците на Синсинати. Случваше се да зърне познато лице в магазин и да изпита неудобство от факта, че няма представа откъде познава въпросния човек — дали го е виждала на родителските срещи, или той е престъпник, току-що излежал присъда за изнасилване на осемгодишно дете.

Обърна се и погледна своята къща. Завесите на всекидневната още не бяха спуснати. Хедър беше заела мястото на майка си на кушетката, а Тим крачеше напред-назад с телефонната слушалка в ръка. Ах, колко уютна изглеждаше стаята през тази лятна привечер.

Чувстваше се някак несигурна. Вероятно защото докато наблюдаваше децата си, осъзна, че вече са пораснали и бавно, но сигурно се отдалечават от нея. С течение на времето преставаш да се заблуждаваш, че животът е статичен — всичко се променя тъкмо в мига, в който си решил, че си овладял една или друга ситуация, и не ти остава нищо друго, освен да се примириш, независимо дали ти харесва или не.

Изпитваше някаква носталгия по дома, само дето не знаеше къде е този неин дом.

Облегна се на хладната тухлена стена и се загледа към улицата. Една кола се показва иззад ъгъла и се насочи към нейната къща. Светлината на фаровете меко прорязваше тъмнината.

Сонора не помръдна. Обзеха я лоши предчувствия. Изкуши се да се върне вкъщи и да си измисли някакво оправдание — да каже, че е болна, или да намери друга причина да остане. Струваше ѝ се, че ако тръгне сега, когато се върне, нищо няма да е същото.

По-скоро усети, отколкото видя, че Сам напрегнато я наблюдава. Най-вероятно се питаше защо тя продължава да подpira стената, вместо да тръгне към него. Метна чантата си през рамо. Почувства тежестта на револвера в кобура на бедрото си и пое към изпълнение на служебните си задължения.

3

— Отиваме в Олдън — каза й Сам, в гласа му прозираше съжаление.

Дрехите му бяха в плачевно състояние. Панталоните в цвят какви бяха измачкани, вратовръзката му беше разхлабена, яката на синята му памучна риза — небрежно разкопчана. Беше направил опит да среши правата си тъмна коса и дори я беше разделил на път. Брадата му беше набола.

Сонора смръщи вежди. В главата й изплуваха образи от снощния й кошмар. Странно нещо са сънищата — дивите животни на съзнанието. Опиташ ли се да ги уловиш, мигновено изчезват. Ала позволиш ли им да се появят по своя воля, ще бъдеш обсебен от образи, чувства и спомени, сякаш сънищата сами избират времето, по което да излязат наяве.

Беше сънувала брат си Стюарт, починал преди четири години... наистина ли бе изминало толкова време оттогава? Беше загинал от ръката на престъпник, с когото Сонора отдавна играеше на котка и мишка. Някой би казал, че това са рисковете на професията, но злото не би трябвало да посяга на близките й. А ето че брат й беше станал невинна жертва.

Печална история.

Но и това беше част от работата й.

— Сонора? Добре ли си?

Не беше нормално двамата със Сам да мълчат. Тя изпитателно го изгледа. Питаше се дали отново се е скарал с жена си, или просто е изморен.

— Сам, често ли сънуваш?

Той я изгледа недоумяващо:

— Дали сънувам?

— Да.

Не се изненада, нито се смути от въпроса й — сигурен знак, че двамата работят заедно от дълго време.

— Само когато съм ял пица, гарнирана с люта чушка. Или пък когато са ми сервирали чили.

— Чилито те кара да сънуваш?

— То, както и някои други неща. — Колата навлезе в новопостроен жилищен квартал и подмина малко езеро. — Вече сме в Олдън.

Сонора усети, че я обзема познатото чувство на свръхнапрегнатост, породено от интуицията ѝ на ченге.

— Много е хубаво тук — промърмори.

Сам кимна:

— Един мой братовчед живее през две преки.

— Наистина ли? — равнодушно попита Сонора.

— Не, измислям си.

— Както си измисли и братовчедата, нали?

— Наистина имам братовчед, но живее в Канада. — Той отмести крак от спирачката и колата намали скоростта си. Пет патици прекосиха шосето и нагазиха в езерцето. Досега не беше обръщала внимание как опъват шиите си тези птици, когато прескачат бордюра.

Колегата ѝ отмести очи към огледалото за обратно виждане и включи ляв мигач:

— Познаваш ли този район?

— Не.

— Е, сега ще го опознаеш.

Светлината на халогенните улични лампи очертаваше призрачни ореоли около дърветата, белите бордюри и наскоро боядисаните къщи.

От три дни температурата се бе повишила, хубавото време създаваше илюзията, че зимата безвъзвратно е отминала. Хората бяха наизлезли от къщите. Мъж с широк зелен панталон разхождаше кучето си, до него някаква жена буташе тъмносиня бебешка количка. Тревната площ пред къщата на ъгъла беше окосена наскоро, тротоарът беше покрит с ароматна трева. Лампата над входната врата беше включена, въпреки че все още беше светло. Три деца по джинси и тънки пуловери се търкаляха по затревеното хълмче. Захладняваше, на сутринта тримата палавници щяха да се събудят със зачервени гърла.

Сам зави надясно и гледката се промени. Къщите бяха по-малки, но с красиви и добре поддържани градинки отпред, дърветата — по-

големи и хвърляха дебели сенки. Колите бяха сравнително нови, предимно американски марки.

Изглежда, някой се беше обадил на пожарната. Множество обитатели на квартала се бяха отправили към местопроизшествието, някои от тях водеха и децата си. Явно бяха чули, че нещо се е случило, и бързаха да задоволят любопитството си, без да имат представа какво точно ще видят.

До пожарната бяха паркирани две линейки. Сигналните лампи на покривите им бяха включени. Хората от медицинските екипи стояха на групички, пушеха и напрегнато разговаряха.

— Няма оцелели — предсказа Сонора.

Къщата се намираше в края на задънена улица — „Едрингтън Корт“ № 436. Тревата не беше окосена, но въпреки това моравата не изглеждаше занемарена. Можеше да почака още една седмица, освен ако не се изсипеха проливни дъждове.

Сонора спря в началото на алеята, водеща към къщата. Не обръщаше внимание на тълпата наоколо, нито на пожарните коли и на мъжете в сини униформи. Погледът ѝ изпитателно се спря върху двете коли, паркирани отпред: един доста очукан стар „Сатурн“ и кафеникав „Крайслер“.

Погледна назад към трите патрулни коли, изтеглени встрани, за да не препречват пътя на линейките. Униформените полицаи не допускаха никого да прекоси тротоара, а гласовете им звучаха любезно, но твърдо.

Сонора бавно тръгна към къщата — беше толкова съсредоточена, че сякаш се изолира от всичко наоколо. Чувахе шумовете като че ли отдалеч, движеше се с методична прецизност като водолаз, пристъпващ по морското дъно. Винаги работеше по този начин, който бе свършено чужд на иначе експанзивната ѝ натура. Концентрацията ѝ беше пълна. Спря до пощенската кутия — флагчето беше вдигнато, което означаваше, че има поща. Името на семейство Стинет беше изписано с бяла боя върху черния капак, а под него беше залепен стикер на червена птица с жълта човка.

Сонора извади от чантата си гумени ръкавици и дискретно се обърна, за да си ги сложи. Вдигна капака. Кутията беше празна. До слуха ѝ достигна шум на двигател и свистене на автомобилни гуми. Пристигаше бусът на криминалния отдел. Шофьорът караше бавно, изнервен от линейката, препречила пътя му, и от децата, притичващи час по час пред превозното средство.

Сонора извърна очи към малкото червено флагче върху пощенската кутия и отново надникна вътре. Някакъв малък предмет привлече вниманието ѝ — приличаше на сиво камъче. Тя внимателно

го пусна в пликче за веществени доказателства и повика с пръст един от униформените. Младежът видя картата, закачена на вратовръзката ѝ, както и ръкавиците, и побърза да се приближи:

— Кажете, госпожо.

Тя погледна табелката с името му:

— Полицай Бърд, останете до кутията и помолете да снемат отпечатъците.

Той кимна и побърза да изпълни заповедта ѝ. Беше новобранец и всичко, което се случваше, му се струваше безкрайно интересно. Сонора се запита дали би се съгласила синът ѝ да премине курс по обучение за полицаи ей така, само за да трупат опит.

Децата ѝ бяха у дома, в безопасност, повтори си за пореден път.

Отметна кичура коса, който непрекъснато падаше в очите ѝ, и тръгна към колите на семейство Стинет.

Положението на „Крайслер“-а подсказваше, че шофьорът внезапно е ударил спирачки. Гумите бяха извити под странен ъгъл, предната лява врата беше отворена. „Хм, доста странно“ — помисли си тя. Като се приближи, видя под вратата ключодържател с много ключове. Наведе се и го вдигна. Ключовете бяха десет на брой. Ключодържателят беше с надпис „Джип“.

Джип? Не можеха ли да намерят някой с надпис „Крайслер Лебарон“?

Тапицерията на колата беше черна. В поставката на конзолата се мъдреше пластмасова чашка за кафе, в която някой беше пхнал смачкано пликче от сниск. По керемиденочервените постелки, неподходящи на сивия мокет, се виждаха следи от засъхнала кал. На задната седалка бяха захвърлени вестници, спортна шапка с надпис „Глидън“ и черно куфарче, от което като език стърчеше жълт лист от бележник. В левия край беше прикрепено бебешко столче за кола.

Лампичката на тавана беше включена, но светлината беше слаба, а червеният мигащ индикатор на таблото показваше, че акумулаторът е изтощен.

Сонора се отдръпна от колата и се обърна към къщата. До верандата забеляза детско велосипедче с три колела; гумите бяха износени и покрити с кал и асфалт. Някакъв полицаи стоеше неподвижно до верандата, като се стараеше да не гледа линейките и детското велосипедче. Пребледнялото му лице сякаш бе издялано от

камък. Боядисаната в зелено входна врата, в долната част, на която беше монтирана пиринчена пластина, беше широко отворена.

Тя погледна „Сатурн“-а, надлежно паркиран отдясно на алеята за коли. През предното стъкло се виждаха шишенце с розов гланц за устни, оставено на таблото, и яркожълта блуза, захвърлена на дясната предна седалка. Върху блузата бяха поставени червени маратонки, на огледалото за обратно виждане висеше плюшена костенурка.

Нанесе първите факти във въображаемия каталог, съществуващ в съзнанието ѝ. Всички забелязани до този момент вещи ѝ даваха ясна представа за обитателите на този дом. Момиче на възраст между шестнайсет и осемнайсет години. По-малко дете — между три и шестгодишно. Отвори бележника си и записа заключенията си.

От двете страни на пътеката, водеща към улицата, бяха засадени жълти и бели нарциси.

Сам стоеше на верандата и разговаряше с униформения полицаи. Отново младеж, този път чернокос. По слепоочията му се стичаха вадички пот. Чу как колегата ѝ му прошепна:

— Добре ли си? — Полицаят безмълвно кимна. Сам въздъхна: — Какво имаме този път?

— Според съседите в тази къща би трябвало да е живяло петчленно семейство.

— Би трябвало ли? — не се сдържа Сонора.

Сам раздразнено я изгледа.

— Би трябвало ли? — повтори тя.

— Да, госпожо — кимна патрулният полицаи, изкашля се и заби поглед в бележника си. — Бащата, Карл Стинет, на около трийсет и пет години, е убит. Трупът му е открит във всекидневната. Тина Стинет, шестнайсетгодишна. Намерена е в спалнята. Уилис Стинет на две години, с прякор Мъничето — трупът му също е във всекидневната. Съпругата на име Джой Стинет липсва. Момиченце на два месеца на име Клоуи и с прякор Бейби Бий също е изчезнало.

— Някой да е видял или чул нещо? — попита Сам.

Полицаят кимна:

— Следобед някаква кола спряла пред къщата. Стар „Шевролет Импала“ с четири врати, с грундиран десен калник, регистрационният номер е 8788.

— Информацията е прекалено точна — промърмори Сонора.

— Имахме късмет. — Младежът отново наведе глава към бележника. — На връщане от училище едно момче е забелязало колата.

— Видяло ли е някой непознат?

— Не си спомня. Но пък ни каза, че семейството е имало още една кола — бял джип чероки, модел деветдесет и седма година, който е изчезнал.

— Обявихте ли го за национално издирване? — попита Сам.

— Да, сър — кимна младежът.

Сам приятелски го потупа по рамото и влезе в къщата. Сонора погледна нарцисите, сетне го последва. Колегата ѝ внезапно спря на прага на всекидневната и тя буквално заби нос в гърба му.

— Мили боже! — промълви Сам.

Сонора никога нямаше да забрави начина, по който той произнесе тези две думи! Мили боже!

Бяха убили кучето с два куршума в плешката и корема, стените бяха изпръскани с кръвта му. Трупът на Карл Стинет беше привързан към дървен стол, който беше преобърнат. Очевидно мъжът бе оказал ожесточена съпротива.

Столтът с възглавничка на бели и червени карета вероятно беше донесен от кухнята. Единият крак беше разцепен. „От куршум“ — мислено отбеляза Сонора. Китките на мъжа бяха здраво завързани с шнур, напоен с кръвта му.

Тя отново се втрени в кучето. Очевидно първият куршум беше попаднал в плешката му. Ако се съди по кървавите следи по стените, раненото животно беше тичало из стаята. Запита се дали кръвта е само от домашния любимец на семейство Стинет.

В съзнанието ѝ изникна старият Клампет — верен страж на семейството ѝ, чиито очи бяха интелигентни като на човек. Побиха я тръпки и тя побърза да се отърси от мислите си.

Огледа се, като по навик забелязваше всяка подробност.

Обстановката беше приятна. Къщата беше по-чиста от повечето домове, в които беше влизала. По-точно, сигурно е била чиста при нормални обстоятелства. В момента обстоятелствата не бяха нормални.

Библиотеката беше вградена в стената. Полиците, боядисани в бяло, бяха изпръскани с капчици кръв и с нещо по-тъмно, може би кафе. На един от рафтовете до разпилени парчета стъкло имаше нещо, което приличаше на дъно на кана. Кафеникава течност се беше просмукала в том седми от Световната енциклопедия и в няколко орфани броя на списание „Сайънтифик Американ“. На пода се въргалаше скъсан на две справочник по градинарство.

Видеото и телевизорът работеха, но звукът беше изключен. Върху телевизионния приемник беше оставена отворена кутия от видеокасета. „Уолис и Громит — разменените панталони“, гласеше надписът на обложката, на която беше нарисувано усмихнато куче.

Светлобежовият мокет беше съвсем нов. В каталозите, които Сонора прелистваше, когато желанието ѝ да смени мокета вкъщи я подтикваше да се занимава с тази нетипична за нея дейност, наричаха светлобежовия цвят „ирландски лен“.

Забеляза, че завесите са провиснали. Очевидно шнурът с копринени златисти пискюли, с който беше завързана жертвата, е бил свален именно от там. Много смело! Убийците дори не бяха донесли въже.

Пристъпи към трупа на мъжа. Сам тъкмо повдигаше завързаните му ръце. Върху лявата китка се виждаше светла ивица, контрастираща с потъмнялата от слънцето кожа. Това подсказа на Сонора, че човекът е прекарвал доста време на открито и че часовникът му е бил откраднат.

Беше трудно да се предположи как е изглеждал мъжът, защото лицето му беше обезобразено от силни удари, но вероятно е бил красив. Тънкият му памучен панталон беше изцапан с кръв, яката на ризата беше разкопчана на мястото, на което куршумът беше пронизал смъртоносно адамовата ябълка. Как ли е изглеждал този човек? Трябваше да разгледа албумите със семейните снимки.

Лявото му око и носът му бяха подпухнали. Върху ризата имаше следи от повръщане. Едното му око беше отворено и налято с кръв. Друг куршум беше пронизал дясното му бедро и беше разцепил крака на стола.

— Липсват часовникът и портфейлът — отбеляза Сам, пребърквайки джобовете.

Сонора клекна до трупа:

— Сам, имаш ли пинсети или нещо подобно?

Той повдигна вежди и жестът му я подразни.

— Моля те, не го прави.

— Да не правя кое? — Подаде ѝ клещи за фина работа.

— Не си повдигай веждите така, когато ме гледаш.

— И защо не?

— Защото не ми харесва. Ето, виж това.

— Какво е?

— Не знам, затова искам да го погледнеш. Прилича на камъче — открих същото в пощенската кутия, а сега и в косата на убития.

Сам огледа камъчето и с помощта на щипците го пусна в плик за веществени доказателства.

— Е, какво мислиш? — попита Сонора.

— За бога, нямам дори бегла представа! Ще го изпратим в лабораторията за анализ. Вероятно е най-обикновено камъче.

— Казах ти, че открих същото в пощенската кутия. Забрави ли?

— Камъче ли?

— Да, също като това. Струва ми се странно.

Той приклепна и намръщено я изглежда:

— Не се задълбочавай толкова в някакви си камъчета, Сонора. Обърни внимание на по-важните подробности, които още никой не е забелязал.

— Така ли мислиш?

Отвън се разнесоха гласове и забързани стъпки. Криминалистите бяха пристигнали. Сам се изправи, а тя отново погледна кучето — изведнъж забеляза нещо синьо зад дивана. Не си направи труда да се изправи, а пропълзя по мокета... и видя детско юмруче, подаващо се от ръкава на синя дрешка. Зад дивана лежеше свито на кълбо момченце на около две-три години. Очите му бяха полуотворени като на човек, изпаднал в кома. По страните му личаха следи от отдавна засъхнали сълзи. Сонора докосна порцелановобялата кожа в основата на шията, за да провери пулса. Вратът на детето беше счупен. Бърза смърт.

— Момченцето е зад дивана — промълви. Погледна стената, изпръскана с кръвта на кучето. Под гащеризона на детето изпъкваше плътната материя на памперса. Детето беше още малко за велосипедчето. Може би някой го беше подарил на семейство Стинет и те го бяха извадили от гаража, понеже времето беше започнало да се затопля.

— Смъртта е настъпила бързо. Вратът е счупен. — Това нейният глас ли беше? Нима тази жена, говореща с професионален тон, беше самата тя? Изправи се, но краката ѝ се подкосиха.

— Открих кървава следа към хола — каза Сам.

— От бащата ли е?

— Какво?

— Следата от бащата ли тръгва?

— Не. Ето виж — идва от хола, спира тук, пред телевизора, после продължава към кухнята.

— „Уолис и Громит“ — изрече на глас Сонора, следвайки колегата си по коридора, водещ към хола.

Нещо изпращя под краката ѝ и тя се вцепени. Стомахът ѝ се сви. Сам насочи фенерчето си към пода. Гумен хамбургер.

— Играчка за кучета — отбеляза тя.

Вратата на банята беше откrehната, през процепа се процеждаше тънка ивица светлина. Кървавата следа се прехвърляше върху покрития с теракот под на банята. Сам пристъпи напред.

— Отмести се — прошепна Сонора.

Завесата на ваната, изцапана с кръв, беше изтръгната от небесносините халки и беше захвърлена на топка в ъгъла. Тя предпазливо се огледа, но не видя нищо необичайно, освен завесата.

По външната страна на тоалетната чиния също личаха следи от кръв. Зад казанчето беше напъхана зелена хавлиена кърпа, напоена с кръв. Върху нея се мъдреше яркорозова обувка за тенис, връзките бяха пристегнати на флъонга. Сам коленичи и внимателно огледа пода.

— Зъб! Изглежда, някой е получил удар с юмрук в лицето. А, ето и дълъг кичур кестенява коса.

— Ще го впишеш в описа на веществените доказателства, нали? — промърмори тя и тръгна към хола. Пътюм надникна през отворената врата вдясно.

Легло с балдахин и розова кувертюра. Дрехи, подредени прилежно на равни купчинки, сякаш някой беше сортирал прането. Тя влезе и спря в средата на стаята. За секунда погледът ѝ се задържа върху снимка на момиче в розово-бяла рамка, закачена на стената. Лицето на момичето беше красиво, все още запазило детското си изражение. Лицето на девойката, която в момента лежеше върху обточената с къдрички кувертюра, с ръце, скръстени на гърдите. Ножът беше оставил зигзагообразна тъмна следа на шията ѝ. На едното ѝ стъпало се виждаше розова обувка, другото беше обуто в бял, свлечен чорап. Бледорозовият ѝ пуловер беше разкъсан на рамото, отдолу се виждаше бежовата презрамка на сутиена. Джинсите ѝ бяха здраво пристегнати към кръста с тънък кожен колан.

Сонора докосна деликатното безжизнено лице на момичето. Под челюстта личаха следи от удари. Ръцете на жертвата не бяха завързани. Трупът сякаш беше положен на леглото от любящи ръце.

Състрадателен или разкаял се убиец? Ала никой не беше изпитал съжаление към момченцето и мъжа във всекидневната. Може би на убиеца не му е останало време? И все пак нещо не се връзваше — куршуми и хладно бездушие за жертвите от всекидневната, и нож и състрадание към момичето в спалнята...

Нима престъпниците са били двама?

Сонора пристъпя към леглото. Завивката под главата на момичето беше подгизнала от кръв. Вероятно и матракът беше напоен. Значи са убили девойката в леглото.

Замисли се, питайки се чия тогава е кръвта в банята.

Извади джобното си фенерче и освети устата на мъртвата. Забеляза скоби, но не метални, от ония, които тя си спомняше от своето детство, а бели. Всички зъби си бяха на мястото. Сонора беше готова да се обзаложи, че кичурът коса, открит в банята, е от момичето.

Отново погледна снимката на стената. Спомни си, че униформеният полицай беше споменал името на момичето... Май беше Тина.

Тина имаше големи, леко изпъкнали очи, светлокестенява коса и лъчезарна усмивка. Беше застанала между две свои приятелки и ги прегръщаше през раменете. Момичетата носеха червени бански костюми с надпис „Отбор по плуване на училище «Брил».“

Огледа стаята. Беше безупречно чиста, само на перваза на прозореца беше поставена картонена чиния с остатъци от пица. По бюрото, отрупано с книги и листове хартия, нямаше и следа от прах. На едната от колоните, придържащи балдахина, бяха завързани сини и жълти ленти — награди от състезанията по плуване.

Сонора излезе в коридора и зърна Сам в съседната стая. Помещението беше претъпкано с мебели. До едната стена беше поставено съвършено ново двойно легло, а отсреща се виждаше бебешко креватче. Две деца в една стая. Къщата наистина беше пренаселена. Стените бяха боядисани в синьо. По пода бяха разпилени колички, камиончета и кубчета. Футболна топка до крака на леглото. Празна кутия с цял куп елементи ОТ „Лего“ до нея.

Внимателно прескочи купчината и се приближи до бебешкото креватче. Зад таблата забеляза ракитово кошче, облицовано отвътре с жълт плат и постлано с памучно чаршафче, щамповано на мечета. В

долната част — прилежно сгънато одеялце в преливащи цветове. Жълт биберон-зальгалка върху чаршафчето.

До кошчето имаше плот за преобличане на бебета. Върху него бяха наредени бебешка пудра „Джонсън и Джонсън“, крем против подсичане, кърпички за еднократна употреба и шише с тъмнокафява течност, затворено с оранжева капачка. Витамини.

Сонора беше давала на своите деца от същата витаминозна смес, когато бяха малки. Спомни си, че сиропът миришеше на желязо и че оставяше ръждивокафеникави петна навсякъде. Отвори едно от чекмеджетата. Беше пълно с памперси малък размер. Огледа за последен път стаята, вдишвайки дълбоко аромата на бебешка пудра, който я върна назад във времето — безсънни нощи, ранно ставане сутрин, сменяне на памперси, целуване на меки бебешки петички. Отвори бележника си и прилежно записа видяното при огледа, сетне се обърна към Сам:

— Откри ли нещо?

— Никакви следи от кръв в тази стая, слава богу! А ти?

— Дъщерята е в леглото си. Гърлото ѝ е прерязано. — Отстъпи встрани, за да му направи път да мине пред нея. Дали беше наистина, или само ѝ се струваше, че долавя миризма на кръв? — Беше ли в спалнята на родителите?

— Не още.

— Като се има предвид как изглежда къщата, нямам големи надежди за съдбата на майката и бебето.

Сам я погледна косо:

— Може да са похитили майката, за да ползват дебитната ѝ карта, и са взели и бебето, за да държат жената под контрол.

— Кой е съобщил за трагедията?

— Една съседка забелязала, че вратата на колата е отворена. Отначало това не ѝ направило особено впечатление. Следобед обаче решила да изведе детето си на разходка и ѝ направило впечатление, че вратата продължава да зее. Позвънила на съседите, но никой не отговорил. Входната врата била заключена.

Съпругът ѝ се прибрал от работа и тя споделила наблюденията си с него. Той решил да отиде до къщата и да надникне през прозорците на всекидневната, но завесите били спуснати. Обзело го особено чувство на безпокойство. Започнал да се пита защо кучето не

лае, при положение, че чужд човек е приближил до къщата. Решил да се обади в полицията.

Колегите огледали къщата и забелязали счупеното стъкло на кухненския прозорец, после попаднали на следи от кръв и влезли в къщата.

— И не открили нито майката, нито бебето?

— Не, но открили много кръв в спалнята на родителите.

Сонора спря на прага. Леглото не беше оправено. Върху него се виждаха хавлиени кърпи — някои сгънати, други — разхвърлени наоколо. Леглото беше извито под странен ъгъл и следите по мокета ясно показваха, че е било изместено от обичайното място. Нощната лампа лежеше на пода, крушката беше счупена, а платненият абажур, който по цвят подходеше на кувертюрата и на завесите, беше отхвъркнал встрани.

Цялата отсрещна стена беше заета от поочукан старинен шкаф. Над пукнатото от куршум огледало висеше малко разпятие от розово дърво. В рамката на огледалото бяха затъкнати няколко снимки, а встрани от тях върху стъклото личеше кървав отпечатък от пръст.

Сонора смръщи вежди и се обърна към Сам:

— Е? Какво?

— Какво какво?

— Стори ми се, че каза нещо.

— Причуло ти се е. — Той се приближи до дрешника. — Господи!

— Сега пък какво има?

— Страхотна бъркотия. Прилича на дрешника в твоята спалня, като изключим следите от кръв, разбира се.

— Значи виждаш кръв?

— О, да!

Сонора чу стъпки откъм коридора и с крайчеца на окото си зърна нечия сянка на вратата.

— Блеър? — каза новодошлият.

Не можеше да сгречи този глас — плътен, остър, дрезгав.

— Крик е тук.

— Крайно време беше. — Сам я погледна през рамо. — Колко според теб са били убийците?

— Струва ми се, че двама. Момичето е положено грижливо върху леглото. Дрехите му не са докоснати, гърлото му е прерязано. Сякаш убиецът е изпитал съжаление към жертвата си.

— Покрил ли е трупа с нещо?

— Не, но е скръстил на гърдите ръцете на жертвата.

— Онова, което видяхме във всекидневната, не подсказва съчувствие от страна на извършителя.

— Затова си мисля, че са били двама и са се... състезавали.

— Двама представители на един и същи отбор, впуснали се в отвратителна психо надпревара, така ли?

— Нещо такова.

— Блеър? Делароса?

— Тук сме — извикаха едновременно Сам и Сонора.

Огромната фигура на Крик изведнъж създаде у двамата му колеги усещането, че помещението се е смалило.

— Хей, вие двамата работите заедно от прекалено дълго време. По-лошо е дори от това да сте женени. Какво имаме тук?

— Отвратителна история. — Сонора почувства как стомахът ѝ се свива. Раменете и шията ѝ се схванаха от напрежение. Крик винаги оказваше подобен ефект върху нея, но сега беше доволна, че ще работи с тях.

Сам излезе от дрешника:

— Вътре има кръв, в банята — също, както и по пода на коридора.

— Нещо против да пусна няколко души от лабораторията?

Сам поклати глава. Сонора също отвърна отрицателно, но продължаваше да се чувства напрегната. Записа нещо в бележника си.

Крик потърка брадичка:

— Един от полицаите ми съобщи броя на жертвите: мъж на около трийсет и пет години, едно момиче и тригодишно момченце. Не са открити труповете на останалите членове на семейството — жена и бебе, момиченце.

— Този факт заедно със следите от кръв оформят достатъчно красноречива картина на случилото се — отбеляза Сам. — Открихме един зъб в банята.

— Не е от момичето. — Сонора се отмести, за да направи път на Крик. Погледна дупката от куршум в огледалото, питайки се дали

кървавият отпечатък е от пръста на убиеца или на някоя от жертвите. Стори й се, че на празните места около рамката е имало още снимки, които сега липсваха.

Разглежда фотографиите. Някои от тях бяха черно-бели, други — по-нови, цветни. Бебе на столче за хранене — устата му беше изцапана с каша. Дългокосо момиче, прегърнало кокер шпаньол. Широко усмихната жена с къдрава прошарена коса в инвалидна количка. Момченце, притиснало към гърдите си кутия за храна. Тази снимка беше черно-бяла. Очевидно главата на семейството в ранна детска възраст.

Спомени от добрите стари времена.

Крик тежко пристъпи до нея:

— Съседите казаха, че „Крайслер“-ът е на жената, Джой Стинет. Съпругът ѝ е бил строителен предприемач и е карал джип чероки. Джипът е изчезнал заедно с жената и бебето. В момента няколко униформени полицаи оглеждат задния двор, но поне след първоначалния оглед не е открито нищо съществено. Предимно детски играчки. Пуснах съобщение за издирване на майката и детето, както и на джипа. Опитайте се да откриете извлечение от банкова сметка или чекова карта, за да се хванем за нещо. Може би престъпниците са решили да използват жената, за да получат достъп до парите на семейството.

— И ние така си помислихме — кимна Сам.

Излизайки, Крик подхвърли:

— Дано по-скоро изскочи нещо, за което да се хванем; очевидно е обаче, че два трупа липсват.

Сонора престана да пише и тръсна писалката. Мاستилото беше на свършване. Сам отново се беше заврял в дрешника. Той може би имаше химикалка. Реши да го попита и се приближи до вратата. Спря, наклони глава и се ослуша. Отново чу приглушен шепот. Може би звукът идваше от радиото? Едва ли беше някой от колегите ѝ, те нямаха навика да шепнат. Къщата се изпълни с шум в мига, в който Крик покани криминалистите да влязат и да вземат проби.

Всъщност в къщата имаше прекалено много хора. Гласовете им звучаха професионално спокойно и това донякъде оказваше успокояващо въздействие върху Сонора, пропъждаше черните ѝ мисли.

Надникна в дрешника. Видя Крик, който, подпрян на рамката на вратата, разговаряше със Сам. Не шепнеха, но и те като всички останали несъзнателно снижаваха глас, сякаш от уважение към мъртвите. Човек не се натъкваше на подобна трагедия всеки ден.

Сонора пристъпи до тоалетната масичка. Върху нея бяха наредени лосион от „Виктория Сикрет“, спирала за мигли, тоник за лице, гел и сенки за очи. Върху някаква кутийка със знака на Есте Лаудер проблясваше парченце стъкло от счупеното огледало.

Видя музикална уредба, оставена на пода до тоалетната масичка. Може би шумът идваше от там. Сигурно жената беше слушала радио, когато престъпниците бяха нахлули в дома. Опря ръка на плота и се наведе. Напипа вдлъбнатина върху дървената плоскост — сякаш някой беше удрял с чук.

Уредбата наистина работеше. Червената лампичка до копчето за включване светеше. Сонора се наведе още по-ниско, но не долови звук: Мигащата светлина на компактдисковото устройство показваше, че дискът е стигнал до края си. Представи си жената в спалнята, музиката, заглушаваща шума от влизането на нападателите.

Реши да прослуша диска по-късно, когато техниците от лабораторията приключат работата си.

Хавлиените кърпи върху леглото отново привлякоха вниманието ѝ. Вляво бяха сгънатите, вдясно — онези, които предстоеше да бъдат сгънати. Ако Джой Стинет не беше левачка, значи е стояла с гръб към вратата, докато е вършела работата си.

Сонора взе една кърпа и я помириса. Свежата миризма на изпрано не можеше да бъде сбъркана с нищо друго.

Внезапно се запита защо жената е била с гръб към вратата, след като в къщата е имало току-що проходило малко дете? Логично беше да гледа към коридора.

Покривката на леглото беше измачкана, а кърпите — по-близо една до друга от нормалното. Лаборантите щяха да вземат проби за кръв и семенна течност, въпреки че нямаше видими следи от такива.

Повдигна едната възглавница. Откри още един жълт биберон-залъгалка и празна бебешка бутилка за хранене, в която бяха останали няколко капки мляко.

Значи Джой Стинет едновременно е сгъвала прането и е наблюдавала бебето, което се е хранело. А музиката от стереоуредбата е гърмяла...

Отново се приближи до дрешника. Сам и Крик бяха коленичили на пода и внимателно оглеждаха всичко наоколо.

Вратата беше изпръскана с кръв. С кръв бяха просмукали и небесносините пухкави чехли, както и сивите боти. Очевидно някой се беше строполил върху натрупаните джинси — може би около трийсетина на брой, всеки чифт износен до определена степен. Джинси с различни размери... Малко инфантилно — самочувствието ти да зависи от това, дали ще успееш да се напъхаш във възможно по-малък номер джинси, без да се задушиш.

Чия беше кръвта?

Не на бащата. Бяха го застреляли завързан за стола. Не и на дъщерята — нея я бяха заклали в леглото. Оставаха майката и бебето.

Няколко сгънати торби, от онези, в които се събира прането, бяха разпръснати по пода. Дали Джой Стинет ги е държала в ръце в мига, в който е била нападната? Локвите кръв показваха, че покушението е станало именно в това тясно помещение. И че жената е лежала там известно време. Едва ли я бяха оставили да умре от загуба на кръв, при положение че трупът ѝ липсваше.

Кървавата диря от дрешника водеше към леглото. Но защо? Дали защото бебето все още е било там?

Кувертюрата от едната страна беше свлечена до пода. Точно натам водеха следите от кръв.

Сонора коленичи и повдигна крайчеца на покривката. Усети силна миризма на кръв. Досети се какво ще види, преди да го зърне. Този път шепотът беше реален, чуваше го...

Главата на жената беше толкова близо до стъпалото на Сонора, че може би тя неволно беше докоснала страната ѝ, мокра от сълзи. Очите на Джой Стинет бяха широко отворени, устните ѝ едва видимо помръдваха:

— ... Света Дево, моли се за нас, грешниците, сега и в часа на нашата смърт...

За част от секундата Сонора успя да види всичко — изпълнените с ужас очи на жената, лявата ръка, покриваща дълбокия разрез от корема до ребрата, едното черво — бяло, със синкави вени и жълтеникава маса тъкан. В дясната си ръка жената стискаше мъничък вързоп, бебе с размерите на кукла. Очите на мъничкото човече бяха затворени, но гърдичките му се повдигаха равномерно при всяко вдишване.

Шепотът на Джой Стинет — ето какво беше чувала през цялото време.

За пръв път, откакто работеше в полицията, Сонора почувства, че е на път да припадне. Сякаш отдалеч чуваше собствения си глас, викащ Сам и даващ нареждания незабавно да се доведе лекар. Усещаше пулса си в гърлото, сърцето ѝ биеше лудо, после внезапно замираше.

Колегата ѝ реагира със светкавична бързина. Повдигна единия край на леглото, Сонора хвана другия. Отместиха тежката мебел. Завивките се повлякоха по пода. Жената запищя.

Сонора не можеше да си обясни как е възможно човек, загубил толкова много кръв, да има сили да издава подобни писъци. Цялата настръхна. Приблужи се и коленичи до жената:

— Аз съм офицер от полицията, госпожо. Вече сте в безопасност. Отвън чака линейка. Всичко ще бъде наред.

Жената с мъка извърна глава и се втренчи в нея. Писъците ѝ секнаха, в този миг бебето заплака.

— Благодаря на Бога! — рече Сам зад гърба ѝ, наведе се и посегна към окървавеното дете. Не знаеше дали кръвта е на майката или на момиченцето. Джой Стинет безпомощно протегна ръка, раната на корема ѝ зейна. Сонора свали гумените си ръкавици и пое ръката на Джой. Стисна я окуражително.

— Мъж... — едва чуто промълви жената, дъхът ѝ беше накъсан. Беше останала без сили.

— Един мъж? Или повече от един?

— Ангелът се появи. Той ми даде бебето и ми каза да стоя под леглото. — Жената се задави и стисна ръката на детективката. Нещо сякаш проряза дланта на Сонора. Усети кръвта, процеждаща се между преплетените им пръсти. Китките на Джой Стинет бяха издраскани. Раните, получени при самозащита, винаги въздействаха по особен начин на Сонора.

— Чух как съпругът ми се прибира у дома, чух го...

— Можете ли да ми опишете как изглеждаха мъжете? Чухте ли някакво име? Нещо...

— Ръсти залая и те го застреляха. — От очите на жената отново потекоха сълзи. — Чух го как изскимтя.

Хората от „Бърза помощ“ буквално влетяха в стаята. Започнаха да отварят тежки черни кутии. Един едър мъж с късо подстригана червеникава коса коленичи до Сонора, кимна ѝ и се усмихна окуражително на Джой:

— Казвам се Крис, госпожо. Ще се оправите. Чувате ли ме? Как се казвате?

— Тя се казва Джой, Крис — отвърна Сонора и се отдръпна назад. И без това очакваше всеки момент да бъде избутана. Той само поклати глава.

— Добре, Джой. Успокой се. Току-що прегледах твоето сладко момиченце. По него няма нито една драскотина. Детектив Блеър ще ти държи ръката, докато с колегите ми те преглеждаме.

Сонора се запита откъде е научил името ѝ този човек и изпита известно разочарование, което, засрамено призна пред себе си, по-скоро бе страх. Но не можеше да се откаже от разследването и да го прехвърли на някой колега.

— Джой? Джой, знаеш ли кой го направи? Позна ли някого от похитителите? Можеш ли да ми кажеш колко души...

Клепачите на жената трепнаха. Дишането ѝ беше все така учестено. Едва сега Сонора я разглежда. Черната ѝ коса стигаше до раменете. По мъртвешки бледото ѝ лице личаха черни следи от спирала за мигли. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Беше виждала подобни кръгове и при други жертви, които бяха на прага на смъртта.

Дланта на Джой потръпна.

— Двама ли бяха мъжете? — настоя Сонора.

— Двама. И ангелът.

Друг интернист се изправи до Крис и измъкна радиостанцията от колана си.

— Най-близката болница е...

— Гилейн е дежурен в Еврейската болница — прекъсна го друг мъж с тъмна коса, старателно пригладена с гел, който в този момент измерваше кръвното на Джой.

Сонора изпита странно усещане при споменаването на името на доктор Гилейн. Действаше ѝ някак успокояващо.

— Тогава ще я закараме там — кимна Крис и тя си каза, че това е разумен ход. — Но преди това ще я поставим на системи.

Какво ли имаше предвид Джой Стинет, като спомена някакъв ангел? Но нима трябваше да се изненадва? Умиращите хора говорят какво ли не.

— Кажете ми... Децата ми... мъртви ли са? Тина? Дали онези мъже...

Интернистите сложиха кислородната маска върху лицето ѝ. Червенокосият лекар съобщаваше по радиостанцията данните за състоянието на пациентката.

— Имаме жена на около трийсет и пет години. Засегнат черен дроб. Масивен кръвоизлив...

Сонора силно стисна окървавените ръце на жената и видя как течността, която вливаха в тялото ѝ, веднага изтича.

Погледна Джой Стинет в очите, за миг се запита колко ли дълго е лежала под леглото, притискайки бебето към себе си.

— Джой, съпругът ти се е върнал вкъщи навреме.

Умиращата я гледаше немигащо. От гърдите ѝ се изтръгна ридание.

— Мъжът ти е страхотен! И той, и кучето ви — усмихна се насила Сонора. — Няма да те лъжа, че не са пострадали, но ще се оправят. Момченцето ти и дъщеря ти... Мисля, че тя ми каза името си... Тина... Нали е Тина?

Жената, която не отместваше поглед от лицето ѝ, изхриптя.

— Тина току-що изнесе малкия навън. И той е добре — само е поизплашен, ала всички са уплашени. Ще се наложи Ръсти да остане една-две нощи във ветеринарната лечебница, но благодарение на него и на съпруга ти всички са се спасили.

Джой Стинет извърна глава, сълзите ѝ отново бликнаха. Дланите ѝ постепенно изстиваха. Риданията ѝ стихнаха, очите ѝ се разфокусираха. Сонора най-сетне се изправи и отстъпи встрани.

8

Прекрасно е да наблюдаваш как някой си върши добре работата. Пръстите на доктор Гилейн се движеха методично, дирижирайки симфонията на живота над тялото на жената върху операционната маса.

Сърцето на Джой Стинет беше престанало да бие още в спалнята. Интернистите не бяха успели да го предотвратят — нито с електрошокове, нито с преливане на животоподдържащи медикаменти, нито с молитви. Гилейн нямаше повече шансове от колегите си. Сонора знаеше, че с Джой е свършено, очакваше всички останали също да го осъзнаят.

Мразеше лекарите, болниците, бездушната самонадеяност, с която се разрязва човешката плът и се богохулства с човешката душа. Но сега, докато наблюдаваше тънките пръсти на доктор Гилейн, защитени от хирургически ръкавици, волевото му, съсредоточено лице и присвитите му очи, осъзна, че от него се излъчва увереност в онова, което върши, и в собствените сили, но не и досада. Влагаше в работата целия си интелект, търсейки нещо ново, нещо несрещано до този момент.

За миг Сонора изпита някаква необяснима ревност към жената на операционната маса — безпомощна, превърнала се в център на вниманието на такъв способен лекар.

Запита се дали беше постъпила добре, когато излъга Джой, за да облекчи последните й часове. Дали ако беше разбрала, че децата й са убити, нямаше да мобилизира и последните си сили, за да оцелее и да отмъсти? Не бяха ли гневът и болката тези, които я бяха подкрепяли през цялото време и бяха дали възможност на доктор Гилейн да приложи своята магия?

Не откъсваше поглед от лекаря. Беше висок, широкоплещест. Очите му бяха присвити като на котка, страните му — гладко избръснати. Красив мъж.

Внезапно движенията му се забавиха. Сякаш върху цялото му тяло се стовари някаква тежест. Беше разбрал, че повече нищо не може да бъде направено.

Сонора стоеше навън, опряла гръб в хладната тухлена стена, скръстила ръце на гърдите. Погледна нетърпеливо часовника си. Колко ли още ще чака, докато Сам дойде да я вземе?

Един интернист беше вдигнал високо бебето на Джой Стинет под зоркия поглед на две сестри и млад лаборант. Едната сестра протегна ръце, сякаш искаше да вземе детето.

Интернистът нежно целуна малката по шията. Бяха я изкъпали и облекли в розова памучна нощница, прекалено голяма за нея. Ръкавите бяха грижливо навити над пухкавите юмручета. Бебето възнагради лекаря с широка беззъба усмивка, от устничките му потече слюнка.

Сонора си спомни как навремето беше вдигала така своите деца. И те бяха малки и пухкави, с ококорени очички, с гладка розова кожа и мъх по главичките. Отвърщаха на усмивката ѝ по същия начин и разперваха ръце и крака, сякаш искаха да полетят.

Хрумна ѝ, че усмивките на невръстните дечица са като обещания за щастливо бъдеще. Без съмнение Джой и Карл Стинет бяха отглеждали децата си като всички нормални семейства. Бащата се връща от работа, голямата дъщеря приготвя кашата за братчето си, докато майката сгъва прането в спалнята и наглежда бебето. Случва се всеки ден, във всеки дом.

Прозрачните завеси, обграждащи леглото, се повдигнаха, доктор Гилейн беше първият от лекарите, които се изнизаха навън като мравки, напускащи мравуняка. Сестра-стажантка в розова униформа се зае с мъртвата. Измиване на трупа, окачване на етикетче с името на палеца на крака и изпращане в моргата.

Но не в моргата на болницата. Сонора си напомни да се свърже със съдебния лекар, на когото предстоеше да направи аутопсия на четиримата убити от семейство Стинет.

Гилейн се огледа. Нея ли търсеше? Рязко смени посоката, щом я видя. Погледите им се срещнаха. Той тръгна към нея.

Понякога между мъж и жена се случваше нещо. Нещо неизречено, но въпреки това пределно ясно. Навремето Сонора смяташе, че в подобни случаи един от двамата трябва да каже нещо, за да потвърди усещането, иначе другият ще си помисли, че взаимното привличане е само плод на фантазията му.

Но вече се бе научила да се доверява на интуицията си. Щом усеща нещо, значи то наистина съществува. Не е необходимо да прави или казва каквото и да било. Дори понякога е по-добре да не се предприема нищо.

— Кръвта по ръцете ти... От нея ли е? Не е твоя, нали? — Лекарят говореше, докато вървеше към кабинета си — мястото, където можеше да си почива, да преглежда пациенти, да води документацията си или да свири на устна хармоника, ако пожелае. Тя знаеше, че в стаята ще види китара, лаптоп, немска устна хармоника и по всяка вероятност кутия с шоколадови бисквити.

— В момента съм се пристрастил към мангото — подхвърли той. — Ти искаш ли?

— Чакам Сам — отвърна Сонора, но продължи да върви след него по облицования със зелени плочки коридор.

— Честно казано, в момента не съм в почивка — отбеляза Гилейн и набра кода за отваряне на вратата. — Блузата ти е съсипана.

— Кажи ми нещо, което не знам.

Той въведе Сонора в кабинета, пусна чешмата и побутна детективката натам:

— Не проумявам защо всички жени с вашата професия се обличат в бяло.

— Защото бялото ми отива — изглеждам по-красива.

— Ти си единственото красиво ченге, което съм виждал. Е, имаше още едно в Хюстън, но... беше мъж, при това много нисък. — Той я погледна изпод око и добави: — Шегувам се. — Взе няколко хартиени салфетки и попи водата от дланите ѝ.

Сонора не знаеше защо не помръдва и му позволява да бърше ръцете ѝ. Трябваше да си тръгне. Да се захване за работа.

— Какво държиш, Сонора? — Разтвори пръстите ѝ и взе златното кръстче, окачено на верижка с дебелината на косъм.

Беше на Джой Стинет.

Тя извади от джоба си пликче за веществени доказателства и прибра кръстчето.

Гилейн я отведе до тясната кушетка:

— Поседни за малко, скъпа.

В малкото помещение миришеше на пуканки и престоляло кафе. Обзавеждането беше оскъдно — кушетка, бюро, мивка, полица, върху която бе поставена микровълнова печка, акустична китара, опряна на стената. Календар със снимки на арабски коне.

— Трябва да тръгвам.

— Ще изпиеш поне една чаша кафе с мен, дължиш ми го. Искам да ме запознаеш с подробностите.

Тя седна, питайки се защо го прави. Сам сигурно вече я чакаше. И все пак всяка жена имаше право да открадне няколко минути, за да измие кръвта от ръцете си и да начерви устните си.

— Какво търсиш? — попита я Гилейн. Беше с гръб към нея и наливаше кафе в сива чаша с надпис „Щатска полиция — Кентъки“.

— Червилото си.

— Почакай, ще ти услужа с моето.

Не беше сигурна дали наистина се шегува.

Той ѝ поднесе чашата, взе бяло одеяло и загърна раменете ѝ. Сонора осъзна, че се отнася с нея като с пациент, изпаднал в шок.

Не знаеше дали ѝ е приятно или не. Одеялото беше много меко, чашата с кафе стопляше дланите ѝ. Тя отпи от ароматната течност с дъх на шоколад, която не беше много подсладена.

— Господи, колко е хубаво!

— Ако някой ми даваше по долар всеки път, когато жена ми казва същото, щях да съм богат!

— Гилейн?

Той седна до нея и започна да масажира раменете ѝ. Беше едър мъж със силни пръсти. От него лъхаше леко сладникава миризма на сапун или афършейв.

— Тя нямаше никакви шансове да оцелее, нали?

— Мислиш, че можех да я спася, но не съм се постарал достатъчно ли?

— Не. Намерихме я прекалено късно. Скрила се беше под леглото — уплашена до смърт. През цялото време е шепнела, но не я чухме... навреме.

— Изпий си кафето. Не се самообвинявай, скъпа, прободната рана в черния ѝ дроб беше дълбока осем сантиметра и дори и да я бяхте докарали в мига, в който ударът е бил нанесен, крайният резултат щеше да е същият. Почти невъзможно е да се спре кръвоизливът. Ако не беше починала сега, през следващите двайсет и четири часа щеше да получи перитонит — не пожелавам на никого подобна мъчителна смърт. Даже да беше оцеляла и след перитонита, до края на живота си трябваше да носи колостомна торбичка.

— Разбирам.

— В университета ни разказваха разни истории — човек никога не е сигурен дали са истински или измислени, нали така? Но да предположим, че отговарят на истината. Та в Средновековието на жертвите с рани като тази на Джой Стинет са давали лучена супа.

— Лучена супа?

— После подушвали раната. Ако миризмата на лук се долавяла, значи жертвата нямала никакви шансове да оцелее.

Сонора си спомни как физиологичният разтвор, който вливаха в тялото на Джой, изтичаше от раната.

— Какво точно се е случило? — попита Гилейн.

Тя пое дъх. Знаеше, че много скоро ще плъзнат какви ли не слухове.

— Нападение над семейство в дома им. Според Джой Стинет двама мъже и един... ангел счупили прозореца на кухнята. Тя била в спалнята, стъгвала прането и наглеждала бебето.

— Видях бебето.

— То е добре. Всички останали са мъртви. Смъртта им е била мъчителна. Дъщерята е с прерязано гърло. Момченцето... Божичко, Гилейн, та то беше само на две-три години! Намерихме го в хола със счупен врат. Междувременно Стинет се прибрал, без да подозира какво се случва в дома му. Престъпниците взели стол от кухнята и привързали нещастника към него. Изглежда, трагедията се е разиграла пред очите му. Семейството е имало куче. Животното също е убито.

— Ангел ли каза?

Сонора сви рамене и безмълвно отпи от кафето.

— Още ли се срещаш с онзи негодник?

— Какво?

— Извинявай. Определението не е мое. На Сам е. Той те предаде. Чух, че връзката ти с този човек била „много пламенна и изтощаваща“.

— Това е минало.

— Добре. Тогава ще ти се обадя.

— Нямам намерение да отделям дори и секунда от времето си за теб или за някого друг. Между другото, не си избрал подходящия момент. — Тя остави чашата на бюрото и сгъна одеялото.

— Няма ли поне да си вземеш бисквитка, преди да си тръгнеш?

Сонора изумено го изглежда. „Негодникът“, за когото спомена Гилейн, никога не я черпеше с бисквити. Всъщност фактът, че не го правеше, сякаш му доставяше неизмеримо удоволствие. Имаше слабост към обикновената храна, изисканите ястия не му правеха впечатление. От него би излязъл чудесен религиозен фанатик или легендарен монах-отшелник. Но тези подробности нямаха значение, когато тя го преценяваше като любовник.

— Всъщност защо не? Нещо сладко ще ми дойде добре — промърмори.

Гилейн се наведе и измъкна изпод кушетката кутия с шоколадови десерти. Подаде ѝ две бисквити в целофан и подхвърли:

— Ще ти се обадя.

— Няма да бъда вкъщи. — Отвори вратата.

— Сонора?

— Какво има пък сега?

— Спомена, че когато сте я намерили под леглото, жената шепнела. Какво казваше?

— Молеше се.

Сонора излезе от спешното отделение и забеляза служебната кола, паркирана до бордюра. Сам приближаваше към нея.

— Как е тя? — попита.

— На много по-добро място от нас двамата.

— От нас двамата... да, имаш право... Открихме един родственик на Джой Стинет — някакъв прачичо. Живее в Индиан Хилс. Съседката твърди, че Джой и чичото са били много близки. Крик настоява ние с теб тази вечер да го посетим.

Сонора кимна, подмина го и седна зад волана.

— Какво правиш? Винаги карам аз! — възкликна колегата й.

Тя отмести седалката възможно най-назад, после я повдигна, за да може да вижда добре. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Изражението на лицето й беше овладяно.

Сам се отпусна на седалката до нея.

— Никога няма да успея да си я наглася обратно точно както беше — измърмори недоволно. — Между другото, трябва да смениш платното — караш към погрешен изход.

Радиостанцията му изпраща, той побърза да каже:

— Делароса, сър. — Все още не беше закопчал предпазния колан. Сонора чуваше другия глас, който даваше допълнителна информация.

— Сонора? Успя ли да научиш нещо от Джой Стинет? — попита Сам.

— Тя не дойде в съзнание.

Сам измърмори нещо в микрофона, после въпросително погледна колежката си:

— Да му се не види, къде отиваме?

— Какво каза Крик?

— Че търсят джипа. Имат пълното му описание — бял джип „Гранд Чероки“ с лепенка на морската пехота на задното стъкло.

— Да не би Стинет да е бил морски пехотинец?

— Може просто стикерът да му е харесвал. Ти... Какво правиш, по дяволите? У вас ли отиваме?

— Искаш от мен да се появя пред най-близкия роднина на Джой Стинет изцапана с кръв ли? — Измислила бе извинение да си отиде до вкъщи и да нагледа децата, да се увери, че са добре.

— Казах на Крик, че вече пътуваме към Индиан Хилс.

— Не си излъгал.

— Защо просто не закопчаеш самото си? Така кръвта по блузата ти няма да се вижда.

— Първо, ще съсипя самото, и второ, кръвта е толкова много, че дори и да се закопчая, пак няма да я скрия.

Сам скръсти ръце на гърдите си и се загледа през страничното стъкло.

Струваше й се странно, че завива по своята улица. Всичко беше толкова познато и все пак изглеждаше някак различно. Зави по алеята към къщата и паркира. Слезе, без да изключва двигателя.

— Остани в колата. Няма да се бавя.

— Тъкмо това ме притеснява.

— Кое?

— Няма значение. Върви. — Той слезе, заобиколи „Таурус“-а и седна зад волана. — И без това ще ми трябва доста време, за да си наглася седалката.

— Хич не ми пука!

Той озадачено я изгледа. Сонора също беше изненадана от реакцията си. Затича към вратата на гаража, ровейки в чантата си за ключовете. Твърде късно забеляза съседите, застанали на верандата. Лицата им не се различаваха в тъмното, но главите им бяха извърнати към Сонора.

— Добър вечер. Как сте? — любезно ги попита тя, ала не изчака да чуе отговора им. Втурна се в гаража, профучавайки край два чувала с боклук, избеляла палатка, която навремето беше тъмносиня, а сега бе добила мръсно зеленикав цвят, кашон със снимки, който още преди година трябваше да бъде пренесен в къщата, червена лодка, подпряна на стената, походно легло и чувал с дрехите, останали от времето на двете й бременности, които никога повече нямаше да облече, но така и не намираще сили да изхвърли.

Нещо тихо прошумоля.

Клампет я посрещна в кухнята. Весело размаха опашка, радостен, че я вижда. Тя си помисли, че само майките и кучетата са способни да обичат безрезервно.

Коленичи на пода и прегърна животното. Лъхна я неприятна миризма. Червената каишка беше изчезнала. Вероятно Клампет я беше свалил по някакъв начин и я беше изгризал. От него можеха да се очакват подобни „подвизи“.

Кухнята беше мръсна и разхвърляна. Гледката действа потискащо на Сонора. Върху дъската за хляб беше оставено парче печено месо, върху печката стоеше тенджерата със загорял ориз на дъното, мивката беше пълна с отпадъци — парченца маруля, люспи от домати и лук, парченца гъби, остатъци от месо, ориз и хляб, които децата бяха изхвърлили при почистването на чиниите.

Прозорецът беше широко отворен. Завесите леко се полюшваха от нощния вятър.

Убийците на семейство Стинет бяха влезли именно през кухненския прозорец.

Сонора затвори прозореца. Погледът ѝ попадна върху млякото, излято върху плота, разкъсаните от Клампет салфетки по пода, мръсните чинии, отворената бутилка кетчуп. Напрежението я напусна, обзе я блажено спокойствие. Нейният свят не беше засегнат.

Отвън се чу клаксонът на колата. Какво, по дяволите, си въобразяваше Сам, че нарушаваше тишината по това време на нощта?

Изля в дланта си няколко капки от препаратите за миене на съдове. Свежият аромат на лимон прогони тежката миризма на готвено. Белезникавата пяна капеше върху отпадъците в мивката.

Прекалено силно дръпна ролката с хартиени кърпи и тя започна да се развива, натрупвайки купчина хартия на пода. Върху всяка салфетка беше щампована къщичка в синьо и розово и сърчице с надпис: „Благословен да бъде нашият щастлив дом“. Изборът беше на Хедър, която си падаше по хартиените кърпи, и то по най-скъпите.

Сонора събра салфетките, извади изпод мивката кофата за смет и ги натица вътре.

Нещо притича покрай нея и тя изпищя, залитна назад и седна на пода. Голяма мишка пробяга край нея, преследвана от Клампет.

Сонора остана на пода, докато сърцето ѝ се успокои. Спомни си за прошумоляването, което беше чула в гаража.

Ако имаха късмет и мишката беше само една, Клампет щеше да се справи с нея.

Върна кофата на мястото ѝ и отиде да нагледа децата.

Къщата беше притихнала, чуваше се само драскането на ноктите на кучето.

Вратата на Тим беше заключена, на Хедър — също. Малки негодници! Тя отиде в банята, взе една безопасна игла и за секунди отвори вратите.

Тим се беше проснал върху голия матрак. В стаята му миришеше като в гимнастически салон. Колекцията му от тасове за джанти нарастваше с всеки изминал ден. Той винаги твърдеше, че е намерил на улицата поредната си придобивка, но майката започваше да се притеснява. Затвори вратата и надникна в стаята на Хедър. Дъщеря ѝ спеше. От уредбата звучеше музика.

Весела музика.

Спря напред коридора. Забеляза, че обувките ѝ са оставили тъмни следи по мокета. Следи от кръв.

Свали ризата си и я смачка на топка. Избърса тялото си с влажна гъба. Сутиенът ѝ също беше изцапан. Свали и него и го хвърли върху ризата. По дяволите. Откри нов сутиен, закачен на вратата на шкафа, облече друга бяла риза. Хвърли гъбата върху купчината окървавени дрехи, изведнъж я полазиха тръпки, изпита странна възбуда при мисълта, че е от „добрата половина от човечеството“. Толкова е хубаво да бъдеш от „добрите“!

Затвори вратата на спалнята, за да предотврати „посещението“ на някоя мишка; запита се дали да не вземе всички налични пари и да ги заключи в сейфа в службата. Отново провери дали е затворила добре кухненския прозорец, наля вода в паничката на Клампет. Погали любимеца си по главата и за последен път се огледа. Заключи входната врата и се запъти към колата. Сам говореше по телефона, най-вероятно с жена си.

Щом я видя, той подаде глава през сваленото стъкло и подхвърли:

— Доста се забави. Да не би да приготвя руло „Стефани“?

Сонора поклати глава:

— Този път съм подготвена — във фризера има петдесет и седем пакета с полуфабрикати.

— Чух те да пициш.

— Вкъщи има мишка. — Седна в колата и затвори вратата.

Колегата ѝ нарочно взе да нагласява седалката, плъзгайки я напред-назад, изражението му подсказваше колко досадна му е процедурата. Сетне изгледа изпод око Сонора:

— Ще ти кажа една радостна новина — мишките се движат на сюрини.

— У дома има само една, Сам.

Той не възрази, но тихо се изсмя, което беше още по-лошо.

Фактът, че най-близкият роднина на Джой Стинет беше някакъв неин прачичо, живеещ чак в Индиан Хилс, беше достатъчно красноречив за Сонора. Като малка приемаше за даденост голямата дружина братовчеди, лели, чичовци, баби и дядовци. Пикниците, които организираха по случай Четвърти юли и Деня на ветераните, макар и задължителни, ѝ доставяха радост.

Сега родителите ѝ бяха мъртви, а споменът за дядовците и бабите ѝ беше напълно избледнял. Притесняваше се, че Тим и Хедър имат само нея.

И Клампет, разбира се. Най-доброто куче на света.

— Често ли се виждаш с близките си? — обърна се към Сам. Знаеше, че отговорът ще бъде положителен, но искаше да го накара да говори на тази тема.

С присвити очи Сам се взираше в предното стъкло. Сонора добре познаваше този поглед — на човек, който е объркал пътя, но по-скоро би умрял, отколкото да си признае.

— Дали се виждам често с близките си ли? Нима не се прибирам вкъщи всяка вечер?

— Не, имам предвид лелите и чичовците ти, братовчедите ти.

— Откакто се помня се събираме на всеки празник.

— Трудно ми е да си представя къде намират място да паркират пикапите си.

Той извърна поглед към нея:

— От седем месеца си в ужасно настроение.

— Най-доброто ми постижение е година и половина.

— Знам, Сонора, но нима не виждаш връзката? Запозна се с онзи мъж точно преди седем месеца.

— С Негодника ли? Е, и? Вече приключих с него... Хей, тук трябваше да завиеш.

— Греша. Мисля, че трябваше да обърнем малко по-рано. Не видя ли табела с надпис „Крикет Лейн“?

— Как да я видя в тази тъмница?
— Той обажда ли ти се?
— Не.
— А ти търсила ли си го?
— Не... Мислиш ли, че бих го направила?
Сам спря, обърна колата и навлезе в отсрещното платно.
— Не, но наистина не го прави. Ще разбиеш сърцето на Грубер.
— Грубер ли? Ако изобщо харесва някого, то това е Сандърс.
— Не казвам, че те харесва, Сонора. Но той спечели баса.
Сам свали стъклото и погледна навън, сетне попита:
— Сега наляво ли да завия или надясно?
— Наляво.
Сам се подчини.
— За какъв облог става въпрос, Сам?
— Грубер твърдеше, че връзката ти с оня тип ще приключи през август. Аз заложих на юли, а Сандърс смяташе, че ще се ожените.
— И Сандърс ли е участвала?
— О, не. Не е такова момиче. Смяташе, че е гадно да се обзалагаме и че ще я убиеш, ако разбереш, че го е направила, ала нейното мнение беше, че ще се омъжиш.
— Значи сте се обзалагали за Негодника така, както преди време се обзалагахте за датата, на която жената на Молитър ще роди?
Сам кимна.
— Обзалагали сте се кога връзката ми ще приключи — повтори тя. Бяха го правили по същото време, когато ридаше от мъка...
— Е, беше малко по-иначе. Питяхме се дали ти ще му биеш дузпата, или той на теб. Ти...
— Какво аз?
— Нищо.
— По дяволите, Сам!
— Моля те, не ми се сърди. Аз нямах пари, за да заложа.
— Е, поне за това би трябвало да съм ти благодарна!
— И без това нямаше да ме допуснат да участвам. Смятах, че след като съм твой партньор, ще разполагам с допълнителна информация.
— Значи Грубер спечели.
— Сто и осемдесет долара.

— Мразя всички мъже!

— Не и мен!

— Особено теб! Да му се не види! Отново пропусна отбивката.

— Пътят беше покрит с чакъл.

— И какво от това? Къде пише, че човек не може да живее до път, покрит с чакъл?

— Не е обичайно.

— Ако като мен прекарваше повече време извън града, изобщо нямаше да се впечатлиш от някакъв си чакъл!

— Знаеш ли, че откакто си купи кон, се държиш като нафукана фермерка?

Сам отпусна педала за газта, чакълът заскърца под гумите на колата, известявайки за пристигането им на разстояние поне от пет километра.

— Може със закъснение да научавам някои житейски истини, но поне ги научавам, Сам.

— Питам се дали ти се е случвало да яздиш прословутия кон.

— Рядко го правя. Честно казано, страхувам се, пък и нямам достатъчно свободно време.

— Тогава го продай.

— В никакъв случай. Колкото и да е невероятно, обичам това животно. Освен това ми харесва да обикалям магазините, предлагащи храна за домашни животни, и дори обмислям да си купя пикап.

— Чудесата нямат край! — промърмори Сам.

Прачичото на Джой Стинет притежаваше от онези странни къщи, които първоначално са били провинциални домове, ала с постепенното разрастване на града се бяха оказали в неговите граници. Тези някога отдалечени парцели земя сега бяха ценени от хората, които искат да избягат от врявата и мръсотията на големия град, без всъщност да са далеч от него.

Сам спря колата на петдесетина метра от къщата. От едната страна на алеята се простираше провиснала телена мрежа, от другата — редица дървета.

Къщата беше малка, облицована с боядисани в жълто дъски. Сонора последва Сам, предпазливо изкачвайки се по тухлените стъпала, които някой беше измайсторил през добрите стари времена, но сега се губеха сред избуялите плевели. Лампата над масивната дървена порта беше включена. Няколко циментови стъпала водеха към малка веранда, пред която имаше процеп, пълен с гнили листа и вероятно с всякакви твари, при мисълта, за които Сонора направо настръхваше.

— В къщата е тъмно — отбеляза тя. Почувства се неловко. Ами ако са сгрешили адреса? И преди се беше случвало.

— Старецът сигурно си е легнал. — Сам я изгледа изпод око и почука на вратата.

Някакво куче залая, сетне нададе вой. Прозвуча някак панически, сякаш животното бе стреснато от дълбок сън и се чувстваше виновно, задето е напуснало поста си.

Двамата детективи зачакаха. Къщата беше заобиколена от дървета — дъбове, борове и ели, кленове — между които спокойно би могъл да се скрие човек с лоши намерения. „Вероятно през горещите месеци под сянката им е прохладно“ — помисли си Сонора.

Кучето престана да лае. Сам отново почука.

— Май чичото не си е у дома — подхвърли Сонора.

— Ще ти се.

Някой включи лампа в стаята вляво от входната врата — вероятно това помещение беше спалнята. Чуха се стъпки, резето изщрака.

На прага застана висок човек, който можеше да е на осемдесет или на осемстотин години. Носеше фланелена пижама на жълти и кафяви райета, върху която беше наметнал кафяв халат, и грамадни кафяви кожени чехли. Кокалестите му рамене и мършавото лице подсказваха, че старецът спокойно би могъл да качи поне двайсетина килограма, без това да се отрази зле на външния му вид. Но не изглеждаше немощен и отпаднал. Личеше си, че по-голямата част от живота си е прекарал на открито. Носеше очила с телени рамки, прошарената му коса беше късо подстригана.

— Кой ме безпокои по това време? — Треперливият му глас беше на немощен старец.

До него безшумно пристъпи басет с печални очи. Сам извади служебната си карта:

— Детектив Делароса, сър. Това е партньорката ми, детектив Блеър. От полицията в Синсинати сме. Търсим господин Франклин Уорд.

— Аз съм. — Мъжът нервно облиза пресъхналите си устни, заби поглед в картата на Сам, после я взе и я отдалечи, за да я разгледа. „Старческо далекогледство“ — каза си Сонора. Пръстите му трепереха, ръцете му бяха осеяни с тъмнокафяви петна, присъщи за възрастта му. Избърса очилата си с колана на халата, отново ги постави и зачете, като мърдаше устни — очевидно се опитваше да спечели малко време, за да се съвземе от изненадата.

Двамата детективи търпеливо чакаха. Също като не загрят двигател, ръцете на стареца не му се подчиняваха.

— Какво се е случило? — попита най-сетне. — Съвестта ми е чиста.

— Да, сър, не се и съмняваме. Страхувам се, че имаме лоши новини за вас. — Сам замълча.

— Тогава влезте. Не обръщайте внимание на кучето, не хапе.

Домакинът им направи знак да седнат на канапето, застлано със златиста покривка с пискюли. Изглежда, беше любимото място на кучето, понеже беше осеяна с къси косми. Франклин Уорд се настани

на люлеещия се стол срещу тях. Седеше с изпънат гръб, сякаш беше глътнал бастун, ръцете му бяха отпуснати на коленете.

Сонора си помисли, че много прилича на нейния дядо. Беше едва двегодишна, когато той почина, но в съзнанието ѝ беше запечатан образът на високия сух старец с очила с телени рамки и фланелена блуза, който я подхвърляше във въздуха и я наричаше „захарче“.

Привидното спокойствие на Франклин Уорд, който се опитваше да се владее, макар треперещите ръце да го издаваха, трогна Сонора, която беше свикнала на сълзи и истерични припадъци при подобни посещения. Вероятно минутите, през които старецът мълчаливо изчакваше да чуе ужасната новина, бяха истинска агония за него. Този път тя предостави на Сам неприятното задължение.

— Господин Уорд, имате ли близки, на които можете да се обадите, за да бъдат до вас в този момент?

Старецът кимна, стана и се приближи до телефона. Пръстите му трепереха, докато бавно набираше номера. Погледна Сонора и обясни:

— Имам племенница, която почти всеки ден ме посещава заедно с децата. Аз се грижа за коня ѝ... Ало? Ало... Джой... — Уорд се заслуша. — О, включил се е телефонният секретар. — Той се намръщи. — Ще набера отново. Тя трябва да си е у дома по това време.

Сонора погледна умолително към колегата си и прошепна:

— Направи нещо.

Сам отвърна на погледа ѝ, стана и посегна към телефонната слушалка.

— Ще набера номера отново. Или може би ще е по-добре вие да го наберете — каза Уорд.

— Господин Уорд, тук сме във връзка с вашата племенница.

Старецът погледна Сам така, сякаш детективът криеше някаква непосредствена заплаха за него, и промълви:

— Ще поседна.

Сам затвори слушалката.

— Господин Уорд, кога за последен път говорихте с племенницата си?

Възрастният мъж отново облиза устни:

— Вчера следобед... Всъщност тази сутрин — тя ми се обади с молба да прибавя малко царевично олио към храната на Абигейл. Така

се казва кобилата й. Обикновено Джой я храни, но напоследък двамата с Карл имат проблеми и аз й предложих да поема изцяло грижите за Абигейл, докато нещата се оправят.

— Какви проблеми? — попита Сонора.

Уорд неохотно отвърна:

— Финансови. Карл е строителен предприемач. Един от основните му клиенти се разори и Карл не получи парите, които въпросният човек му дължеше. Семейството им имаше и някои допълнителни разходи покрай бебето. Изведнъж сякаш всичко тръгна на зло за тях. Знаете, подобни неща се случват. Карл и Джой са добри... Моля ви, кажете какво се е случило.

— Господин Уорд, трябва да ви съобщя, че с племенницата ви се е случило нещо ужасно.

— Мъртва ли е?

— Да, мъртва е.

Уорд свали очилата си и отново започна да бърше стъклата им с колана на халата.

— Катастрофирала ли е? Карл вкъщи ли си е?

— Господин Уорд, племенницата ви е била убита.

— Убита?

— Да.

— Но как е възможно?!

— Някой е влязъл с взлом в къщата им.

— Сигурна ли сте, че става въпрос за същите хора? Джой и Карл имат прекрасна къща в един от новите квартали... Не си спомням името, но улицата се казва... — Той отвори чекмеджето на близкия шкаф, извади Библия и я запрелиства. — А, ето — „Едрингтън Корт“.

— Господин Уорд, не сме сгрешили.

— Ами децата? Карл?

Сонора погледна към Сам. Защо все тя трябваше да съобщава лошите новини?

— Господин Уорд, никой от тях не се е спасил.

— Какво искате да кажете? Че... всички са убити ли?

— Всички, с изключение на бебето. Момиченце на около три месеца.

— Не мога... Просто не мога да повярвам! — От очите на стареца рукоуха сълзи. — Какво, за бога, се е случило?

— Точно това се опитваме да разберем, господине. Някой е влязъл в къщата и е убил всички. Оцеляло е само бебето. Племенницата ви е успяла да скрие детето под леглото и така е спасила живота му. Сър, има ли някой друг, на когото бихме могли да се обадим, за да дойде при вас?

— Джой беше единствената ми близка.

— Можем да повикаме социален работник.

— Госпожа Кавано живее наблизо. Тя ме наглежда и три пъти в седмицата ми носи вечеря. Ако имам нужда от помощ, ще ѝ се обадя.

— Ще останем да я изчакаме. Ще ми продиктувате ли номера ѝ?

— Не си го спомням. На стената в кухнята е закачен лист с телефонни номера. Нейният също е записан там.

— Аз ще се обадя — каза Сам.

„Отново се измъкна“ — гневно си помисли Сонора и попита:

— Господин Уорд, искате ли да ви донеса чаша вода? Или да приготвя кафе...

Старецът не отговори, сякаш внезапно беше изключил. Ужасната новина го беше разтърсила.

Отначало Сонора беше склонна да си мисли, че с напредването на възрастта старецът най-вероятно е станал по-уязвим, но сега се питаше дали не се е случило тъкмо обратното — може би богатият житейски опит го беше направил по-устойчив на подобни сътресения.

Очите му приличаха на празни прозорци, тялото му излъчваше болезнено напрежение. Нямаше ридания, клетви... Само мъчително приемане на реалността. И преди се беше сблъсквал със смъртта на близки хора. Единственият признак на слабост бяха сълзите му.

Беше последният оцелял от рода. И бебето, разбира се.

Въпросите останаха неизречени. Сонора осъзна, че ще ѝ се наложи да дойде тук отново. Нетърпеливо скръцна със зъби, отново я обзе познатото усещане, че времето ѝ се изплъзва.

Петият етаж на полицейското управление беше ярко осветен, паркингът — препълнен с коли.

Когато мина покрай остъклената будка на охраната и през летящите врати влезе в общото помещение на детективите, Сонора забеляза, че маратонката ѝ е изцапана с кръв. Свъси вежди и си припомни сцената в дома на господин Уорд. Старецът едва ли беше видял кръвта. Ала Молитър, колегата, който ѝ беше най-неприятен от всички, любопитно се загледа в нея. Изглеждаше доста разтревожен. Червеникавата му коса беше толкова късо подстригана, че прическата му би допаднала на всеки вербовчик на желаещи да служат в морската пехота, тънката му като пергамент кожа беше осеяна с паяжина от бръчки най-вече около устата и очите. Луничките му бяха повече от песъчинките по морското дъно. Към гърдите си притискаше някаква папка — приличаше на човек, който полага клетва пред националния флаг. Докато се взираше в рижавите косъмчета по ръцете му, тя за кой ли път си помисли, че няма да е зле, ако колегата ѝ използва депилатор.

Той застана пред нея и с поглед я измери от глава до пети.

— Моля се за тях — промърмори едва чуто.

Сонора надникна зад рамото му и видя Крик, който беше с гръб към нея и разговаряше със Сандърс. Тръгна към двамата, зад гърба ѝ отекваха тежките стъпки на Сам.

Крик я погледна, стомахът ѝ тревожно се сви. Очакваше, че ще се поинтересува защо са се забавили, но той само попита:

— Нещо ново?

Дали имаше нещо ново?

— Жената почина на операционната маса — обясни Сам.

Сонора кимна в знак на потвърждение:

— През цялото време бях до нея, но тя не дойде в съзнание.

Крик се почеса по врата.

— По дяволите! Добре. Сонора, седни. Напиши всичко, което ти е казала, дума по дума.

Сонора седна зад бюрото. Втренчи поглед в клавишите на пишещата машина. Сложи чист бял лист. Крик погледна в нейната посока и тя започна да печата буквата Д. ДДДДДДД... Вдигна очи и се запита защо всички се държат толкова странно.

Крик тихо говореше на Сам:

— Още нямаме никаква информация за джипа. Мики е в лабораторията, започна работа преди петнайсет минути. Ще се постарее да приключи възможно най-бързо. А, между другото спомена, че онези „камъчета“, които открихте, не са никакви камъчета, а костилки от маслини.

— Костилки от маслини ли? — не се сдържа Сонора.

— Пиши! — нареди ѝ Крик и се обърна отново към Сам: — Какво е състоянието на бебето?

— Невредимо е.

— Сандърс издирва най-близките родственици на жертвите, Молитър преглежда сведенията за престъпници, които наскоро са избягали или са били освободени от затвора, а Грубер отговаря за групата униформени, които разпитват съседите. — Крик отново погледна Сонора и забеляза, че е престанала да пише. — Свърши ли?

— Почти.

— Добре. Колко са били извършителите? Жената спомена ли нещо по този въпрос?

— Двама мъже и един ангел. — Сонора забеляза, че Молитър е спрял до тях и следи разговора им.

Крик озадачено я погледна и тя побърза да добави:

— Цитирам я дословно.

— Логично е да са били двама — кимна той.

Сонора беше съгласна с това заключение. Двама престъпници, които се състезават помежду си. Беше видяла достатъчно кървави сцени, разиграни от двама злодеи. Настървени като хиени, те сякаш с всяко свое действие се опитваха да надскочат себе си и казваха на партньора си: „Можеш ли да ме надминеш?“. Наличието на трети извършител би означавало, че престъплението е извършено от организирана банда и е свързано с бизнес. От друга страна, шнурът от завесите, с който бяха завързали Карл Стинет, подсказваше, че деянието е извършено непредумишлено, без предварителна подготовка.

Погледна часовника си и се запита дали тази нощ изобщо ще се прибере вкъщи. Напечата още няколко Д-та, затвори очи и отново чу писъка на Джой Стинет, когато полицаите отметнаха кувертиурата.

Какво, какво беше казала в този миг?

Някой я повика по име. В същия миг телефонът на бюрото ѝ иззвъня. Вдигна слушалката:

— Полиция. Отдел „Убийства“. Детектив Блеър слуша.

— Искам да говоря с Блеър или Делароса. — Обаждаше се някакъв мъж, който говореше самоуверено и делово, не мънкаше като информатор.

— Блеър е на телефона.

— Разбрах, че разследвате много кърваво и загадъчно убийство.

Сонора се опита да запази спокойствие и с престолено безразличие попита:

— Кой се обажда?

— Извинете. Казвам се Джак ван Оуен, бивш служител от отдел „Убийства“, понастоящем пенсионер. Аз...

Сонора ахна от изненада и се приведе:

— Извинете, Джак ван Оуен ли казахте?

— Аз... Да.

— Джак ван Оуен? Прочутият партньор на Крик? Човекът, който...

— Виноват.

Приятният му баритонов глас беше прекалено младежки.

— Аз... Какво мога да... Искате ли да говорите с Крик?

— Всъщност искам да говоря точно с вас. Детектив Блеър, нали?

— Д-д-да — заекна Сонора. Но пък и кой не би се объркал, ако разговаряше с легендарния Джак ван Оуен? Всеки начинаещ детектив биваше закърмен с историите за невероятното ченге, принудително пенсионирано заради рана от куршум в главата. Всички, които го познаваха, твърдяха, че им липсва като професионалист и като колега. С умиление си спомняха дори за дебелашките му шегии, възхваляваха способността му да омагьоса и най-закоравелия престъпник и да измъкне самопризнания от него.

Крик, който не се впечатляваше от никого, говореше за този човек с топлота, поразяваща подчинените му.

— Не бих ви притеснявал точно сега, ако...

Да я притеснява ли?

— ... ако не знаех, че разследвате тежко престъпление. Интересувам се дали случайно не сте открили костилки от маслини на местопрестъплението.

Сонора мъчително преглътна:

— Костилки от маслини ли?

Гласът му прозвуча почти възторжено:

— Чух го по радиостанцията. Стар навик, нали разбирате? Винаги е включена на полицейската честота. Когато чух за убийството, се свързах с Мики в лабораторията...

— И той ви каза за костилките, така ли?

— Да. И ако не се е втурнал право при вас, за да ви съобщи за откритието си, то е, защото е искал да бъде напълно сигурен.

Сонора долови необяснима тъга в гласа му — едва ли щеше да обърне внимание, ако разговорът се беше провел да речем... ден по-рано.

— Не искам да ви губя времето, детектив Блеър. Разполагам с информация, която може би ще ви бъде от полза.

Невероятно! Сонора взе химикалката, която от изненада беше изпуснала.

— Става въпрос за човек, когото арестувах преди единайсет години. Направо беше луд по маслините. Истински маниак. Където и да отидеше, носеше буркан с маслини. Плюеше костилките върху жертвите си. Чух, че лежи в затвора „Ла Гранде“, но миналия май са го освободили. Стори ми се, че е малко вероятно да се срещнат двама престъпници с подобно „хоби“.

— Да, наистина е невероятно. Спомняте ли си името на този човек?

— Ланкастър Аруба. Викаха му Аруба Дългуча. Хладнокръвен убиец, немного умен наистина, но пък изключително опасен, ако някой го предизвика. Представете си Слингблейд в „Портокал с часовников механизъм“. Спомняте ли си...

— Да, спомням си филма.

— Хм, ако се съди по гласа ви, не сте толкова възрастна.

— Синът ми взе касетата с филма от видеотека.

— Ясно. Но да не се отклоняваме от темата. Дългуча не се занимаваше с нападения над семейства в домовете им. Той е прекалено

нервен, недостатъчно организиран, за да планира убийство и да приведе плана си в изпълнение. Живее в друг свят, повярвайте ми. Започнал „кариерата“ си като изнасилвач и крадец-кокошкар. По времето, когато аз се занимавах с него, беше претърпял забележителна промяна. Независимо за какво го наемаха, той винаги приключваше поредното престъпление с убийство. Трудно е да бъде контролиран, след като веднъж е бил изпуснат.

— Аруба Дългуча — повтори Сонора и се приближи до компютъра.

— Има сестра, която живее в Кентъки близо до градче на име... Да му се не види, как се казваше... Аха, спомних си — Версай. Адресът ѝ сигурно фигурира в досието му.

— Още ли живее там?

— Един господ знае. В днешно време хората непрекъснато сменят местожителството си.

Сонора се поколеба, питайки се дали не му се е сторила неблагодарна.

— Господин Ван Оуен, благодаря за съдействието.

— Наричайте ме Джак. И предайте на Крик много поздравии от мен.

— Разбира се.

— Благодаря, че ме изслушахте. Желая ви късмет, детектив Блеър. — Той затвори телефона.

Благодари ѝ, че го е изслушала! Та той ѝ беше посочил следа, която щеше да улесни разследването! Беше много любезно, че потърси направо нея, вместо да използва Крик за посредник. Ненапразно този човек беше легендарен сред полицейските служители.

Въведе в компютъра името на престъпника. Адресът на сестра му се появи на екрана. Олд Франкфорт Пайк, Версай, Кентъки.

— Хей, Сам! — провикна се. — Да си чувал за град в Кентъки на име Версай? Не е ли мястото, където сте родени двамата с Луи Тринайсети?

Колегата ѝ се почеса по врата:

— Луи Тринайсети не е роден във Версай.

— Така ли?

— Аха.

— Тогава къде е роден?

— Мисля, че някъде в Мичиган. Освен това произнасяш името погрешно. Местните казват „Версайлс“. Всяко друго произношение веднага ще те издаде, че не си оттам.

— Наистина не съм оттам.

— Градчето е близо до Лексингтън. Спомняш ли си Даниелс, той живееше там.

Сонора смръщи вежди:

— Разбира се, че си спомням. На около час път оттук е, нали?

— Ако ти шофираш — може би. Повечето нормални хора вземат разстоянието за час и половина.

— Защо казват „Версайлс“, а не „Версай“?

— Хората от Кентъки не желаят никакъв нахакан тип примерно от Охайо да им казва как да произнасят името „Версай“. И защо изобщо си губим времето с този разговор? — Той се приближи и надникна през рамото ѝ. — Защо си изпълнила цялата страница с Д-та?

Сонора посочи към екрана на компютъра.

— Дългуча Аруба има сестра във Версай.

— Кой, по дяволите, е Дългуча Аруба?

— Да знаеш само какъв късмет извадихме! Няма да познаеш кой ми се обади току-що! Гледай да не припаднеш — самият Джак ван Оуен!

— Джак ван Оуен ли?

— Да.

— Бившият партньор на сержант Крик ли?

— Да, това, което ми...

— Мили боже! Сонора, този приятел е същинска легенда!

— Аз също съм легенда. — Сонора забеляза, че Крик си налива кафе, но гледа в тяхната посока.

— Ван Оуен ли казахте? — възкликна той.

— Да. — Тя измъкна листа от пишещата машина и понечи да го напъха в чекмеджето на бюрото си. Но не беше лесно — чекмеджето беше претъпкано и не се затваряше.

— Джак ван Оуен.

— Същият. — Сонора блъсна по-силно, но чекмеджето не помръдна.

Крик доближи до бюрото ѝ:

— Дай ми го. Искам да говоря с него.
— Вече затвори. — Тя отново заблъска чекмеджето.
— Дай да ти помогна — предложи Сам.
— Не, благодаря.
— Видя ли? Казах ти, че не си на кеф през последните седем месеца.
— Ще говоря с него — повтори Крик.
— Вече ви казах, сър. Господин Оуен затвори.
— Когато се обажда, свързвай го с мен. Какво искаше?
— Съобщи ми информация за някакъв тип на име Аруба, когото бил арестувал преди единайсет години.
Крик отиде до своето бюро, отпи от кафето и накрая рече:
— Не знам защо това име ме изпълва с лоши предчувствия.
— Ван Оуен... искам да кажа — Джак... Той настоя да го наричам Джак... Споменах ли ти за това?
Сам й изпрати въздушна целувка.
— Джак обясни, че този Аруба е изключително брутален социопат, пристрастен към яденето на маслини така, както някои хора са пристрастени към алкохола или цигарите. Изплювал костилките върху жертвите си.
Сам зина от изумление:
— Нещо ме будалкаш!
— Добрият стар Джак. Може да се окаже, че ви е насочил към важна следа. Проверете информацията.
Някой хвана Сонора за лакътя. Беше Сандърс — по-тежка с петнайсет килограма в сравнение с миналата година, но блузата ѝ пак беше с голяма кръгла яка като на Питър Пан, отново носеше една от карираните поли, които се бяха превърнали в нейна запазена марка. Излишните килограми определено я състаряваха.
— Имам два адреса за теб, Сонора. Най-близките живи роднини на Карл Стинет — някак извинително промърмори тя.

Беше нощ, изпълнена с напрегната работа. Светлината от настолната лампа образуваше светъл конус върху книгата върху бюрото. Сонора пъхна в една папка двете страници, на които беше описала последните мигове на Джой Стинет, и уморено въздъхна. Чувстваше се отчайващо самотна и разконцентрирана. Странно състояние за началото на работната седмица. Хората бяха изпълнили кварталните барове, гледаха по телевизията предаването на Джей Лено или се любеха, а тя беше сама с колегите, застъпили нощното дежурство, и работеше върху нещо, от което сърцето ѝ се свиваше.

Остави на бюрото си чашата с кафето, което не беше изпила, и потегли към къщи.

Пътят до Блу Аш ѝ се стори по-дълъг от всякога. Мисълта за смъртта на семейство Стинет я беше обсебила напълно, заседнала бе в съзнанието ѝ като тиня на дъното на мръснокафява река. Най-много я терзаше мисълта, че не може да спре хода на събитията. Беше видяла само последствията — потресаващата тишина след виковете и писъците, кръвта и сълзите.

Един ден и тя щеше да умре, да скочи от високия перваз на живота в бездната на отвъдното. Напразно се опитваше да отхвърли потискащата мисъл. Осъзнаването, че е смъртна, ѝ беше също така добре познато като плътското желание.

Беше прекалено уморена и потисната. Полицейската работа нанасяше невъзвратими поражения на душата.

Клампет я посрещна с радостен лай.

Когато влезе в кухнята, ѝ хрумна, че отдавна не е купувала плодове. Все се заричаше да подрежда във фруктиерата ябълки, киви или други плодове в зависимост от сезона, но досега си оставаше само с добрите намерения.

Втрени се в празната фруктиера, изпитвайки познатото чувство на вина, сетне стопли в микровълновата печка печеното и седна да вечеря. Разгърна вестника, отпи глътка студена вода, взе си от месото.

Внезапно загуби апетит. Изплю хапката в салфетката и сложи чинията на пода. Клампет беше сит, но както винаги не се отказа от допълнителна порция.

Сонора извади от чантата си револвера и провери дали предпазителят е спуснат. Тръгна към спалнята, като изключваше осветлението във всяко помещение. Питаше се каква е причината за отвратителното ѝ настроение — и преди се беше сблъсквала с тъмната страна на живота, газила беше реки от кръв.

Което я подсети за кръвта върху маратонките ѝ. Тим ги наричаше „обущенцата на елфите“, защото стъпалата ѝ бяха много малки и изящни.

Изми лицето и зъбите си и си облече бяла риза, която ѝ стигаше до коленете. Любимата ѝ „пижама“. Тази вечер заслужаваше да си достави поне това удоволствие.

Помисли си, че е глупаво да има любима риза за спане. Със сигурност животът предлагаше много повече от това „удоволствие“. Например любим, с когото да прекарва нощите...

Отвори прозореца. Клампет безшумно се приближи и облегна муцуна на перваза. Сонора знаеше, че кучето отказва да спи до нея, когато прозорецът е отворен. Тази нощ леглото беше изцяло на нейно разположение.

Изключи осветлението, сви се на кълбо и се сгуши под завивките. Студеният вятър нахлуваше през прозореца заедно с какофония от звуци — вой на сирената на преминаващ влак, придружен с ритмичния тропот на товарните вагони по ръждясалите релси.

Звуците ѝ напомниха за друга нощ, подобна на тази. Стори ѝ се, че отново долавя миризмата на дъжд, лая на хрътки, надушили следа, тропота на конски копита. През онази нощ издирваха изчезнало дете...

Запрати спомена в най-отдалеченото кътче на съзнанието си. Отново чу воя на сирена, който неизменно събуждаше у нея желанието за нещо... Бог знае какво.

Затвори очи, опитвайки се да заспи, ала отново чу как Джой Стинет шепне: „Света Дево...“.

Най-сетне задряма, ала някакъв рязък звук я сепна. Отметна завивката, стана и тръгна на пръсти към всекидневната, като пътьом грабна заредения си револвер, който беше оставила на шкафа.

Клампет не изглеждаше разтревожен, това би трябвало да ѝ действа успокояващо, но тя все пак провери дали всички врати и прозорци са затворени.

Като застана пред стаите на децата, усети, че краката ѝ треперят. Не отвори вратите, не надникна в спалните. Облегна гръб на стената и си помисли колко е хубаво, че децата са живи и че в момента спят спокойно, без да имат дори бегла представа за притесненията на майка си.

Внезапно краката ѝ се подкосиха и тя бавно се отпусна на колене, сякаш някаква пружина в нея постепенно се развиваше.

Запита се как е възможно да прояви подобна слабост след толкова години служба в полицията. След всичко, което е видяла и направила. След безбройните случаи, когато търсеше пулса в леденостудени мъртвешки китки, газеше през локви от кръв, по парчета счупени стъкла и купища гилзи... Нима губеше почвата под краката си? И защо именно сега?

Клампет се сгуши до нея и я загледа с кротките си кафяви очи. Колко странен е този свят! Място, където съжителстваха безрезервната вярогност и преданост, проявявани от животните, и смъртта в окървавения дом на семейство Стинет.

Сонора се събуди с мисълта за Франклин Уорд. Беше се свила на кълбо, трепереше от студ. Протегна се и погледна часовника на нощното шкафче. Пет и четирийсет и седем. Имаше уговорка със Сам да се срещнат в осем часа в къщата на семейство Стинет. Каза си, че ако набързо вземе душ и изпие кафето си, докато шофира, ще ѝ остане достатъчно време да поговори със стареца, преди отново да отиде на местопрестъплението.

* * *

Сега, когато беше светло, много по-лесно откри пътя до дома на Уорд. Старата къща, боядисана в яркожълто, имаше особен чар и Сонора отново се почувства някак неловко, че именно на нея се е паднало задължението да съобщи лошата новина на обитателя на този красив дом.

Снощи, когато двамата със Сам посетиха стареца, само за миг бяха зърнали госпожа Кавано, чийто телефонен номер беше записан на лист, закачен на стената в кухнята. Сега тя посрещна Сонора на входа и я покани във всекидневната, където ухаеше на прясно сварено кафе и пържен бекон.

Госпожа Кавано (която настоя детективката да я нарича Бони), обяви, че в момента пече курабийки; тонът ѝ беше на човек, чиито кулинарни умения винаги са били обект на възхищение. Фактът, че все още съществуват хора, които пекат курабийки за закуска, действа някак успокояващо на Сонора.

Последва Бони Кавано и погледна към снимката в посребрена рамка, която Уорд ѝ беше показал снощи — избеляла черно-бяла фотография на Франклин Уорд и брат му с униформи, очевидно беше отпреди Втората световна война, в която и двамата бяха взели участие.

По това време старецът трябва да е бил на... Сонора установи, че не си спомня годината, през която е избухнала Втората световна война.

Спря и едва устоя на желанието си да вземе снимката и да я разгледа по-отблизо. Франклин и брат му Емерсън бяха красиви лица от миналото — високи младежи с нови-новенички униформи, обезсмъртени от местния фотограф. Деца, отиващи на фронта. Бяха най-много две години по-големи от собствения ѝ син...

Бони Кавано се обърна към нея, изчаквайки я любезно. Взети поотделно, чертите на лицето ѝ бяха почти комично отблъскващи. Единият ѝ преден зъб бе крив и стърчеше над долната устна. Продълговатото ѝ лице напомняше муцуната на ловджийско куче. Кестенявата ѝ коса — ситно накъдрена и прекалено дълга — бе прибрана на кок и откриваше лице, което никога не е било привлекателно.

Но от Бони Кавано се излъчваше спокойствие, което ѝ придаваше необикновен чар. Без съмнение и тя си имаше тревоги: бръчките на челото ѝ бяха прекалено дълбоки, за да бъдат резултат само от възрастта и атмосферните условия. От двете страни на устата ѝ се спускаха отвесни линии, свидетелстващи за преживян стрес и за силен характер.

Въпреки това в нея имаше нещо — някаква ненатрапваща се самоувереност, мъдрост, натрупана в резултат на богат житейски опит, доброта.

Сонора беше срещала хора — и мъже, и жени — при мисълта, за които настръхваше. Би разкъсала на парчета тези чудовища, ако се осмелят да приближат до вратата на дома ѝ, да пристъпят прага ѝ, да нарушат спокойствието на децата ѝ.

Бони Кавано със сигурност водеше обикновен живот, но на Сонора ѝ се струваше, че тя е изключителна. Прииска ѝ се да седне до кухненската маса и да сподели всичките си грижи с възрастната жена. Да ѝ разкаже как беше сънувала брат си, за шепота на Джой Стинет, който чуваше насън.

Не възнамеряваше да разговаря с тази жена, нито да вземе курабийка, приготвена от нея. Но това беше преди да я срещне, преди да разбере, че е от онези хора, с които можеш да споделиш всичко.

Бони Кавано я въведе в кухнята и ѝ посочи един стол. Сложи пред нея синя чиния с две курабийки, отстрани прилежно сгъна

салфетка от кариран плат, наля кафе в чашата от костен порцелан, изрисувана с рози.

Нито един от съдовете на масата не пасваше с останалите, но сякаш всички представляваха неделима цялост — като двама души, женени от четирийсет години.

— Искате ли сметана?

Сонора кимна.

Госпожа Кавано извади от хладилника кутия с течна сметана, сложи я до чашата на гостенката, подаде ѝ малка сребърна лъжичка.

Сонора разчупи едната курабийка и установи, че първоначалното ѝ впечатление за Бони Кавано се е променило. Тя не можеше да бъде пренебрегната. Според общоприетите схващания, всяка жена ставаше незабележима, достигайки определена възраст. Сега Сонора разбра, че както повечето широко разпространени и възприети схващания, и това не отговаря на истината. Бони имаше излъчване, което не можеше да остане незабелязано, а ако това се случеше, възрастната дама със сигурност не го вземаше навътре.

Сонора наля сметана в кафето си и го разбърка. Обожаваше този светлокафяв цвят.

— Познавахте ли добре Джой и Карл, госпожо Кавано? Бяха ли близки с господин Уорд?

— О, мила! Джой беше непрекъснато тук. — Бони Кавано побутна към Сонора кутиите с масло и желе от боровинки. — Преди да се роди бебето, идваше поне два-три пъти седмично. После разреци малко посещенията си. — Тя седна срещу посетителката. — Двамата с Франклин имаха слабост един към друг още от времето, когато Джой беше малко момиченце. Той няма деца и обожаваше племенницата си. В момента Франклин е навън — занимава се с Абигейл, старата кобила на Джой. Подари ѝ я по случай тринайсетия ѝ рожден ден.

Бони Кавано се облакът на масата и се усмихна през сълзи. Бръкна в джоба си, извади смачкана салфетка и избърса очите си.

— Извинявайте, но не мога да се сдържа. Познавам Джой толкова отдавна... От времето, когато беше единайсет-дванайсетгодишна. Беше много възпитана, никога не възразяваше — нито на Франклин, нито на мен. Прекрасна девойка — много забавна и жизнена, освен когато нещо я тревожеше. Тогава внезапно притихваше.

— Какви бяха отношенията между нея и съпруга ѝ?

— Карл е... беше мъж-мечта. Наистина го мисля, не го казвам просто така. Малцина знаят, че той е втори съпруг на Джой. Тя се омъжи за пръв път, когато беше на осемнайсет години, ала бракът ѝ продължи едва шест месеца. Младежът я заряза две седмици преди раждането на Тина. Франклин подкрепяше Джой през цялото време — грижеше се за нея повече от собствените ѝ родители, мир на праха им.

— И двамата ли са починали?

— Да, преди осем години. През почивните дни обикаляха по пътищата с мотоциклет — имаха мощен „Харли Дейвидсън“, — а през седмицата си бяха напълно „нормални“. Баща ѝ работеше като началник-смяна в „Проктър и Гембъл“. По време на поредната им авантюра, когато мотоциклетът се е движел с около осемдесет километра в час, шофьорът на един „Кадилак“ ги изтласкал от пътя и те се преобърнали през предпазния парапет. Бащата на Джой загина на място, а майка ѝ почина в болницата, бедничката.

— Бившият съпруг на Джой навърта ли се наоколо?

Госпожа Кавано я погледна смаяно, после възкликна:

— Мили боже, не! Джой се чу с него само веднъж, няколко месеца след раждането на Тина. Тогава негодникът ѝ се обади да ѝ иска пари за автобусен билет — щял да дойде да види бебето. Тя му прати и той, разбира се, изобщо не се появи. Джой плачеше денонощно... Онзи хаймана се обади още веднъж, но Франклин се погрижи повече да не звъни. Оттогава минаха повече от шестнайсет години. Тина... — Гласът ѝ затрепери, тя млъкна и отново издуха носа си. — Извинете. Искях да кажа, че Тина изобщо не прилича на баща си — не е взела нищо от него.

— Той как се казва?

— Боби Пърсел. Последното, което разбрахме за него, е, че се подвизава някъде в Невада. Господи, не мога да повярвам, че са мъртви! Съжалявам, скъпа... Но подобно нещо... Така внезапно! Какво са им направили?

— Ами... избили са ги.

— Тази сутрин ни се обадиха от Социалните служби. Франклин не може да се грижи за бебето. Аз предложих услугите си, но те решиха, че ще е по-добре да издирят сестрата на Карл. Тя е истински

ангел. Франклин даде номера ѝ на социалните работници и настоя те да говорят лично с нея, не с Еди, доведения брат на Карл.

— Някакъв проблем с брата ли има?

— Не е такъв, че да заинтересува полицията. Двамата със съпругата му Джудис са... Трябва човек първо да ги види и тогава да реши дали може да им се довери. Така казваше Джой за тях.

Сонора кимна и намаза с масло курабийката си. Отхапа от нея и отново кимна:

— Ммм, много вкусно.

Бони Кавано се усмихна. Сонора сложи курабията в чинията си.

— Госпожо Кавано, направило ли ви е впечатление напоследък Джой да е била разтревожена от нещо? Да е споменавала за странни телефонни обаждания или...

Жената отмести поглед. Изглеждаше засрамена, сякаш Джой е имала извънбрачна връзка.

— Имаха проблем с парите. На всекиго се случва. Знам, че Франклин им даваше всичко, което успяваше да спести, за да им помага. Всичко започна, когато Карл пострада много нелепо — спъна се в кофа с боя и си счупи глезена и две ребра. Докато беше на легло, изкара и много тежък грип, който за малко не премина в пневмония. Тъй като се осигуряваше сам, здравната му осигуровка не успя да покрие сумата около лечението му. Бебето тъкмо се беше родило и разходите им бяха големи. Трудно им беше да плащат сметките си, особено след дългото отсъствие на Карл от работа. Наскоро си бяха купили къщата, изплащаха и кредита за колата. Това погълна всичките им спестявания. Сякаш всички беди се струпаха наведнъж върху главите им. И все пак нямаше да са толкова зле, ако един от най-големите клиенти на Карл не беше банкрутирал. Дължеше му страшно много пари, но изчезна. В същото време Карл трябваше да плаща заплати на работниците си, както и данъци. Накратко — пълна трагедия. Джой идваше тук, седеше и мълчеше. Беше изпаднала в депресия. Знаете как е в такива случаи. Торбичките под очите ѝ издаваха, че нощем не мигва.

Накрая Франклин пое нещата в свои ръце. Взе Абигейл при себе си, за да не се налага Джой да плаща за обора, и продаде колекцията си от компактдискове — с парите изплатиха дължимите суми на работниците и семейство Стинет преживяваха криво-ляво. Карл

получи част от парите, които някои клиенти му дължаха, освен това работеше без почивка, независимо, че имаше проблеми с крака си. Струва ми се, че тъкмо бяха започнали да се измъкват от затрудненото положение. Джой изглеждаше по-ведра. Тя също работеше вкъщи — вършеше машинописни услуги, и се грижеше за децата. Струваше й много усилия, но пък успяваше да докара прилична сума, с която да покриват разходите за храната. Тина работеше в един магазин и нейните пари също влизаха в семейната каса.

Знам, че на няколко пъти им спираха водата заради неплатени сметки. Джой много се срамуваше. Бяха си изработили цяла стратегия кое първо да се плаща. Знаете как е...

— Знам. — Сонора счупи курабията на две, за да изглежда, че яде. — Казвате, че съпрузите са се разбирали много добре. Запазиха ли се добрите им взаимоотношения дори при тежките финансови проблеми?

— О, да. Е, Карл беше малко паднал духом, което е съвсем разбираемо за човек в неговото положение.

Сонора прокара върха на показалеца си по ръба на масата и погледна госпожа Кавано в очите:

— Убийството е било извършено с... гняв. Знаете ли дали някой от двамата е имал врагове? Знам, че звучи мелодраматично, но все пак... Някой да им е създавал проблеми?

Госпожа Кавано примигна:

— Не. Нищо, за което си струва да се говори.

— Съвсем нищо ли?

Госпожа Кавано присви очи:

— Не бих казала. Бяха притиснати от неплатени сметки. Телефонът им непрекъснато звънеше — обаждаха им се, за да им напомнят, че са пропуснали сроковете за плащане. Джой беше разстроена от този факт, но Франклин я успокояваше, казваше й, че такива са правилата. Аз лично винаги съм си плащала сметките и данъците и не съм имала подобни проблеми. Джой и Карл бяха добри хора, просто преминаваха през труден етап от живота си и начинът, по който се отнасяха с тях, беше направо обиден. Джой идваше при мен и плачеше, дори ми призна, че са ги заплашвали, но ние с Франклин я съветвахме да не се отчайва и просто да не вдига телефона.

Сонора кимна, сетне заговори, като подбираше внимателно думите си:

— Знам колко ви е трудно, но имам предвид друг тип заплаха. — Чудеше се как да насочи жената точно към онова, което наистина би могло да има отношение към случая. — Нали разбирате, госпожо Кавано, понякога, когато хората са под огромно напрежение, те вършат неща, които в нормално състояние не биха направили... Това не означава, че са лоши.

Внимателно наблюдаваше събеседницата си, но лицето на жената не трепна.

— Например някой от двамата би могъл да има извънбрачна връзка — продължи тя. — Това би довело до усложнения... Някой ревнив любовник например...

Госпожа Кавано зяпна от изненада. Изражението ѝ беше комично, но на Сонора никак не ѝ беше до смях.

— Доколкото знам, не е имало нищо подобно — отвърна възрастната дама.

— А биха ли споделили с вас, ако имаше?

— Ами, питах се защо Джой е толкова разстроена винаги, когато се отбиваше при мен. Може и да не ми вярвате, но добре познавам признаците, по които може да се съди за изневеря. Ала не бих казала, че при Карл и Джой имаше подобно нещо.

— Добре тогава. — Сонора взе чантата си и остави салфетката на масата. — Можете ли да ми намерите адреса на бившия съпруг на Джой?

— Не знам. Възможно е Франклин да има информация за него, но поне пред мен нищо не е споменавал по този въпрос. В някои отношения той е старомоден — смята, че негово задължение като чичо е да спестява на племенницата си неприятните емоции.

— Ако е така, бих искала да му задам няколко въпроса.

— Той ми каза, че ще се върнете и че също би искал да си поговори с вас. Дояжте си курабийките и ще ви заведе при него.

Сонора се приближи до конюшната под зоркото око на Бони Кавано. Половината курабия, която беше изляла, сякаш беше заседнала в стомаха ѝ. Дочу мъжки глас — изтънял и уморен:

— ... самотната ми тя. Трудно е да си кралица на конюшната, след като си останала само ти, нали, момичето ми? Ето, Абигейл, хапни и това. Отсега нататък аз ще те глезя.

Сонора дочу доволно пръхтене.

— Горкичката ми, Джой вече ти липсва, нали? — Гласът потрепери и замря.

Детективката отстъпи назад, преброи до петнайсет, после решително пристъпи към открехнатата врата.

— Хей — извика и влезе в тясното помещение.

От едната страна имаше две отделения за коне, от другата — бали сено, чували за зоб и други, пълни с дървесни стърготини, ръждив варел и алуминиева стълба.

— Кой е? — Уорд се обърна. Носеше кафява риза и избелели кадифени панталони, държеше чесало. Изглеждаше чист и спретнат, кожените му ботуши бяха излъскани до блясък.

— Аз съм, господин Уорд — Сонора Блеър. Снощи бях у вас.

— Заловихте ли престъпниците, детектив Блеър?

Въпросът беше изпълнен с надежда. Оптимизмът на хората винаги изненадваше Сонора. Дори онези, които бяха дълбоко покъртени, дълбоко в себе си се надяваха, че разплатата ще настъпи възможно най-бързо.

— Скоро и това ще се случи — отвърна уклончиво тя.

Старецът замълча.

Сонора вдиша миризмата на коне и сено, която ѝ подежда успокояващо. Прибледи се до отделението на Абигейл. Подът беше мръсен и неравен, покрит с жълтеникав талаш. Кобилата с безразличие изгледа непознатата и извърна глава.

— С люцерна ли я храните? — попита Сонора.

— Познахте. — Уорд мина отдясно на животното и прокара чесалото по хълбока му. В този миг на Сонора ѝ се прииска да е при своя кон.

— Много е капризна — не обича обикновен фураж. Извърща глава, когато ѝ поднасям трева. Джой ужасно я разглези.

Попин, арабският жребец, който Сонора си беше купила, също не беше особено щастлив, когато го хранеха с обикновен фураж.

— Откъде набавяте люцерната?

— Един мой приятел ми я доставя.

— Ако има в повече, ще купя и аз.

— И вие ли имате кон?

— Арабски жребец. Нарекла съм го Ад.

— Отговаря ли на името си?

— Напълно.

— Така е с арабските жребци — засмя се старецът.

Коремът на Абигейл беше доста издут и Сонора се зачуди дали кобилата не е бременна, но само каза:

— Прекрасен кон.

Докато работеше с чесалото, старецът говореше:

— Обича да си похапва и е сложила някой и друг килограм в повече. Ще трябва да мине на диета след няколко седмици.

„Тогава защо я храни с люцерна?“ — запита се тя, но отново премълча. Колкото собственици на коне, толкова и мнения по въпроса за правилното им отглеждане. Най-добре беше човек да си мълчи, освен ако не иска да влезе в ожесточен спор с някой компетентен любител-конегледач.

Откакто бе купила жребца, бе научила да разбира кога трябва да си държи устата затворена. Кое то на практика означаваше винаги, когато става въпрос за коне.

— Господин Уорд, знам, че ви е тежко, и ако имате нужда от малко време, няма да настоявам да разговаряме сега. Но държа да получа отговор на няколко въпроса.

Той кимна:

— Казвайте. Ако не възразявате, ще продължа със сресването на Абигейл — действа успокояващо на нервите ми. Имате кон, знаете какво имам предвид.

Сонора наистина знаеше. Погледна го изпитателно. У господин Уорд се наблюдаваше странното съчетание на крехкост със сила, което се наблюдаваше само при възрастни хора, водещи определен начин на живот. Богат житейски опит, съчетан с отработени с времето инстинкти, които сякаш ги обгръщаха с някаква магия, затворени в тяло, което беше започнало да им изневерява точно когато най-сетне се бяха добрали до някои житейски истини.

Дали не беше прекалено настойчива? Дали старецът нямаше проблеми със сърцето? Нима беше възможно мъж на неговите години да бъде напълно здрав?

Тя отвори бележника си и се облегна на дървената стена.

— Научих, че племенницата ви и нейният съпруг са имали материални затруднения.

Уорд кимна.

— Така е, но започваха да ги преодоляват. Случва се с всекиго. Дори Доналд Тръмп се сблъсква с финансови неудачи. И ако някой твърди, че никога не е чувствал липса на пари, значи лъже.

— Да, господине, разбирам ви. А какво ще ми кажете за брака им?

— Беше добър.

Сонора осъзна, че няма да има сили да продължи по тази тема.

— Вие бяхте много близък с Джой, нали?

— Бяхме достатъчно близки.

„Каквото и да означава това“ — помисли си Сонора.

— Тя споделяше ли с вас?

— Говорехме за децата, за Абигейл, за работата на Карл... Тя не беше човек, който занимава с личните си проблеми околните.

— Някой заплашвал ли я е? Някога имало ли е обир в къщата им? Да е споменавала нещо за странни телефонни обаждания?

— Не, или поне аз не знам.

— С Карл имаха ли... врагове?

Ръката с чесалото замря.

— Детектив Блеър, говорим за обикновено американско семейство от средната класа. Те вземаха видеокасети под наем, поръчваха си пица в петък вечер, Джой си стоеше вкъщи и се грижеше за децата. Хора като тях нямат врагове. Не продават наркотици или държавни тайни, а ходят на пазар в събота и на църква в неделя.

— Какво ще ми кажете за първия съпруг на Джой?

— Онзи мухльо ли? Откъде сте разбрали за него?

— Той е баща на Тина.

— Не, не е. Не и според моите разбирания. Между другото, отдавна е изчезнал от хоризонта. Изгоних го преди шестнайсет години и оттогава не сме чували нищо за него. Нито пък ще чуем.

— Знаете ли адреса му?

— Последното, което чух за Боби Пърсел, е, че е в Канзас Сити и че работи в заведението за бързи закуски „Тако Бел“. И тази работа му идваше нагорно, ако питате мен. — Той я изглежда над гърба на кобилата. — Разбирате ли от конски копита?

Сонора вдигна поглед от бележника си.

— Донякъде.

— Заболява ме гърбът, когато почиствам подковите на Абигейл. Това е нещо, което Джой...

Сонора се досети накъде бие старецът и попита:

— Имате ли стъргало?

Уорд посочи червена пластмасова кутия с инструменти. Тя пхна бележника в джоба на самото си и взе стъргалото.

— Кобилата е чувствителна и своенравна, нали?

— За бога! Та вие имате арабски жребец. В сравнение с него тя е кротка като агънце.

Сонора изрови всичката кал и мръсотия, насъбрали се в предната лява подкова, и си помисли, че Сам би определил постъпката ѝ като обвързваща.

Докато шофираше към Едрингтън Корт, Сонора подмина езерото. Забеляза, че тази сутрин патиците ги няма, и отпи с гримаса на отвращение от кафето, което си беше купила пътьом от „Макдоналдс“. Беше отвратително, независимо от голямото количество сметана, което беше добавила.

На тротоара се бяха събрали деца, които чакаха училищния автобус. От една къща тъкмо излизаше момченце на седем-осем години с черно-бели маратонки и шапка с надпис „Чикаго Булс“. То тръгна по тротоара, понесло огромен аквариум. От къщата излезе пълна жена с тъмносини къси панталони. Тя заключи входната врата, избърза пред момчето и отвори задната врата на червената „Хонда“, паркирана на алеята.

Детето напомни на Сонора за Тим отпреди няколко години. Господи, колко бързо беше пораснал синът ѝ! Внезапно и съвсем безпричинно ѝ се доплака. Или не си беше доспала, или полудяваше.

Тя, която обикновено объркваше посоките дори към собствения си дом, сега без проблеми намери къщата на Стинет. Каменната постройка излъчваше празнота — някогашният щастлив дом сега се беше превърнал в местопрестъпление. Сонора с облекчение забеляза патрулната кола, паркирана пред входа. Сам седеше зад волана. Спря до него. „Сатурн“-ът на семейство Стинет беше все така на алеята до къщата. Другата кола беше откарана за обстоен оглед — твърде вероятно беше в нея да се открият някакви следи, водещи към разкриване на престъплението.

— Закъсня — отбеляза Сам и ѝ подаде чаша кафе — мока с шоколад и аромат на бадеми, но без сметана. Точно по вкуса ѝ.

Колегата ѝ се облегна на вратата на колата и отпи от своята чаша. Той обичаше силно италианско еспreso и сега сигурно пиеше именно такова, ако беше успял да намери някъде от него, разбира се. Изглеждаше уморен, но от него се излъчваше свеж дъх на сапун. Усмихна ѝ се и промърмори:

— Успа се, нали?

Сонора опита кафето си и отвърна:

— Обзалагам се, че си тук от пет минути, не повече.

Тръгна към входа на къщата. Не обвиняваше Сам, че я чака отвън. Самата тя не би се осмелила да влезе без него. Той вървеше плътно до нея.

— Пет минути ли? Кой ти каза?

— Досетих се. Кафето още е горещо.

Сам подсвирна.

— Страхотен детективски нюх имаш! Някога...

— ... мислила ли си да започнеш работа към полицията? — довърши вместо него. Случваше им се често единият да довършва мисълта на другия. — Може би... Когато се откажа от екзотичните танци.

Тя махна от вратата лепенката с печата и отключи. Погледна към цветната леха. Три нарциса лежаха прекършени на земята. Вероятно ги бяха стъпкали при изнасянето на трупове.

Влезе във всекидневната и изчака Сам. Вътре беше прекалено топло и задушно. В стаята беше надвиснала някаква тежест — като че ли стените бяха просмукали от емоции. Отиде до телефона и включи секретаря. Предишната вечер го бяха проверили — беше подозрително „чист“. Апаратът можеше да запамети шейсет и пет имена и номера, но не беше записано нищо. От предишната вечер до този момент секретарят беше приел няколко телефонни обаждания. Едното беше от Франклин Уорд — когато Сам и Сонора го бяха посетили и го бяха накарали да позвъни на племенницата си. Останалите петима не бяха оставили съобщения. Имаше обаче две обаждания от „Американ Експрес“ и „Стар Банк Виза“ — бяха оставили телефони, на които семейство Стинет да се свърже с някого от служителите им.

Сонора погледна към Сам.

— Отбих се при господин Уорд.

— Ходила си при стареца ли? Как реагираха при вида на ченге, цъфнало на прага им в ранни зори?

— Почерпиха ме с курабии.

— Някои хора са родени с късмет. Добра ли се до нещо?

— Не съм сигурна. Семейството е имало сериозни материални затруднения.

— Мислиш ли? — промърмори той и посочи телефонния секретар.

— Освен това се появи бивш съпруг, но много, много назад във времето. Нищо повече, освен че са били точно такива, каквито изглеждаха — обикновено американско семейство от средната класа.

— Никой не накълцва на парчета обикновените американски семейства от средната класа, Сонора!

— Но ето че с тези хора се е случило именно това.

— Нещо интересно за бившия съпруг?

— Тийнейджърска история. Момичето, Тина, е от първия брак на Джой, но съпругът ги е зарязал още преди бебето да се роди.

— Не съм изненадан.

— Последната информация, която господин Уорд има за него, е, че е бил нает на работа в „Тако Бел“ в Канзас Сити.

— Това като че ли му приляга добре. Някой притискал ли ги е? Имало ли е съдебни дела, любовници, скандали с пощальона?

— Разбрах само за някакъв иск към тях от страна на „Стар Банк Виза“.

— Ако тази банка беше толкова опасна, сега всички щяхме да сме мъртви. Оттук ли ще започнем?

— Щом сме тук — откъде другаде?

* * *

Сонора седеше до кухненската маса и преглеждаше десетките квитанции, намерени в едно от чекмеджетата. Бяха в пълен безпорядък — точно както и в нейната къща. Защо някои хора не са организирани?

Един поглед в хладилника и килера я увери, че в този дом се е пазарувало умерено. Фъстъчено масло, салам и макарони със сирене, замразени „буритос“, пакет с шест бири „Милър Лайт“, от който липсваше една кутия, една запечатана бутилка ликьор. Никакъв друг алкохол. Двамата със Сам бяха преровили цялата къща за наркотици, приспивателни или болкоуспокояващи хапчета, но не откриха нищо, освен бенадрил, хлортриметон, екседрин против главоболие и лекарства за децата.

— Аха! — внезапно възкликна Сам.

Сонора вдигна поглед от квитанциите. От дълго време и двамата бяха в кухнята. Прескачаха до някоя от другите стаи само при необходимост.

— Една видеокасета под наем, която е трябвало да бъде върната още преди три седмици! „Какво се случи с малката Джейн“!

— Това обяснява всичко. Убили са ги онези негодници от „Блокбастър Видео“!

— Давай, продължавай да се шегуваш! Когато разкрием престъпната верига на видео терористите, ще ми благодариш за славата, за интервютата в „Монтел“... Откри ли нещо из тези хартийки?

— Само сметки.

— Все едно си вкъщи, нали?

— Я млъквай!

Сам си тананикаше:

— „Ти си страхотна, аз си падам по «Фиг Нютън»...“

Сонора го поправи:

— „Фиг Нютънс“ е.

— Какво?

— Казах, че е „Фиг Нютънс“, със „с“ накрая.

— Не, не е. — Той отвори вратата на асансьора. Познатата словесна битка му действаше успокояващо. — Ще се качваме ли или ще си говорим?

Сонора поклати глава:

— Ти се качи. Забравих нещо.

— Какво?

— Престани да ме разпитваш.

Тя сви зад ъгъла. Щом се скри от погледа на Сам, се облегна на стената. Какво, по дяволите, й ставаше? Какво й пречеше да се качи на проклетия асансьор? Беше го правила милион пъти, дни наред, когато отиваше на работа.

Проблемът сигурно беше психологически. Ако асансьорът заседнеше между етажите, щеше да се притече на помощ на Сам. Тръгна по коридора, питайки се дали стълбището е зад врата номер едно, номер две или номер три.

Взе по няколко стъпала наведнъж и запотена се втурна в предварителния арест. Сам вече беше до кафе машината заедно с Крик, Грубер и някакъв непознат. Последният тъкмо потупваше Крик по рамото и двамата доволно се усмихваха.

— Брей, много си бърза — подхвърли Сам. — Взе ли го?

Крик и непознатият едновременно се обърнаха към нея и я изгледаха.

— Какво да взема?

— Онова, за което се върна.

— О, да, разбира се. — Сонора приглади косата си. Непознатият я гледаше с многозначителна усмивка и тя беше готова да се закълне, че той чете мислите ѝ. Мъжът вдигна червената кутийка кока-кола като за наздравица и отпи. Всичко в него издаваше, че е ченге. „Да не би да е нов колега?“ — помисли си. Никога нищо не ѝ казваха.

Мъжът остави кутийката на масата.

— Вие ли сте детектив Блеър? Разговарях с вас по телефона. Аз съм Джак ван Оуен. Спокойно, не ви преследвам. Просто Крик ми се обади и ме помоли да се отбия.

Здрависаха се. Дланта му беше топла и суха. Тя осъзна, че усещането е много приятно и че е изненадана от вида му. Представяше си го по-възрастен и болнав. Не предполагаше, че Джак ван Оуен ще се окаже около петдесетгодишен мъж, добре сложен, с бездънни кафяви очи и трапчинки на бузите!

Сонора знаеше, че са го пенсионирали по болест, когато е бил ранен по време на изпълнение на служебните му задължения. Куршумът беше засегнал лявото полукълбо на мозъка му. Огледа го крадешком, но не откри следа от белег. Или не, имаше белег — точно там, където започваше косата. В този мъж имаше нещо... необикновено. Някои хора вярваха в кармичната предопределеност, в прераждането на душата. Сонора беше прагматична. Според нея думата „карма“ чудесно би подходжала за название на билков чай например.

— Приятно ми е да се запознаем. Благодаря ви за съдействието.

Той ѝ намигна:

— Аз ви благодаря, че се отнесохте любезно с един представител на старата гвардия.

Крик погледна към Сонора, после поклати глава и се обърна към Оуен:

— За Блеър дори времето, когато аз съм бил млад детектив, е прекалено назад в миналото.

Приятелят му се засмя:

— В добрите стари времена Крик беше полицай — млад и зелен. Нали, Крик?

— Нещо подобно.

На езика ѝ беше да попита какво точно означава „нещо подобно“, но разумно замълча. Крик изглеждаше като човек, който

знае отговорите на всички въпроси, сякаш се е родил научен.

— Защо се усмихвате, детектив Блеър?

— Ааа, така ви се е сторило, сър. — Всъщност беше се усмихнала при мисълта за Крик в ролята на „заек“ в полицията.

Отново впери поглед в Джак. Такъв бил, значи, прочутият Оуен.

Ако Сам притежаваше ореола на вечно усмихнатия каубой, то Ван Оуен безспорно излъчваше аристократизъм. Представи си го в бродирана кадифена жилетка, ухапал пура, в безупречни черни панталони, ухаещ на скъп одеколон.

— Добре, приятелчета. — Гласът на Крик прекъсна мислите й. — Джак се съгласи днес да поработи с нас, тъй като именно той ни насочи по горещата следа. Мики вече ни чака в зала три. Сонора?

— Да, сър?

— Идваш ли?

— Разбира се.

Ван Оуен я побутна напред, после смръщи вежди, сякаш беше забравил нещо, леко се усмихна и трапчинките цъфнаха на страните му.

— Извинете, знам, че това няма нищо общо с работата ни, но бих искал да ви попитам какъв парфюм използвате.

— „Ескада“ — отвърна тя. Знаеше, че Сам, Крик и Грубер са изненадани от неочаквания обрат на разговора. Обзе я ужас. Момчетата ще й се подиграват до края на живота й.

Ван Оуен кимна:

— Съжалявам, въпросът беше личен. Просто съпругата ми обожаваше този аромат, мир на праха й.

Сонора знаеше, че жена му е мъртва, че смъртта й е свързана с някаква трагедия, но подробностите й бяха неизвестни. Настъпи неловко мълчание. Крик наклони глава и попита:

— Детектив Блеър? Ще ни удостоите ли с височайшето си присъствие?

— Идвам, сър.

Той махна с ръка към Джак:

— След теб.

Ван Оуен взе кутийката с безалкохолно и промърмори:

— Да видим дали още си спомням пътя.

Сонора седна до Сам, който не пропусна възможността да ѝ прошепне:

— Какъв парфюм използваш? С ухание на кон ли?

— Остави ме на мира.

Той побутна с крак стола ѝ и успя да го измести. Грубер върна стола обратно на мястото му и седна от другата страна на Сонора.

— Какъв парфюм си си сложила днес, Сонора?

— Не е парфюм, а дезодорант, Грубер. Трябва да го пробваш.

— Едно на нула за теб.

Мики я погледна и каза:

— Още не сме идентифицирали отпечатъците, но разполагаме с няколко наистина добри образци. Също и с няколко твои, Сонора.

— Мои ли? Къде ги открихте?

— На леглото.

— О, извинявай, че се опитах да спася един човешки живот!

Да вървят по дяволите! Чуваше гласа на умиращата жена всеки път, когато настъпеше тишина, или когато затвореше очи. Вдигна поглед и забеляза, че Ван Оуен я наблюдава.

— Лошо — промълви той, но не я упрекна, не зададе въпроси.

Сонора кимна.

Мики продължи да ѝ говори:

— Гилейн изследва кръвта на жената за СПИН. Притесняваше се за теб, тъй като си я докосвала. Резултатите са отрицателни, между другото.

В стаята се възцари тишина.

Сонора беше държала ръката на издъхващата жена. Не трябваше да поема подобен риск. Беше се размекнала, което бе непостижимо за полицейски служител. Беше се поддала на човешките си импулси, вместо да си остане докрай професионалист.

Това нямаше да се повтори. Никога повече.

Мики продължи:

— Открехме отпечатъци навсякъде, освен върху телефона. Следите върху него са били старателно заличени. — Мики беше нисък мъж с широк гръден кош и силно окосмени ръце. Той приседна на ръба на масата. — „Сивите камъчета“, както ти, Блеър, ги нарече, са костилки от маслини. Предположенията ми се потвърдиха.

Ван Оуен кимна.

— Открехме ги в пощенската кутия, върху тялото на бащата и в косата на Джой Стинет.

— Нещо ново за изчезналия джип? — попита Крик, обръщайки се към Грубер.

— Все още нищо.

— Какво научихте от близките на жертвите? — Този въпрос беше насочен към Сам и Сонора.

— Разговаряхме само с един роднина на Джой. — Сам разхлаби вратовръзката си. — Най-обикновен човек.

— Намерихте ли наркотици или упойващи вещества в къщата?

Сам поклати глава.

— Търсихме, но не открехме.

— Какво казват съседите? — Въпросът беше отново към Грубер.

— Изглежда, всички са харесвали семейство Стинет. Никой не е забелязал нищо нередно, нито подозрителни лица. От време на време в къщата им са се отбивали бояджии, които Карл е наемал за бизнеса си. Някои от тях са били доста грубовати. А, ето нещо интересно: едно от съседските момчета веднъж е видяло някакъв униформен да влиза в къщата.

— Униформен? Полицай ли е бил?

— Момчето не е сигурно. Сторило му се, че униформата е била на военен. Между другото, най-сериозното оплакване във връзка с жертвите е, че понякога приятелите на Тина прекалено силно са пускали стереоуредбите в колите си. Но като цяло всички са харесвали момичето. Когато не ходела на тренировки или състезания по плуване, гледала съседските деца. Домът не бил посещаван от странни лица и нощно време. Обикновено изключвали осветлението преди единайсет вечерта, но телевизорът в спалнята на родителите продължавал да работи до късно. Според една от съседките съпрузите Стинет заспивали с нощното шоу на Летерман.

Крик се облегна назад и се почеса по носа:

— Това изобщо не ни помага.

— Имали са сериозни финансови затруднения — намеси се Сонора.

Крик свъси вежди:

— Заемали са пари от познати ли?

— Не, сър, само от „Виза“ и „Американ Експрес“. — Сонора хвърли поглед към Сам. Можеше да се закълне, че в момента колегата ѝ си мисли за шегата с видео бандитите.

— Добре. — Крик отмести стола си назад. — Джак, ще ни разкажеш ли нещичко за костилките от маслини?

Ван Оуен се обърна така, че да вижда всеки един от насядалите около масата. На устните му се появи едва доловима усмивка. Сонора си даваше сметка, че не би могла да устои на подобна усмивка. Не беше красавец, по-скоро изглеждаше като всеки средностатистически мъж, но след пет секунди, прекарани с него, лицето му внезапно ставаше изключително привлекателно. Може би се дължеше именно на тази усмивка. Тя го правеше красив в очите и на мъжете, и на жените. Погледът му издаваше необикновена проникателност, все едно той проникваше до дъното на душата ти и независимо от онова, което виждаше там, те харесваше.

— Човекът, за когото си мисля...

— Си пада по маслини — прекъсна го Губер. „Обади се само за да се изтъкне“ — гневно си помисли Сонора и се засрами заради нетактичността на колегата си. Ван Оуен кимна:

— Да. Яде зелени маслини с костилки. Казва се Ланкастър, прякорът му е Дългуча Аруба, вероятно в досието му има снимка. Крик кимна и отвори един бежов плик. — Ето. Разгледайте го хубаво и пипайте много внимателно, когато опрете до него. Наистина е опасен.

Грубер подаде снимката на Сонора. Тя се намръщи. Стори ѝ се, че в лицето на този човек има нещо странно. Може би безизразността му я шокира. Обикновено лицата на престъпниците, снимани за полицейските досиета, изразяваха някакви емоции — ярост, гняв, наглост. Но този тук изглеждаше напълно безразличен. Гледаше нагоре, сякаш нещо на тавана беше привлякло вниманието му. Къдравата му коса беше късо подстригана. Брадата му беше набола. При други обстоятелства би могъл да изглежда дори привлекателен.

— Висок е около метър и осемдесет — каза Ван Оуен и надникна в досието. — Точно така. Светла коса, сини очи, белег, прорязващ дясната страна на брадичката му. Сдобил се е с белега доста след като тази снимка е била направена.

— Помните и това ли? — учуди се Сонора.

— Да, защото аз го разкрасих — усмихна се той. — Когато го извеждахме, започна да сваля служителката на рецепцията — по онова време гишето нямаше стъклена преграда. Беше с белезници. Придружаваха го двама полицаи, аз вървях редом с него, бърбяхме си на общи теми. Нямам представа какво го накара да излезе извън кожата си. Стана съвсем неочаквано — той говореше нещо за демократите и... — Оуен погледна часовника си. — Трябва да вървя.

Крик скочи на крака с пъргавина, учудваща за наднорменото му тегло. Стисна ръката на Джак:

— Благодарим ти, че дойде.

— За мен е удоволствие да помогна. — Оуен се поклони на всички и си тръгна.

Грубер пъргаво заобиколи стола си:

— Хей, само още един въпрос, Джак!

Оуен спря и го изгледа като раздразнен баща, позволил на синчето си да изпие прекалено много вода преди лягане.

— Слушам ви, детектив.

— Как сте накарали този тип да проговори?

— Наистина проговори — направи самопризнания, които издържаха в съда.

— Всичко се дължи на всеизвестната магия на нашия прочут колега — намеси се Крик.

Ван Оуен се усмихна:

— Просто му подарих буркан с маслини.

— Значи ако дам на този симпатяга буркан с маслини, той ще изпее всичко, което искам да знам?

„Стига вече“ — помисли си Сонора.

— Ще ти разкажа набързо една история за лека нощ — каза Ван Оуен. — Аруба разфасова хазайката си точно пред вратата на своя апартамент. Отива в кухнята, взема парцал, за да избърше кръвта. Един съсед го вижда и Аруба убива и него. Сега ще ти кажа как изглежда всичко това през погледа на Дългуча: двамата с възрастната дама са

спорели дали трябва да се сменя линолеумът или не и в един момент той се улавя, че бърше кръвта ѝ от прага си. Не си спомня нищо за мига, в който я е сграбчил и е разпорил корема ѝ.

— Така ли ви каза наистина? — удиви се Грубер.

Ван Оуен кимна:

— Ако заловите този човек, детектив, гледайте ръцете му да са здраво стегнати в белезници, краката му да са вързани и негодникът да е прикован с верига към пода. — Той махна за довиждане и отново тръгна към вратата. — Умната, момчета. — Намигна на Сонора и галантно се поклони: — Успех, мадам.

Сандърс стоеше в дамската тоалетна, облегла гръб на мивката, и наблюдаваше Сонора, която си слагаше червило.

— Прекалено е ярко — отбеляза Сонора.

— На мен ми харесва. По-добре е от яркорозовото. Дай да го видя. — Сандърс протегна ръка.

— Какво му е лошото на яркорозовото червило?

— „Мак“? Това нова марка ли е?

— Да. Не разбирам какво му е лошото на...

— На мен не ми харесва. Нали ме помоли да ти отговоря честно!

— Не, не съм. — Сонора погледна часовника си. Часът беше единайсет и половина.

— Хей, какво мислиш за онзи Оуен?

— Легендарният детектив ли? Хайде да обядваме заедно и да го разнищим.

— Мисля, че е симпатичен. Не мога да обядвам с теб. На диета съм. Ще трябва отново да се задоволя с малка салата със сос от чили. После обаче ще изям и половин круша.

— Половин круша ли?!

— Знаеш ли какво? Тази диета наистина действа. Вече съм свалила няколко килограма, точка по въпроса!

— Върни ми червилото.

Сандърс извади гребена си и го прокара през рядката си коса.

— Мислех си за твоята теория за наличието на трети извършител на престъплението. Хей, да не си се подстригвала?

— Да съм се подстригвала ли? Да. Преди цели три седмици. Чак сега ли забелязваш?

— Изглеждаш добре. Леко небрежна. Като Мерилин.

— Менсън?

— Монро.

— Какво имаше предвид, като спомена моята теория за трети извършител?

— Прочетох доклада на бюрото ти.

— По дяволите!

— Знаеш, че тук нищо не остава скрито.

— Само не го разпространявай. Още не съм готова да изложа теорията си пред колегите.

— Няма значение. Мисля, че в това, което си написала, има смисъл. И според мен някой се е появил и е прекратил убийствата. Бедното момиче не е било изнасилено. Някой е бил ударен и е загубил зъб при схватката.

— Може детето да го е сторило. Или бащата.

— Прочетох записките ти. По ръцете на жертвите няма следи от охлузвания.

— Много е трудно да се стигне до някакво правдоподобно обяснение на тази история.

— Може би в крайна сметка наистина се е намесил ангел.

— Само си представи как отивам при Крик и му поднасям обяснението за намесата на свръхестествени сили. — Сонора пусна червилото в чантата и оправи вратовръзката си.

— По тона ти усещам, че имаш нужда от съвет.

— Имам нещо наум... е, този поне не е женен.

— Значи имаш малко здрав разум.

— Става въпрос за Грубер.

— Грубер ли? Не предполагах, че си толкова глупава!

— Ще те помоля да не произнасяш името му така, сякаш в обувката ти е влязло камъче! — Сандърс прокара пръсти по ръба на мивката. — Не намираш ли, че е доста привлекателен?

Сонора дълбоко си пое дъх:

— Напротив, намирам го. Както и повечето жени в Синсинати и по цялото Източно крайбрежие, ако разбираш какво искам да кажа.

— Престани! Поканил ме е само на вечеря.

— Нищо ново под слънцето. За бога, Сандърс! Та той ти е партньор! Защо искаш да излезеш на вечеря с него? Храните се заедно през цялото време! — Тя погледна в огледалото и зърна отражението на колежката си. — Спа ли вече с него?

— Не.

За Сонора това означаваше „да“.

— Слушай, Сандърс, този човек е твой партньор. Виждаш го всеки ден, работиш с него. Нима очакваш нещо добро от подобна връзка?

— Наистина го харесвам, Сонора.

— Да, скъпа, и той също те харесва.

— Мислиш ли?

— Само не започвай отново! Все пак е някакъв прогрес, и ти добре го знаеш. Поне ще се забавляваш, преди да стигнете до неизбежната раздяла. — Не че Сандърс не го знаеше. Напротив.

— Чакай малко! Да не намекваш, че не си спала със Сам?

— Разбира се, че не съм — излъга Сонора. — Извинявай, но наистина трябва да вървя. — Изскочи от тоалетната и налетя право на Сам.

Той я хвана за лакътя.

— Не спирай, малката. Току-що открих домашния адрес и местоработата на някой си Бартън Кинкъл, близък сподвижник и далечен роднина на Дългуча Аруба.

— Защо не и адреса на самия Аруба?

— Защото нямах късмет.

— Те наистина ли са роднини?

— Така поне ми казаха. Изглежда, в това семейство си падат по странните имена. Обадох се... Това не е ли червено?

— Кое? За червилото ми ли говориш? — Тя тръгна с него по коридора. — Не ти ли харесва?

Сам спря и отстъпи. Наклони глава и промърмори:

— Дай ми малко време да свикна с този цвят. Но определено ми харесва повече от яркорозовото, което обикновено носиш.

— Да съм те питала...

— Та както казах, обадох се на колегите от Лексингтън, щата Кентъки. Разговарях с някоя си Мей Ягамочи. Ще отиде до къщата на сестра му, чиято фамилия също е Кинкъл, можеш ли да си представиш? Ще потърси следи от джипа или някакви други улики. Провери в компютъра. Оказа се, че адресът е в техния район.

— Как ти се стори колежката?

— Развълнувана. Трябва да ѝ е скучно. Изглежда, нямат много работа.

— Какъв шок за тях!

— Предлагам първо да огледаме апартамента на Кинкъл, да си купим пътъм нещо за хапване и после да посетим местоработата му.

Сонора праметна чантата си през рамо.

— Къде е тази месторабота?

— Мотел „Хампстед Ин“. Някъде в Монтгомъри.

— Някъде в Монтгомъри? Къде точно? Дотам са поне петдесет километра!

— Тръгваме по магистралата и завиваме на изход номер седем.

— Сам натисна бутона на асансьора.

— О, да! Там, където изходите са номерирани шест, осем и седем, нали?

— Предполагам, че това шосе е истински ад за хората, които не живеят в Синсинати.

Вратата на асансьора се отвори. Сам се качи и изпитателно погледна партньорката си. Сонора въздъхна и го последва. Боже, как мразеше тези асансьори!

— Сам, нека първо да обядваме. Гладна съм.

— О, стига, моля те! Огледът на апартамента няма да ни отнеме много време.

— Освен ако Дългуча не е там. В такъв случай може да започне престрелка или нещо от този род.

— По-добре е да те прострелят, когато стомахът ти е празен, Сонора.

21

Сам паркира колата до четириетажната тухлена сграда.

— Първа спирка — „Хотелът на разбитите сърца“!

— Какво означава това?

— Това е мястото, където всеки разведен мъж отсяда, след като се раздели с жена си. Евтино е, близо до центъра. Може да се отиде пеша до близките барове, „Макдоналдс“ и обществената пералня. Инсталирани са машина за напитки и игрални автомати.

Сонора затръшна вратата на колата.

— И ти си толкова запознат с тези подробности, защото...

Сам облече шлифера си — от вчерашното хубаво време нямаше и помен.

— Защото много мои приятели отсядат тук в критични моменти от живота си — отвърна. — Купуваме си по някоя бира и гледаме футбол.

— Добре е, че имаш толкова прекрасни спомени, свързани с това място, Сам. Радвам се, че депресията на твоите приятели по време на кризисни моменти не се е прехвърлила и върху теб.

Сам погледна колата.

— Хей! — Той разтвори широко ръце. — Ако е възможно, човек трябва да си доставя удоволствия дори когато се развежда. Аз се опитвам да повдигам духа на приятелите си. Карам ги да се забавляват. Такъв е животът, Сонора.

Изкачиха шестте стъпала пред входа и влязоха във фоайето. Сонора вдигна глава към прашния полилей — най-вероятно взет от балната зала в някой стар чикагски хотел.

— Страхотно местенце, а? — усмихна се Сам. Приличаше на хлапак, на когото родителите са подарили кола. — Сградата е построена в началото на века. — Той посочи нагоре. — Високи тавани. Тук човек може да диша. Вярно, че биха могли да поддържат по-добра хигиена, а и няма климатик. Погледни онези радиатори покрай стените! Такива вече рядко се срещат. Да, мястото е страхотно.

— Мирише на пържена риба.

Сам тръгна към стълбището:

— Никога не съм могъл да си обясня откъде идва тази миризма.
Апартаментите...

— Апартаменти ли?

— ... нямат кухни. Готвенето е забранено, но и без това мъжете не взимат със себе си кухненски съдове, когато се изнасят от дома си.

— Разрешено ли е използването на електроуреди?

— Много смешно.

— Няма ли асансьор? — Стъпалата бяха дървени и проскърцаха. Парапетът би могъл да бъде определен като произведение на изкуството, ако някой си направеше труда да го почисти и да го полира. Сонора почувства грапавина под пръстите си. В дървото бяха издълбани нечий инициали. С, Д, М.

— Не. — Сам се беше запъхтял. — Нашият човек е на четвъртия етаж в осми апартамент.

— Сам, как така не позволяват на хората да си готвят?

— Разрешено е използването на машини за пуканки.

— Не думай! Какво ли повече може да иска един мъж? Тук наистина е много тихо. Изглежда, гостите са нощни птици.

Сам сви рамене:

— Или пък работят нощна смяна и спят през деня.

Сонора спря на третия етаж и се опита да успокои дишането си. Усети лека болка вляво. Преди година и половина друг враг на добрите маниери я беше ритнал жестоко в ребрата. Извади пистолета си.

— Никога не е толкова просто, Сам.

— Какво ще кажеш за онзи случай с търговеца на антики, който си беше изгубил визитната картичка?

— Е, добре, но това е единичен случай.

— Не е. Спомни си за удушвача от Ривър Франт.

— По дяволите, Сам! Той направи самопризнания!

— Нима не определяш подобни случаи като леки? Обожавам мига, в който някой престъпник прекрачи прага на службата ни.

— Добре. Щом искаш да ти е леко, ни остава да се надяваме, че този Кинкъл е от Националната гвардия или нещо от този род.

— А, говориш за униформения, когото съседите са видели. Грубер здраво се е захванал с разнищването на този въпрос.

— Не е единственото, за което колегата Грубер се е захванал здраво.

— Какво?

— Нищо.

Сам протегна лявата си ръка. В дясната държеше пистолета си. Застанаха от двете страни на махагоновата врата с месингова табелка с номер шест над шпионката. Сам почука и отстъпи назад.

— Хей, Сам?

— Какво?

— Не каза ли номер осем?

— Моля?

— Не каза ли, че нашият човек е в апартамент номер осем?

— О, да. Така казах.

Вратата на номер шест се отвори. Подаде се някакъв мъж по шорти и снежнобяла тениска и промърмори:

— Ти ли си, Клорис?

Оредялата му тъмна коса беше влажна и прилежно пригладена назад. Очевидно само преди минути беше излязъл от банята.

— О! — Той печално изглежда двамата детективи. — Да, моля?

От апартамента се носеха цигарен дим и миризма на пуканки. Сонора успя да зърне леглото, раирания матрак, отворен куфар и телевизор.

— Объркали сме апартамента — каза тя.

— Добре.

— Извинете — промърмори Сам, но непознатият вече беше затръшнал вратата.

Сонора поклати глава:

— Не каза нито дума за оръжията.

— Други неща му се въртят в главата.

Сам я поведе към номер осем. Беше ред на Сонора да почука. Никой не отвори. Почакаха, послушвайки се. Никакъв отговор.

— Добре! — доволно възкликна Сам. — Свършихме си работата.

— Гладна съм.

— Наблизо има „Макдоналдс“. Можем да отидем и пеш.

— А, не! Повдига ми се от техните хамбургери!

— Добре, де. Ще хапнем нещо друго.

Паркингът пред хотела беше асфалтиран наскоро и почти празен. Сонора се настани на предната седалка на служебната кола, извади парчето месо от сандвича си и го върна в омазняения кафеникав пакет.

— Хей, пържените ми картофи са вътре! — извика възмутено Сам.

— Едва ли ще възразят. — Тя отхапа от хамбургера си, посегна към картофите и отпи глътка кола. Нямаше нищо по-хубаво на този свят от глътка ледена кока-кола.

Той избърса майонезата около устата й.

— Защо го направи?

— Кое?

— Защо изхвърли месото?

— Остана още едно парче. Не искам две.

— Трябваше да си поръчаш малък хамбургер.

— Да, но вкусът му е съвсем различен от този на големите. Ето ти картофите, Сам. Мислиш ли, че Грубер спи със Сандърс?

Сам тъкмо напъхваше цяла шепа пържени картофи в устата си и за малко да се задави.

— Откъде ти хрумна?

— Хайде, кажи ми какво мислиш. Ще се задавиш, ако продължаваш да се тъпчеш така.

— По този начин усещам вкуса им по-добре. Същото е, когато ядеш пуканки — трябва да налапаш наведнъж възможно най-много.

— Много е приятно човек да гледа как храната пада от устата ти.

— О, да. Нощем не мога да спя от притеснение дали изглеждам добре, когато се храня.

Той заигра със сламката, подаваща се от чашата на Сонора, и посочи червения отпечатък в горната част.

— Реших, че новото ти червило ми харесва. Изглежда... секси.

— Знаеш ли кой е най-големият проблем с Аруба?

— Вероятно не харесваш прическата му.

— Едно на ръка. Но просто не мога да направя връзката. Как така човек като Дългуча Аруба се е озовал в дома на семейство Стинет?

— И аз си задавах същия въпрос.

— До какъв отговор стигна?

— Никакъв.

— А по въпроса за Сандърс и Грубер?

Сам задъвка замислено, после избърса устата си със салфетка.

— Да кажем, че са спали заедно един-два пъти. И ние сме го правили.

— Сам!

— Това е самата истина, нали?

— Беше преди много време и не виждам защо трябва да го споменавам.

— Да, но фактът си е факт.

— Добре.

— Няма да го забравя.

— Добре! — натърти тя.

Той ѝ се усмихна накриво. Вероятно целеше да изглежда секси. Сонора му предложи остатък от пържените картофи.

— Как ти се стори Ван Оуен?

— Приятно е да се срещнеш с жива легенда.

— Той те харесва.

— Не е вярно.

— Вярно е. — Хвана я за ръката и поднесе китката ѝ към устните си. — Какъв каза, че е парфюмът ти?

— Такъв, какъвто най-добре подхожда на твоя вкус, Сам: смесен аромат от пържени картофи, мазнина и йодирана сол.

— Престани! Описанието ми действа възбуждащо.

— Още ли ще се тъпчеш?

— Не, приключих.

— Не може да бъде!

— Но е така.

— Тогава да потегляме.

— Разбира се. Само че отново начерви устните си — изяла си червилото.

Мотелът „Хампстед Ин“, където работеше Кинкъл, сякаш беше създаден за хора в командировка, разполагащи с ограничени средства. Във фоайето се усещаше натрапчива миризма на дезинфектант и престоляло кафе, протритият мокет беше мръсно бежов. Сонора разсеяно се запита как е възможно някой да е избрал мокет с този цвят при обзавеждането на хотела. В коридора, застлан с линолеум, имаше хладилник със замразени храни и сладолед, автомат за кока-кола със светеща оранжева лампичка, вестникарска стойка с няколко списания и оскъдна колекция булевардни романи. До микровълновата печка бяха подредени малки пакетчета с най-необходимите лекарства и тоалетни принадлежности за пътуване.

Срещу регистратурата бяха разположени няколко кръгли масички, изгорени от цигари, върху които бяха поставени алуминиеви пепелници. Телевизорът с голям екран предсказуемо беше включен на Си Ен Ен, от автомата за кафе се носеше аромат, от който на Сонора внезапно ѝ се прииска да хапне топъл кроасан. На поставката за вестници мястото на „Ю Ес Ей Тудей“ беше празно, мъдреха се само по няколко броя на „Инкуайърър“ и „Поуст“.

Служителят на рецепцията, издокаран с жълта риза и кафява вратовръзка, се надвесваше над слабичка жена, седнала пред компютъра. Черната ѝ накъдрена коса се спускаше до раменете, пръстите ѝ с дълги нокти несръчно чаткаха по клавиатурата. Сам сложи на плота служебната си карта:

— Бихте ли повикали управителя, когато ви остане малко свободно време?

Сонора би пропуснала онази част със „свободното време“, но Сам беше южняк и любезността му беше вродена. „Погрешно възпитание“ — отбеляза наум тя.

Непознатият се поизправи и опря корем на плота. Беше започнал да оплешивява, но малкото останала коса беше дълга до раменете.

Приличаше на прословутия мечок от анимационните филмчета, но без добродушната усмивка.

— Аз съм управителят. — На табелката, закачена на ризата му, беше написано името Джим Крески.

Тъкмо се представи, към рецепцията приближи човек с широк панталон, бяла риза и спортно сако. Облакът се на плота и почти изблъска Сонора от мястото ѝ.

— Извинете, да знаете наблизко заведение, в което предлагат капучино?

— Във „Винсънтс“ — осведоми го тя. — Надолу по улицата. Там сервират най-хубавото капучино в целия град.

Момичето зад компютъра озадачено я изглежда.

— На какво разстояние е от тук? — настоя мъжът.

— Можете да стигнете дотам и пеш.

— Благодаря! — Той удари с длан по плота и се запъти към изхода.

Сонора се обърна към управителя:

— Може ли да поговорим насаме?

Крески направи няколко танцови стъпки и излезе иззад плота. Поведете детективите към дъното на фоайето и ги настави на една от големите правоъгълни маси.

— Ще пиете ли по едно кафе?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря — отвърна Сам. — Господин Крески, тук сме във връзка с един от вашите служители — Бартън Кинкъл.

— О, Бартли ли? — Очите му не се откъсваха от екрана на телевизора зад гърбовете им.

Сонора се приведе напред:

— Господин Крески, нека да си разменим местата.

— О, добре.

Сонора хвърли поглед към Сам, докато се преместваше на мястото на управителя. Забеляза, че партньорът ѝ едва сдържаше смеха си. Тя се настави удобно на стола на Крески и се облакът на масата.

— Така е по-добре.

— Какво се е случило? — попита управителят.

— Очакваме вие да ни кажете — отговори Сам.

— Нали вие сте от полицията?!

— Да, наясно сме с този факт. — Сонора се облегна назад и праметна крак върху крак. — Кога за последен път видяхте Барти?

— Беше на работа в неделя. Почиваше в понеделник. Трябваше да дойде снощи, но не се появи.

Сам наблюдаваше управителя с поглед, в който се четеше отегчение.

— Обадил ли се е, че не се чувства добре или нещо от този род?

Крески поклати глава:

— Нито се е обаждал, нито се е мяркал.

Сам извади от джоба си снимката на Аруба:

— Да сте забелязвали Барти да разговаря с този човек?

Крески смръщи вежди, наведе се и се втренчи в снимката.

— Можете да я вземете — подхвърли Сонора.

Той се подчини. Тя следеше внимателно изражението му и разбра, че управителят е разпознал Аруба.

— Да, виждал съм този мъж. Два пъти. Да ви кажа честно, от вида му ме побиват тръпки.

— Защо? — попита Сам.

Крески направи гримаса:

— Трудно е да се обясни. Нещо неопределено... Сякаш не е наред с главата. Винаги говори несвързано. Оставя впечатление, че е параноик. Един ден например се втренчи в мен, но сякаш не ме виждаше, ако разбирате какво искам да кажа, и заяви, че индианците от племето арапахо притежават всички мотели от веригата „Холидей Ин“, но са подставени лица... За бога, не си спомням останалото!

Детективите се спогледаха. Определено ставаше въпрос за техния човек.

Сонора прибра снимката.

— Не е ли ядял маслини, докато е говорел?

Крески удивено я изгледа.

— Всъщност беше точно така. Откъде знаете? Както и да е. Предупредих Барти повече да не го води тук. Защото и двата пъти този тип седяше във фоайето, пиеше кафе и се опитваше да разговаря с гостите ни. Напълно е откачен. Барти казва, че се е метнал на някакъв техен ненормален чичо. Не ме мислете за коравосърдечен, но не мога да допусна подобен откачалник да притеснява хората. — Крески удари

с длан по масата. Жестът щеше да бъде впечатляващ, ако ръката на управителя не беше попаднала върху картонена чаша, наполовина пълна с кафе. — Това е. Такива неща не могат да не ме засягат. Бях готов да го изгоня, ако се наложи.

— Барти често ли отсъства от работа? — поинтересува се Сонора.

— Не, всъщност за пръв път му се случва да не се обади. Но той често боледува — страда от астма и алергии. — Крески имаше вид на човек, за когото алергиите са оправдание за неявяване на работа, поднасяно от мързеливи служители. — Повтарям, до този момент Барти винаги се е обаждал да предупреди, че ще отсъства. Много е точен в това отношение. Посочете му правилата и той ще ги следва. От една страна, това представлява истински проблем.

— Как така? — не издържа Сам.

— Барти нагрубява гостите. Не е особено любезен. Усложнява нещата повече, отколкото е нужно. Например имате нужда от сешоар и се обаждате на рецепцията да ви го донесат. Няма проблеми. Щастливи сме, че можем да услужим на гостите, въпреки че по правило е необходима предварителна заявка. Кинкъл обаче не прави изключения за никого — настоява човекът, който се е обадил, да направи писмена заявка. Клиентите много се ядосват. Но... той си е такъв.

— Да не би да го прави нарочно? Само за да създава неудобства на хората?

— Не, госпожо, не го прави умишлено, просто има проблеми с общуването. Това го тормози. Не може да вземе самостоятелно решение от страх да не сгафи, затова се придържа стриктно към установените правила. Кое от своя страна води до по-големи гафове. Ако някой се загледа в него, ръцете му се разтреперват. И... знам, че ще прозвучи като заяждане, но той дава на гостите ни погрешна информация. Когато го попитат нещо, това му действа изнервящо и не знае какво върши и какво приказва. Обаче съм сигурен, че не го прави нарочно.

— Това звучи окуражаващо — подхвърли Сонора.

— Този месец-два пъти го хванах да спи на работното си място. Сам махна с ръка.

— Мислех си, че това е нещо обичайно за хората, които застъпват нощната смяна.

— Не и тук. Знам, че ходи да работи някъде и през деня, но ние му плащаме, за да стои буден. Едно от най-главните ни изисквания е служителите ни да си вършат съзнателно работата.

— Знаете ли какво работи през деня? — попита Сам.

Крески безпомощно разпери ръце:

— Събира просрочени данъци, представете си! Чували сте за „акулите“, както им казват на рекетъорите, но не го виждам в тази роля. Та той не може да убие дори муха. Но... — Крески се почеса по брадичката. — Едва сега си давам сметка, че има шансове да успее в тази област. Когато се разтрепери, създава странно усещане. Аз лично с радост бих му платил, само и само да го разкарам от дома си.

— В наши дни събирането на данъци става предимно по телефона — намеся се Сонора.

Управителят кимна:

— Сигурен съм, че на практика са готови да наемат всекиго за тази работа, но се обзалагам, че ще искат този някой поне да бъде нормален.

Сам се изправи:

— Благодарим ви, господин Крески. Ако Барти се обади или дойде на работа...

— Кое то би трябвало да се случи утре — прекъсна го Крески.

Сонора му подаде визитка:

— Просто ни се обадете.

Тя последва Сам и минавайки покрай момичето зад компютъра, чу как то горещо препоръчва „Винсънтс“ на една дама с тясна пола и огромни слънчеви очила.

Крески се затича след тях.

— Ако видя Барти, да му кажа ли, че сте идвали?

— Предпочитаме да премълчиме — отвърна Сам.

— Ами онзи, другият?

— Аруба ли? Ако се появи, веднага ни позвънете. Или наберете 911. Бъдете много внимателен. Той е опасен — не се опитвайте сам да се справите с него и се старайте да не го дразните.

Управителят пребледня. Кимна и им благодари. Сонора стисна ръката му, благодари му за пореден път и тръгна заедно със Сам към

паркинга.

— Какво ще кажеш да се отбием и ние във „Винсътс“? Ще си вземем по едно кафе и тогава със сигурност ще ти кажа дали е най-доброто в целия град.

— Няма да стане.

Сам отключи колата.

— Защо?

— Защото си го измислих.

— Измислила си го? И защо?

— Онзи тип беше много нахален. Истински негодник. Прекъсна ме и ме избута от мястото ми.

— Значи наоколо няма такова кафене?

— Само си го представи как обикаля из Монтгомъри и търси най-известното кафене в града, Сам!

— Напомни ми, че не бива да те ядосвам, ако случайно забравя.

— Сам, измъчва ме една мисъл.

— Мен също, Сонора, и по-точно — какво стана с онова парче черешов пай?

— Запазих го.

— За кого?

— Знаеш, че брат ми обожава сладкишите.

— Знам също, че Стюарт е мъртъв и не може да го изяде. Освен това ми дължиш един жест.

— Откъде ти хрумна?

— Измисли си историята за онова кафене. Накара ме да изгарям от нетърпение да стигнем дотам и да опитаме от превъзходното кафе. „Най-доброто кафе в Синсинати“, нали така каза?

— Престани! Да мислим за работа. Не мога да разбера кой кого е ударил в банята на семейство Стинет. Чий е онзи зъб? Говорих с Мики и той ми каза, че са открили остатъци от маслина по...

— Остатъци от маслина ли?

— Люспица или нещо подобно... Май пак сме объркали посоката. Вече за втори път спираме на този светофар.

— И какво за остатъците от маслини?

— Били са открити по зъба, който намерихме в банята.

— Какво толкова странно има в това? — Сам се огледа и се опита да направи обратен завой, за да премине в отсрещното платно, но един „Понтиак“ едва не ги отнесе. — По дяволите! Слушай, Сонора. Първо, трябва да ми дадеш черешовия пай. Второ, щом по зъба са открити остатъци от маслини, значи той принадлежи на Дългуча Аруба. Попаданали сме на златна мина.

— Златна мина! Нито ти, нито Крик смятате, че на местопрестъплението е имало трети човек.

— Ако разсъждаваш от психологическа гледна точка...

— Добре. Ако разсъждавам от психологическа гледна точка, трябва да се съглася, че са били двама. Но Джой Стинет каза, че е

видяла ангел, Сам!

— Сигурна ли си, че си я чула добре, Сонора? Може да е имала предвид мъжа в униформа.

— В униформа на ангел ли?

— Не... Но може да е казала... войник например. Или... летец.

— Или моряк? Изобщо не ми звучи като „ангел“.

— Дай ми проклетия пай!

— Казах ти, че ще го запазя. Ще се отбия до гробищата на път за вкъщи. Не съм ходила там от доста време. Онова, което не мога да разбера, е кой е ударил Аруба по устата толкова силно, че да му избие зъб. Можеш ли да си представиш Бартън Кинкъл да го прави? Защото аз не си го представям.

— Може и той да е. Или пък Карл Стинет.

— Не е Карл. Внимателно огледах ръцете му. Удар с подобна сила задължително оставя следи по ръцете на удряция. Някой е завлякъл Джой Стинет под леглото, спасил е бебето, осмелил се е да удари Аруба, който, ако питаш мен, изглежда като самия дявол.

— Добре, значи наистина се е намесил ангел.

— Сам, говоря сериозно.

— И аз, Сонора. За бога, след като носиш пай на мъртвия си брат, нищо чудно да приемеш за нормална и появата на ангел на мястото на трагедията. Слушай, предлагам ти сделка.

— Каква?

— Раздели пая — половината за мен, половината за брат ти. Едва ли ще има нещо против, след като и без това е мъртъв. Важен е жестът, нали така? Също като с цветята, само че ти му носиш странни неща. Чудя се дали не го правиш, защото не можеш да си позволиш да купиш цветя?

— Не, Сам, правя го, защото искам да му нося неща, които знам, че е харесвал.

— Божичко, не знаех, че си падаш по будизма.

— Добре, де, ще ти дам половината парче, но ще отидем на гробището още сега, преди да се върнем в управлението.

— Съгласен съм, обаче обещавай да не се бавиш. Без много сълзи и прочее.

— Сам, казвала ли съм ти колко си чувствителен?

— Ами, такъв съм си.

Вратите от ковано желязо бяха широко отворени. Сам зави надясно и подкара колата по тясната асфалтирана алея между надгробните камъни, отрупани с увехнали цветя. Караше малко по-бързо от приетото за подобно място. В едната си ръка държеше по-голямата половина от черешовия пай. По пръстите му се стичаха капки червен сироп.

— Още не мога да разбера защо отказа да ми дадеш чинийката.

— Не мога да оставя парче сладкиш направо върху надгробната плоча, Сам.

— Извинявай, не знаех, че и тук има правила. — Той паркира колата на познатото място под един стар бряст, който едва ли щеше да оцелее при следващата по-силна буря. — Искаш ли да те придружа?

— Не, ще се върна след минута. На задната седалка има пакет с хартиени кърпички.

Тя слезе от колата и тръгна към гроба на брат си. Погледът ѝ пробягваше по запечаталите се в паметта ѝ имена: Хоукинс, господин и госпожа Болдуин, Тиъдър. Гроб на войник с малко американско флагче, забодено до камъка. Гроб на някакъв тийнейджър, загинал при автомобилна катастрофа през 1987 година. В края на всеки месец този гроб винаги бе окичван със свежи цветя и балони.

Сънят, който беше имала две нощи преди случая „Стинет“, отново изплува в съзнанието ѝ.

Беше започнал със слънчева светлина — толкова силна, че я накара да затвори очи. Наоколо имаше много хора, а във въздуха се носеха аромат на цветя и пожелания за щастие. Децата ѝ също бяха там.

Омъжваше се. Косата ѝ беше окичена с цветя. Всъщност навсякъде имаше цветя. Намираще се на зелена поляна с празнично украсени маси. Чуваше се музика. Децата пристъпваха зад гърба ѝ.

Беше облечена в дълга бяла рокля, богато украсена с дантели и перли. Докато вървеше, погледна надолу и видя локва кръв. Яркочервена кръв. Толкова много, че се просмукваше в роклята ѝ и обагреше цялата ѝ предна част. Тя запретна дрехата, чувствайки, че щастието е отлетяло, че нещо лошо, нещо ужасно се е случило.

Внезапно пред нея се появи Стюарт. Тя вдигна поглед към него. Искеше да го попита какво прави там, защо не е мъртъв. Брат ѝ се усмихна и протегна ръка към нея, готов да я защити от ужаса, който предстоеше.

Всички в градината се вцепениха. Само двамата със Стюарт можеха да се движат и да говорят. Той се усмихваше, а тя плачеше от облекчение, от щастие. Брат ѝ се усмихваше, внушавайки ѝ, че е жив, след като тя изпитваше необходимост да го мисли за жив.

Сонора сложи върху надгробната плоча пая и кутийката с останалите пържени картофи.

Първото, което Сонора направи, щом се върнаха в службата, беше да отиде до тоалетната, за да измие ръцете си от лепкавия сироп. Мислеше, че този път хитро се е измъкнала, оставяйки Сам да се обяснява с Крик и да стане обект на гнева му. Задоволството ѝ обаче не трая дълго. Още щом влезе в стаята, установи, че Грубер ѝ е уредил среща.

Седна срещу Джудайс Стинет, съпруга на Еди Стинет, доведения брат на Карл. Дочу гласа на Грубер, нисък и приглушен — явно говореше по телефона. Бюрото му беше разположено зад нейното. Сам беше в кабинета на Крик, за да докладва, точно както го беше планирала. Този човек си беше роден с късмет. Готова беше дни наред да слуша конско от Крик, само и само да не се занимава с Еди и съпругата му.

— Името ми се пише Д-ж-у-д-а-й-с. — Въпреки че Еди беше кръвният родственик, жена му взе думата.

— Да, госпожо. Знам.

— Повечето хора го изписват погрешно.

Сонора беше изморена и ако трябваше да бъде съвсем искрена — пет пари не даваше как се пише името на жената.

— Кога за последен път разговаряхте с Карл?

Въпросът беше отправен към Еди, макар Сонора да не хранеше големи надежди, че отговорът ще дойде от него. Помисли си, че между двамата братя почти няма прилика, доколкото можа да прецени от снимките, затъкнати в рамката на огледалото в спалнята на Карл и Джой Стинет. Еди беше нисък и слаб, изглеждаше малко по-възрастен от Карл. Ръцете и краката му бяха слаби като пръчки. Въпреки това под блузата му се очертаваше коремче. На шията му беше окачен фотоапарат. Приличаше на турист, тръгнал да разглежда забележителностите на района. Сонора определено не го хареса.

— Карл ни се обади по телефона преди три месеца. Настояваше да му дадем пари назаем. Това е. — Думата „настояваше“, която

използва Джудайс, заинтригува Сонора. Това не се връзваше с представата ѝ за Карл Стинет.

Еди почервения. Очевидно имаше проблеми с кръвното.

— Не беше точно така! — сопна се.

Джудайс млъкна като попарена. Очевидно съпругът ѝ можеше да я поставя на място, което учуди Сонора.

— Просто ми каза, че съвсем скоро ще ми върне парите.

Напрежението между двамата съпрузи беше почти осезаемо. Внезапно тя изпита съжаление към Джудайс, макар че жената определено я дразнеше. Госпожа Стинет беше с едър кокал и носеше кафтан в онзи ужасен цвят, за който не може да се каже дали е зелен или кафяв и подхожда само на онези, които изглеждат добре в кално мръсен цвят. Беше наметнала шал с копринени ресни. Острата ѝ кестенява коса беше прикрепена с тюркоазни гребенчета и падаше на вълни по широките ѝ месести рамене.

Сонора се беше здрависала с тази жена преди двацет минути, обзета от чувство на жалост и съчувствие, но тези емоции се изпариха още в мига, в който Джудайс заговори.

— Все пак дадохте ли им пари назаем? — попита най-вече да ги подразни. Реакцията им я интересуваше, беше истинско ченге, което „разравя с пръчка мравуняка“.

— Аз съм приложничка. — Жената сведе глава, сякаш очакваше върху нея да се посипят похвали и почести.

„Това какво общо имаше със случая“, зачуди се Сонора. Облегна се назад и кръстоса крака.

— С бояджийство ли се занимавате... като Карл?

— Казах при-лож-нич-ка. Изработвам глинени съдове. Сигурна съм, че сте ги виждали по каталозите. Съдове от Джудайс. Името ми не е от тези, които лесно се забравят.

— Много не си падам по купуването на глинени съдове, съжалявам.

Жената пламна:

— Когато разбера, че хората не са чували името ми, не го приемам навътре, просто се изненадвам. Не е нужно да се извинявате.

Еди праметна крак върху крак. Сонора остана с впечатлението, че мъжът и преди е ставал свидетел на подобни разговори.

— Е, какво всъщност се е случило?

— Нямаме право да обсъждаме подробностите — отвърна Сонора, — но вашият брат...

— Неговият заварен брат — поправи я Джудайс.

Детективката реши, че жената не може да се въздържи от апострофиране.

— Вашият брат е бил убит, господин Стинет, както и цялото му семейство, с изключение на бебето.

— Не можем да вземем малката — избърза Джудайс. — Аз работя. В никакъв случай не мога да се занимавам с гледането на деца. Е, ако ми се отпусне някаква сума, за да наема детегледачка...

— Детегледачката ще свърши добра работа — обади се Еди.

Сонора силно се съмняваше, че някой от двамата знае какви са функциите на бавачката.

— Бебето е при сестра ви. — Тя погледна Джудайс. — Или и тя ви е заварена сестра?

Жената бавно изви глава към съпруга си:

— Не си ми казал, че Амбър е взела детето. — Отново се обърна към Сонора: — Тя настанила ли се е вече в новата къща на Карл в Юпивил? Почти я чувам да казва колко подходящо ще бъде това място за бебето! Тъкмо няма да се налага то да привиква към нова обстановка.

— В къщата на Карл не живее никой. Запечатали сме я.

— И колко време ще трае това?

„Колкото пожелаем“ помисли си Сонора, а на глас изрече:

— В момента къщата едва ли става за живеене.

Това запуши устата на госпожа Стинет. Еди се изправи, приближи се до прозореца и погледна навън. Вдигна фотоапарата до устните си, сякаш се канеше да го целуне или да отпие от него, после внезапно започна да снима.

Нервен тик? Начин да се дистанцира от действителността?

Разговорът се проточваше прекалено дълго, а Сонора още не беше успяла да изкопчи никаква информация от двамата съпрузи.

— Господин Стинет, върнете се на мястото си, ако обичате. Не възнамерявам да ви задържам дълго.

Еди застана до бюрото. Беше й ясно, че нищо не убягва от погледа на Грубер. Той беше целият слух.

— Господин Стинет, да ви е споменавал Карл за проблемите си? Стори ли ви се разтревожен, когато разговаряхте?

Джудайс вирна нос:

— Когато преди три месеца ни поиска пари, му изпратихме чек за петдесет долара. Все още се боря за признание и очаквам в скоро време талантът ми да бъде оценен по достойнство — както в духовен, така и в материален план.

— Знаете ли дали е осребрил чека?

— Да. Получихме едно много любезно писмо от него — кимна Еди. — Обеща да ни върне парите при първа възможност.

„Бедният отчаян човек“ — помисли си Сонора.

Джудайс разпери ръце:

— Не мога да взема детето, освен ако не ми се даде някаква парична помощ. Единственото, което мога да предложа, е да наема гледачка, която да се грижи за него и за домакинството, за да мога изцяло да се посветя на работата си.

— Мисля, че нещата вече са уредени — бавно рече Сонора.

— Тогава ще се отдам на кармата си.

Чашата на търпението ѝ преля. И без това отдавна трябваше да се е прибрала вкъщи. Тя стана, за да им покаже, че разпитът е приключил. Дори да имаха важна информация, щеше да се наложи да я потърси от друг източник.

— Страхувам се, че пред главния вход чака тълпа репортери. Ще помоля някой от колегите да ви изпрати до задния вход и да се погрижи да стигнете необезпокоявани до колата си.

Джудайс погледна към съпруга си. Сонора улови това безмълвно общуване между двамата, наблюдаващо се само при хора, които се познават много добре. Еди Стинет се изправи, без да изпуска фотоапарата:

— Ще се оправим.

Сонора ровеше из фризера, за да намери нещо за готвене, когато погледът ѝ попадна върху телевизора. От екрана я гледаше лицето на Еди Стинет.

— По дяволите! Трябваше да предположа, че подобно нещо ще се случи!

— Мамо? — Хедър щеше да се превърне в истинска красавица, когато пораснеше. Днес носеше тесни джинси и тениска, косата ѝ беше на плитки.

— Горе главата, Хедър. Сега ще измислим нещо за хапване.

Еди се държеше учудващо спокойно пред камерата. Зад гърба му стоеше Джудайс — изглеждаше невероятно дребна и срамежлива. Но всяка съпруга би се смалила пред огромния гняв и неподправеното възмущение, които господин Стинет демонстрираше пред камерата.

— Това заплаха ли е, господине? — попита с отлично изиграно отвращение красивата брюнетка с ярко начервени устни, която водеше предаването. Очевидно беше нова в бизнеса.

Еди се отдръпна встрани. Бяха го хванали на излизане от полицейското управление.

— Той беше мой брат!

„Заварен брат“ — поправи го наум Сонора.

— Не знам как е тук, но там, откъдето идвам, хората много държат на семействата си. Карл беше част от моето семейство.

Сонора се обърна към фризера.

— Човек от клана — мърмореше. — Обзалагам се на пет долара, че Джудайс държи един от нейните глинени съдове.

— Коя е Джудайс? Мамо, изобщо слушаш ли ме?

— Разбира се, че те слушам. — Кое то не беше вярно.

— Значи, Сюзън е феминистка и членува в училищния клуб на девствениците. Убедена е, че една жена не трябва да прави секс преди първата си брачна нощ. Това нормално ли е?

— „Феминистка“ не е мръсна дума. Ако ти... Я чакай, какво беше онова за секса?

— Мамо, ти сама казваш, че не бива да се омъжваш за човек, с когото предварително не си спала, нали така?

— Никога не съм казвала подобно нещо.

— Напротив, каза го на мен и на Тим, когато бяхме онзи ден в „Макдоналдс“.

— Пияна ли бях?

— Наистина го каза. Тим смята, че в думите ти има здрав разум...

— Обзалагам се, че така смята.

— Мамо, животът си е мой, ще трябва да приемеш този факт.

Сонора затвори с крак вратата на фризера:

— Като говорим за Тим, тази вечер няма да се прибере. У дома ще бъдем само ние двете. Какво ще кажеш да си изпечем пържоли?

— Но тази вечер се уговорихме с Мегън да спя у тях!

— Не и след като утре си на училище.

— Привършваме работата си по нашия проект за Египет. Костюмите ни са у тях. Ще трябва да се преоблечем. Миналата седмица ми разреши да преспя у Мегън! Сутринта майка ѝ ще ни закара на училище. Ти никога нямаш време да ме караш някъде с колата.

Сонора сложи пържолите върху кухненския плот. Не бяха ли водили подобен разговор? Децата много добре знаеха колко разсеяна е майка им и безсрамно се възползваха от това.

— Ти също ли членуваш в клуба на девствениците?

— Аз ли? Трябва да съм полудяла. Ако го направя, ще се наложи да се включа в движението на християнската младеж, което означава всеки ден, когато влизам в столовата на обяд, да казвам молитва. Много мои съученици обаче го правят.

— Молят се на обяд ли?

— Правят секс.

— Мили боже, Хедър! Повечето просто лъжат! Не са много единайсетгодишните, които водят полов живот.

— Искат ти се. Не се тревожи, в момента не мисля за секс. Ще чакам поне докато постъпя в гимназията.

— В гимназията? Хедър, няма да спиш с момчета, когато станеш ученичка в гимназията!

— Защо не?

— Какво ще кажеш за опасността от венерически болести?

— Ще използваме презервативи.

— Не забравяй, че можеш да забременееш.

— Отново презервативи.

— Трябва да преброиш до десет, преди да се впуснеш в подобна авантюра.

— Мамо, правиш всичко възможно, за да ме саботираш!

— Хедър, момичетата, които започват да правят секс, когато отидат в гимназията, обикновено после съжаляват. Тях просто ги използват. Не са готови да се справят с...

Внезапно Сонора осъзна, че дъщеря ѝ е свила пръстите си в „муцунка“ и имитира движението на устните ѝ.

— Извинявай, мамо, но мисля, че хиляди пъти си ми повтаряла това.

Сонора се облакът на плота и изглежда дъщеря си:

— Добре, Хедър. Да говорим откровено. Не бива да правиш секс, преди да постъпиш в колеж, защото момчетата от гимназията нямат достатъчно опит. Освен това ти гарантирам, че още на следващия ден въпросният младеж ще разтръби из цялото училище за случилото се между вас и ще бъдеш жестоко наранена.

Хедър смръщи вежди. Сонора, майстор на кръстосаните разпити, винаги усещаше кога е спечелила поредната точка.

— Събери си багажа, скъпа, ще те откарам до къщата на Мегън. Но първо сложи мръсните чинии в миялната машина.

— Нямам време.

— Ще намериш.

Щеше да прекара вечерта сама, но не се притесняваше особено от този факт. Ако трябваше да бъде съвсем искрена, дори се радваше, че ще бъде така. Сети се за Негодника. Най-лошото в тяхната връзка беше чувството за празнота.

Върза косата си на опашка, обу нови памучни чорапи и облече сивата тениска, която беше купила от магазина на „Гал“, когато там все още се продаваха маркови дрехи. Щампата отпред беше почти изтрита, а бието и ръкавите — разтегнати, но материята беше мека като бебешка кожа. Навън беше хладно, въпреки това тя си обу джинси, отрязани до коленете, които бяха широки и удобни. Спря за миг пред огледалото и реши, че изглежда страхотно. Когато не мислеше за Негодника, се чувстваше добре.

Взе стереоуредбата от стаята на дъщеря си и натисна копчето. Не я интересуваше какъв компактдиск е зареден. Усили звука и отвори бутилка вино, специално отделена за подобни случаи, после се зае да реже чесън.

Отпиваше от виното и леко се поклащаше в такт с музиката. Купчината нарязан чесън върху дъската нарастваше. Клампет залая, но тя не му обърна внимание. Децата бяха в безопасност в домовете на приятелите си, а на нея не ѝ се искаше да се вижда с никого. Освен...

Отиде до вратата. Не можеше да бъде бившият ѝ приятел, но все пак беше длъжна да провери.

Колата, паркирана отпред, ѝ се стори някак позната. Както и мъжът, застанал на прага. Кийтън Даниълс. Миналото я преследваше.

— О, ти ли си — с престорено безразличие изрече тя, но сърцето ѝ се разтуптя, ръцете ѝ затрепериха. „По дяволите!“ — добави наум.

— Здравей, Сонора.

Начинът, по който произнесе името ѝ, я върна към действителността. За съжаление още имаше чувства към този човек.

— Ще влезеш ли?

На лицето му грейна познатата усмивка, която навремето толкова й допадаше.

— Зависи какво смяташ да правиш с ножа.

Тя погледна ножа в ръцете си:

— Можеш да се притесняваш само ако си скилидка чесън.

Той се засмя и влезе, сетне ни в клин, ни в ръкав промърмори:

— Ще купонясваш, а?

Сонора скри ръце зад гърба си и усети как острието на ножа се забива в лявата ѝ длан. Тънка струйка кръв потече по дланта ѝ, тя я сви в юмрук. Погледът ѝ се спря на разръфаните крачоли на джинсите, избелялата тениска с дупка под мишницата; внезапно се почувства като повлекана.

Бутна вратата с крак, с ръце все така скрити зад гърба. Забеляза, че към къщата приближава бял „Кадилак“ със свален гюрук.

Кийтън се върна и надникна през вратата. Беше красив мъж — висок, широкоплещест, с тъмна чуплива коса и кафяви очи. Психопатът, който беше убил Стюарт, беше причинил смъртта и на съпругата на любимия брат на Кийтън. Оттогава бяха минали години, но дребничкият русолав сериен убиец продължаваше да изпраща заплашителни писма на Сонора от затвора. Рискове на професията...

Кийтън кимна към „Кадилак“-а:

— Какво прави онзи? Забелязах го на светофара — засече ме. Ще се изненадам, ако музиката, която е усилил до дупка, не се чува чак в Кливланд. Какво, по дяволите, прави?

Сонора надзърна през прозореца. Умираще за такива коли! Винаги си беше мечтала за автомобил с гюрук. Достатъчно мощен, за да тегли ремаркетото с коня...

— Познаваш ли го?

Дали наистина долови неодобрение в гласа на Кийтън? И преди ли беше толкова... надут?

Изглеждаше много добре. Гладко избръснат, с идеално изгладени панталони, с риза на сини райета и сив пуловер. Той прекоси фоайето и заизкачва стълбите към втория етаж, където беше всекидневната. Сонора долови познатия одеколон.

Негодник.

Спусна се след него, изпревари го и влезе в кухнята, за да намали музиката, която сигурно също можеше да се чуе чак в Кливланд.

— Ето го и твоя приятел — отбеляза Кийтън.

Тя вдигна поглед, отскочи встрани, после отвори плъзгащата се врата от матирано стъкло.

— Гилейн! По дяволите, какво правиш на терасата ми?

— Не си ли спомняш, че ми остави онова трогателно съобщение на телефонния секретар, в което казваше, че не можеш да спиш, и ме питаше дали бих могъл да ти помогна с нещо?

Сонора почувства как червенината плъзва по шията ѝ и обагря лицето ѝ, макар да не виждаше защо трябва да се срамува, че има проблеми със съня. Все пак не искаше никой да разбере за кошмарите ѝ.

— Влизай — покани го тя.

Кийтън я гледаше така, сякаш я беше хванал в непозволена връзка със съседа ѝ и се срамуваше, че е принуден да стане свидетел на падението ѝ.

Гилейн му хвърли поглед през рамо:

— Това, от което имаш нужда, е бена드릴, Сонора. Но само по една таблетка вечер преди лягане, като се имат предвид килограмите ти. Ще ти е напълно достатъчно, пък и не бива да вземаш по-силни лекарства. — Огледа се. — Какво готвиш? Хей, как е конят ти?

Кийтън се втренчи в нея.

— Купих си кон — информира го тя.

— Какво?

— Кон.

— Купила си кон?

Гилейн се чувстваше като у дома си. Отвори кухненския шкаф и извади чаши.

— „Кло дьо Боа Пино Ноар“, реколта 1996 година. Кийтън, искаш ли? Виното е страхотно.

— Разбира се.

Гилейн наля виното.

— Сам ще се представя, Сонора. — Подаде ръка на Негодника.
— Гилейн. — Тя въздъхна с облекчение. Гилейн не беше сложил титлата „доктор“ пред името си. — Аз съм лекар в Еврейската болница. Работя в спешното отделение.

Сонора отчаяно забели очи.

— Говорите английски перфектно — каза Гилейн на Кийтън. — Не долавям акцент, а трябва да знаете, че имам отличен слух за тези неща.

— Ние от Маунт Адамс умеем да се приспособяваме.

Гилейн се намръщи.

— Това не е Негодникът, Гилейн — намеси се Сонора.

Той подозрително я изглежда:

— Искаш да кажеш, че този е друг?

Точно в този момент покрай тях префуча Клампет, увлечен в преследването на три мишки.

За разлика от Сонора, Гилейн очевидно се забавляваше. Също и Кийтън, който повдигна кушетката, за да покаже мястото, където гризачите са се скрили. Клампет ги беше притиснал в ъгъла и сега лежеше по корем, махаше доволно с опашка и протягаше лапа към мишките.

— Накарай кучето да се махне, преди да съм изпуснал това чудо! Сонора знаеше, че кушетката е тежка.

— Клампет! Стани.

Кучето се престори, че не я чува... или наистина не я беше чуло.

— Клампет! — Тя го хвана за задните лапи и го затвори в банята.

Клампет недоволно задраска с нокти по вратата и залая.

— Ще олющи боята! — извика Кийтън.

— Млък! — промърмори Сонора под носа си.

— Какво каза? — невинно попита Гилейн.

— Нищо. — Трите сивкави гризача се шмугнаха в краката ѝ. — Не, за бога! — изпищя тя. — Защо идват при мен?!

— Сега ще ги хвана — каза Гилейн.

— Не. — Сонора хвърли кърпата върху мишките, бързо се наведе и ги уви в нея. — Бързо! Отворете вратата, че ще избягат.

Гилейн отвори вратата и тя изскочи навън, втурна се към градината на съседите и внимателно остави кърпата на земята.

— Да не сте посмели да се върнете в къщата ми! — извика. — Намерете си по-подходящ дом. Ако отново се появите, ще оставя кучето да ви хване.

Посегна да вземе кърпата, но се отказа и тръгна обратно към къщата.

Гилейн седеше на кушетката, а Кийтън се беше облегнал на полицата на камината, сякаш позираше за списание „Таун енд Кънтри“.

Щом Сонора влезе, Гилейн спря по средата на изречението си и с усмивка я попита:

— Какво направи с мишките?

— Пуснах ги.

— Пак ще се върнат — уведоми я Кийтън.

— Тя най-вероятно се надява, че ще се преселят в къщата на съседите — подхвърли Гилейн.

— А какво според вас трябваше да направя? Бедните животинки потърсиха защита при мен. Нима трябваше да ги убия?

Гилейн погледна към Кийтън и отбеляза:

— Тази жена е въоръжена и вероятно убива хора.

— Не и онези, които се обръщат към мен за помощ.

Сонора отпи от виното.

— Не забравяй да пуснеш кучето — напомни ѝ Гилейн. Сякаш Клампет щеше да я остави на спокойствие, ако не го освободи.

— Моля те, не го прави — намеси се Кийтън.

Тя нямаше намерение да пуска кучето точно в този момент, но усети силно раздразнение.

— Гилейн, защо не приготвиш скарата, а аз ще се заловя с готвенето.

— Не мога да остана. — Той стана и остави на полицата недопитата чаша. — Сонора, оставих опаковката бенадрил в шкафа над печката. Няма да ти давам друг съвет, освен този, че три години след изтичане срока на годност лекарството преставя да действа. Довиждане, сладурче. Не ме изпращай. Обади ми се, ако бенадрилът не ти подейства.

Тя все пак го изпрати до входната врата, най-вече още веднъж да погледне прекрасната му кола.

После заключи и се върна при Кийтън, който вече беше заел мястото на Гилейн на кушетката. Седна на люлеещия се стол. Краката ѝ бяха премръзнали въпреки памучните чорапи.

— Е? — Погледна крадешком мъжа срещу нея. Образът му се беше запечатал дълбоко в съзнанието ѝ и през цялото време си е бил там, макар да не си е давала сметка за това.

Прииска ѝ се да избяга и да си сложи новото червило, което толкова беше харесало на Сам. Тихо се засмя. Вероятно от нерви, а също и от изпитото вино, и от присъствието на този мъж в кухнята ѝ. Беше прекарала много безсънни нощи, обляна в сълзи заради онзи тъп Негодник, който изобщо не заслужаваше подобно внимание. Но какво

казваха хората? Една врата се затваря, друга се отваря. Беше доволна, че тази вечер беше отворила вратата.

Той нежно ѝ се усмихна:

— Нещо смешно ли има?

— Просто се радвам, че те виждам.

Винаги беше знаела, че той ще се върне при нея.

— Сонора, не мога да остана за вечеря, но благодаря все пак.

— Така ли? — Нима го беше поканила?

Той остави чашата си и потри ръце:

— Казах ли ти, че ще се женя?

— Така ли? — Устните ѝ се вкочаниха — като че ли беше прекарала часове навън в най-големия студ. — Поздравления. Какво работи бъдещата ти съпруга?

— Учителка е и...

Продължи да говори, но тя не го чуваше. Стана и пусна Клампет от банята. Кучето се спушна към Кийтън, опря лапи върху чистите му панталони, остави няколко косъма по тях и после предано се обърна към Сонора, която отново беше седнала на люлеещия се стол. Тя го почеса зад ушите и животното я погледна с обожание, от което ѝ стана малко по-добре. Но не чак толкова.

— Е, защо дойде тук? — попита и от озадачения му поглед разбра, че го е прекъснала по средата на изречението. „Я се стегни!“ — смъмри се мислено.

— Труди...

— И коя е тази Труди?

— Годеницата ми.

— А-а.

— Преподава биология в горните класове. Има един ученик — от онези, нередовните, които посещават училище само в определени дни. Та този ученик се справя доста добре с учебния материал, само че не се разбира с баща си, затова прекарва по-голямата част от времето при баба си. По думите на Труди той направо обожаваше старата жена. Както и да е. Напоследък момчето било много разтревожено и тя го попитала какво става... Труди се отнася много добре с учениците си и те ѝ имат пълно доверие.

— Изглежда, е прекрасна жена, Кийтън.

Той се усмихна:

— Вярно е... Та момчето казало, че баба му била заплашена.

— Кой я заплашва?

— Някакви хора, занимаващи се с неизплатени сметки. Страхувам се, че не знам подробностите.

— Хората от този тип са истински копелета, но не са опасни.

От погледа на Кийтън Сонора остана с впечатлението, че думата „копелета“ липсва в речника на Труди. Почувства се засегната. След толкова време продължаваше да изпитва нещо към него. Въобразяваше си, че го е забравила, но не беше така. Спомените я заливаха, заплашваха да нарушат душевното ѝ равновесие. Всъщност то отдавна беше нарушено. Чувстваше се нещастна. Той не би могъл да разруши щастието ѝ, при положение, че не е щастлива, нали?

— Сонора? Какво мислиш по въпроса?

Беше пропуснала нещо.

— Казваш, че старицата била заплашвана заради неплатени сметки. Кийтън, има си закони за тази работа. Кажи ѝ известно време да не вдига телефона.

— Същите тези хора са ѝ казали, че на „Едрингтън Корт“ ще се случи нещо ужасно и скоро след това тя научила от вестниците за убийството на семейство Стинет.

Сонора се приведе:

— За бога! Кога по-точно са ѝ се обадили, за да ѝ го съобщят?

— Два дни преди трагедията.

— Говориш за...

— Да, точно за случая „Стинет“. Знам, че ти го разследваш. Жената е уплашена, Сонора.

— Обзалагам се, че е.

— Ще се срещнеш ли с нея?

— Дай ми адреса.

— Домашният или на работното ѝ място?

— Къде се намира тя в момента, Кийтън? И не се мотай.

Сонора сложи храна в чинийката на Клампет, заключи вратата и погледна часовника си. Трябваха ѝ петнайсет минути, за да стигне до дома на Сам, и още около трийсет и пет, за да открие бабата, чийто внук се беше доверил на годеницата на Кийтън. Името на жената беше Марта. Беше наела помещение, в което приготвяше сладкиши и ги продаваше. Внукът прекарваше нощите при баба си — помагаше ѝ в приготвянето на сладкишите и пишеше домашните си. В момента към задълженията му се беше прибавило още едно — на пазач.

Сонора категорично отхвърли предложението на Кийтън да вземе Труди и двамата да я придружат до местоработата на Марта. Беше си тръгнал с недоволно свити устни. Като че ли след като ѝ беше дал въпросната информация, беше в правото си да участва в разследването на случая. Благодарил ѝ с пресилена любезност, но тя не си направи труда да му обясни, че обикновено хората се притесняват да говорят открито пред непознати, особено когато става въпрос за финансовото им състояние, и че замесването на външни лица в разследването на криминален случай е нежелано като въшките, само дето създаваше доста по-сериозни проблеми.

Не че не беше любопитна да види тази толкова впечатляваща негова Труди, но това беше личен интерес, а сега имаше работа.

Осъзна, че е изнервена. Всички нормални хора си бяха у дома и вечеряха или се наслаждаваха на почивката си, а тя сякаш живееше на друга планета.

Страхуваше се да не види същата касапница като в дома на Стинет. Нима подобно брутално убийство наистина би могло да бъде свързано със събирането на неплатени суми? Малко вероятно. И все пак... Убийците не бяха докоснали портфейлите, чантите, парите, но бяха проверили пощата и старателно бяха изтрили информацията от паметта на телефонния секретар — двете места, които можеха да насочат вниманието на следствието към неплатените сметки. Шофираше по-бързо от обикновено и се надяваше, че Сам ще бъде

готов, за да тръгнат веднага. Беше я обзело чувството, че всичко, което се случва, ѝ е до болка познато. Кийтън ѝ беше отнел прекалено много време и беше говорил по-дълго от необходимото.

Колегата ѝ я чакаше. Сонора харесваше къщата му и двора около нея, които бяха поддържани изрядно.

Напоследък завиждаше на всички, които живееха в чисти и уредени квартали като „Мейбъри“. Завиждаше и на мъжете. Знаеше, че и те се прибират вкъщи, попадайки в същия объркан свят като нейния, но упорито продължаваше да си представя, че когато един мъж се върне у дома след работа, влиза в чистата си къща, където го очакват топла храна и добре възпитани и любящи деца.

Знаеше, че „Мейбъри“ е магическо място. Беше ѝ ясно, че жените, които посрещат мъжете си на прага, са прекарвали същия тежък ден като нея, отхвърляйки едно след друго безкрайните си задължения, че идилията, която си представяше, е само резултат на моментното ѝ настроение, на безнадеждността, която я беше обзела, но която бързо щеше да отmine. След време сигурно щеше да се почувства значително по-добре... само че дълбоко в себе си не вярваше, че това наистина ще се случи.

Нямаше повод да бъде недоволна от себе си. Банковата ѝ сметка нарастваше, беше спестявала цяло лято, не беше ползвала отпуска, хранеше децата си, макар и с набързо приготвени сандвичи, беше осигурила всичко необходимо за началото на учебната година и беше похарчила доста пари покрай този ад за майките, известен още като Коледа.

Какво ѝ ставаше? Та тя обичаше коледните празници! Погледна се в огледалото за обратно виждане и процеди през зъби:

— Я се стегни!

Ани, малката дъщеричка на Сам, се втурна навън и прегърна баща си за довиждане. Сонора неволно подложи на внимателна преценка детето, което беше само две години по-малко от Хедър. Изглеждаше ли уморено? Или отслабнало? Ани беше болна от левкемия и Сам живееше под непрекъснато напрежение.

Малката ѝ помахаша. Сонора ѝ отвърна с усмивка, докато Сам се настаняваше на мястото до нея.

— Усмивката ти е страхотна, макар и малко странна — отбеляза партньорът ѝ.

— Опитвам се да бъда весела. — Подаде му салфетката, на която беше записала адреса. — Ани изглежда добре.

— Да, така е. Какво те е разстроило толкова, Сонора? Да не би онзи Доусън от Блу Ридж?

— Нямам представа за какво говориш!

— Не си ли чула?

— Какво?

— За шериф Бари Доусън. Открили са го в задния двор на къщата му, облегнат на едно дърво. — Сонора знаеше какво ще чуе още преди той да го е изрекъл. — Налапал е дулото на пистолета си.

— Това е често срещано сред полицаите. Все си мисля, че трябва да има специална клауза при застраховките за полицаи. Нещо като двойно обезщетение, в случай че някой полицай се застреля. Обществото ни дължи поне това.

— Като че ли мисълта за самоубийство ти идва заради работата!
— А не е ли така?

— Статистиките те опровергават.

— Трябва някой да се погрижи за семейството ти, ако нещо подобно се случи.

— Някога хрумвало ли ти е да се самоубиеш?

Внезапно въздухът се наелектризира. Тя избягна да погледне Сам в очите, когато отвърна:

— Не, разбира се. Но разбирам онези, които решават да слязат от въртележката. А ти?

— Няма нищо срамно да мислиш за подобни неща, Сонора.

Тя широко се усмихна:

— Според теб колко мазнини се съдържат в парче олово?

— Само жена-ченге може да зададе подобен въпрос.

— Следващото, което ще научиш, ще бъде, че съм дала заявка за розови куршуми.

— Мислех, че си го направила още миналата седмица! Хей, внимавай! Не видя ли камиона?

— Не трябваше да е там.

— Не си струва да си строшиш главата само за да докажеш, че си права. Знаеш ли всъщност къде отиваме?

— Салфетката е у теб. Ти си навигаторът.

— Виждам само бараки.

— Кийтън ми каза, че там има офиси на дребни търговци.
— За Кийтън Даниълс ли говориш? Твоят Кийтън?
— Не е мой. Сгоден е.
— А. — Той замълча за миг. — Това обяснява всичко.
— Какво обяснява, Сам?
— Обяснява защо говориш през стиснати зъби.
— Не е каквото мислиш. От раздялата ни изминаха четири години.

— Много зле е подбрал момента — да се появи точно когато си скъсала с Негодника. Завий наляво. Търси изход три.

Предното стъкло се замъгли. Запръска ситен дъждец. Подминаха универсалния магазин „Уолмарт“. Наоколо беше сиво и потискащо. Сонора копнееше пролетта да настъпи по-бързо.

— Знаеш ли, ако изгрее слънце, няма да се чувствам толкова потисната.

— По това време на денонощието слънцето изгрява в Исландия.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Скъпа, не си струва да се ядосваш заради Кийтън. Онова между вас е било преди много време, а и той винаги ме е нервирал.

— Не е заради него. Просто... Някога казвал ли си си: „Хей, не мога повече да се занимавам с това?“.

— Не, обикновено когато си говоря сам, казвам неща от рода на: „Хей, не изяждай всичката храна, прасе такова, остави малко и за другите!“. Чуй ме, Сонора, този Даниълс е боклук... извинявай, че ти го казвам. Доколкото знам, сте си пасвали сексуално и помежду ви е имало искрена любов, нали така?

„Мъжете възприемат нещата по странен начин“ — помисли си тя.

— После той изведнъж изпада в депресия, задето жена му, с която между другото е в процес на развод, е убита от същия негодник, който е убил брат му, както и твоя брат, тоест, той не е единственият пострадал! Главата му се обърква тотално и той вече не знае какво иска, отгоре на всичко започва да се чувства гузен.

— Това са все неща, които биха могли да разстроят човек, Сам.

— Този Кийтън е лигльо. Слабоволев тип. Не беше ли заявила, че ти е омръзнало да се занимаваш само с ревлювци и че мисълта за подобен мъж е в състояние да ти развали настроението?

— Кога съм казала подобно нещо?

— Преди около два месеца, когато разкара Негодника. Тогава адреналинът ти се беше покачил доста. — Той ѝ се усмихна. — И да си женен, не е върхът на сладоледа.

Двамата се спогледаха — жененият срещу необвързаната, за да установят кой е в по-изгодна позиция.

— Хей, Сонора, това е нашият изход!

— Но номерът не е три!

— Това е изходът! Дай ляв мигач.

Сонора отби вляво от главното шосе и подкара покрай облицованите с ламарина бараки на импровизирания индустриален парк. В далечината видя светещ надпис: „Кухнята на Джуди“. Идеята не беше лоша. Вероятно Джуди имаше голяма клиентела — хората, работещи в този район, все някъде трябваше да се хранят.

— Пристигнахме — отбеляза Сам и се опита да погледне през стъклото. Светлините на уличните лампи се отразяваха от мокрия асфалт. — Май навсякъде е затворено.

— Казах ти, че става въпрос за кулинарен магазин с пристроено кухненско помещение, в което през нощта Марта Брукс приготвя сладкиши.

— Какви сладкиши?

— Откъде да знам?

— Може да ни почерпи с някоя бисквита.

Сонора даде лъв мигач и докато колата се изкачваше по стръмния хълм, промърмори:

— Ще трябва да завием и да се върнем.

Зад сладкарския цех бяха подредени метални контейнери. Сонора имаше лоши спомени, свързани с контейнерите. Тя паркира до един от тях. Забеляза, че пред сградата в края на пресечката разтоварват камион. Кварталът притежаваше лустрото, което дава преуспяващият бизнес. Тук-там прозорците на сградите светеха, но, общо взето, наоколо беше истинско мъртвило. Ясно беше защо внукът на Марта си е купил пистолет. „Явно младежът не е вчерашен“ — помисли си Сонора.

Сам почука на алуминиевата рамка на остъклената врата, която предполагаша, че води към кухнята. Зачакаха.

— Може да сме сбъркали вратата.

— Вътре има някой. Виждам слаба светлина и чувам музика. Почукай отново, Сам.

Този път почукването беше по-силно и настойчиво. Сам промърмори:

— Музиката спря.

Отново изчакаха. Накрая вратата се откряна. До слуха на Сонора достигна шепот.

— Не се страхувайте. Ние сме от полицията. Изпраща ни Кийтън Даниълс — годеникът на Труди... — Как ли й беше фамилията? — Труди учителката.

Тя упорито избягваше погледа на Сам. Беше много странно след толкова време да произнесе на глас името на Кийтън.

— Труди учителката — измърмори Сам, но това подейства на хората вътре като вълшебна думичка.

Вратата се отвори и на прага застанаха жена и високо мършаво момче.

— Може ли да ми покажете служебните си карти? — попита жената. Трябваше да отвори стъклената врата, за да вземе картата на Сам; Сонора забеляза, че дългите й пръсти треперят.

Беше обикновена жена с обло лице. Гъстата й черна коса, вече прошарена, беше прибрана в хлабав кок на тила и откриваше широкото чело. Черните й очи бяха топли. Всъщност Марта Брукс беше хубава. Веждите й бяха плътни и извити, на закръглената брадичка се виждаше трапчинка.

— Казвам се Марта Брукс. — Усмихна се тя. Престилката, препасана над дрехите й, беше изцапана с мляко и брашно. Единственият накит, който жената носеше, беше венчалната й халка. — Това е Дейви, моят внук и ангел-пазител.

Сам протегна ръка на момчето. То се поколеба, сякаш не беше свикнало да общува с непознати. Накрая обаче се здрависа със Сам и отстъпи в страни, за да им направи път да влязат.

Дейви носеше маркови спортни боти. Джинсите му бяха толкова широки, че се крепяха на кръста му само по магия. Под ризата му се виждаше тениска с къс ръкав, навлечена върху друга тениска, само че с дълъг ръкав. Косата му, фиксирана с гел, беше боядисана в розово от двете страни, а по средата — в жълто и зелено. Приличаше на дъга след дъжд. За голяма изненада на Сонора Дейви имаше обича само на едното ухо — нещо нетипично за младежи с пънкарски прически. Когато човек го погледнеше, сякаш виждаше само лакти и крака, с

които момчето сякаш не знаеше какво да прави. То поздрави Сонора с плътен монотонен глас.

Марта Брукс засияваше всеки път, щом погледнеше към внука си. Не би могла да изглежда по-горда, дори ако току-що им го беше представила като новоизбрания младежки президент на Харвардския университет. Сонора си помисли, че на света няма нищо по-прекрасно от баба, която безумно обича внука си. Жената върна картата на Сам:

— Много ви благодаря, че дойдохте. Моля, влезте.

Поведе ги по тесния коридор. Подминаха нещо като миниатюрен килер, в който държаха кофи, парцали, разни съдове и огромни кутии с почистващи препарати. Бабата и внукът едновременно погледнаха към посетителите със смесица от облекчение и страхопочитание. Личеше, че са изплашени.

— В момента приготвяме сладки топчета с пълнеж с бърбън — обясни Марта Брукс.

Сам любопитно я изглежда.

— Сериозно? Какъв бърбън използвате?

Тя се усмихна:

— Ако бяхте от Кентъки като мен, щяхте да знаете, че има само една възможност.

Само преди две минути тази жена трепереше от страх и не смееше да отвори вратата, а сега флиртуваше.

— Познатата магия на Делароса — измърмори Сонора. Знаеше, че Сам ще я чуе, и й беше ясно, че крайната му цел са сладкишите.

— „Мейкърс Марк“ — отвърна той с тон, който отхвърляше всяка друга възможност.

Марта застана зад един огромен плот, който заемаше по-голямата част от помещението. Избърса ръце в престилката си.

— Не може да сте от Кентъки.

— Напротив, мадам, оттам съм. Роден съм и съм израснал в западната част на щата — в градчето Оуенсбъроу.

— Аз съм от Оуенсбъроу!

— Какво съвпадение! — Той хвана ръката ѝ и силно я разтърси. — И какво ви е довело в Охайо?

— Съпругът ми. — Жената забеляза, че детективката оглежда претъпканите шкафове, и побърза да се извини: — Това са готови храни.

Сонора кимна. Беше шокирана. Огромни замразени рола от телешко месо бяха оставени върху плота, за да се размразяват за сутринта. До месото бяха подредени шоколадови бисквити, черешов и ябълков пай, всички купени от супермаркет „Крьогер“. До този момент тя не предполагаше, че парчето пай, което си поръчваше в някой ресторант, най-вероятно е закупено от близкия магазин. За миг се запита каква ли е действителната цена на едно парче.

— Мисля, че шоколадът вече е напълно разтопен — отбеляза Дейви.

— Ще го разбъркаш ли, момчето ми?

Дейви отиде до огромната газова печка, хвана гумената бъркалка и започна да бърка кафявата смес в металния съд с двойно дъно.

— Имате ли нещо против да работя, докато разговаряме? До неделя трябва да направя шестстотин топчета.

— Не, разбира се — кимна Сам.

— Ето там има два стола. — Домакинята надделя над бизнес дамата. — Дейви, миличък, свали съда от котлона. Ще спрем за няколко минути, а ако междувременно шоколадовата смес се втвърди, отново ще я загреем. Вземи тези ръкохватки, скъпи, иначе ще се изгориш.

Дейви изпълни нареждането на баба си с вид на човек, който е вършил тази работа стотици пъти. Извади от шкафа чинийка и подреди в нея шест деформирани шоколадови сладки.

— Не знам откъде да започна — рече Марта Брукс.

— Не се притеснявай, бабо. — Момчето предложи сладките първо на Сонора, после на Сам.

Марта се изчерви:

— Миличък, не им предлагай от дефектните, дай им от похубавите.

Според Сонора Дейви се справяше чудесно с ролята на домакин. Не би и помислила да се оплаче.

— Тези са идеални — обади се Сам. — Направо са чудесни.

Наистина бяха. С големина на яйце, покрити с шоколад и с пълнеж с бърбън, поръсени със счукани орехови ядки. Сонора отхапа й зъбите й изтръпнаха от сладост. Почувства, че шоколадовата глазура се разтапя в пръстите й. Извади бележника си и се настани от другата страна на плота.

— Уплаши ни убийството на онова семейство.

Дейви, който стоеше до баба си, кимна:

— Знаехме, че ще се случи.

— Дейви, не знаехме какво именно ще се случи, но ни беше известно мястото.

Момчето прилежно покри с восъчна хартия плота.

— Как разбрахте? — полюбопитства Сонора.

Погледът на Сам сякаш ѝ казваше: „Първо изслушвай, после разпитвай“. Тя се премести така, че да не се налага да гледа към него.

— От човека, който ми позвъни — отвърна Марта. — От службата за осребряване на чекове.

Сам вдигна вежди:

— Къде е тази служба?

— На „Делани Роуд“.

— Сигурно сте виждали рекламите им по телевизията — намеси се Дейви. — Онези, в които се казва, че ще ти осребрят чека и ще ти дадат парите в брой, а вие ще внесете парите впоследствие, когато ги имате. Имат офиси навсякъде.

Сонора се замисли. Как бе възможно жена като тази, чиито семпли дрехи бяха закупени от сравнително скъпи магазини, жена, чийто внук можеше да си позволи да носи маркови джинси, обувки и тениски на стойност около четиристотин долара, да е попаднала в мрежите на онези мошеници?

— Толкова ме е срам! — призна Марта Брукс.

— Просто им разкажи, бабо, или аз ще го направя.

— Моля ви, не си мислете, че съм от хората, които не си плащат сметките.

— Наличието на пари в брой е главният проблем в разработката на всеки нов бизнес — обясни Дейви.

Марта го потупа по ръката.

— Трябваше да се обърна към съпруга си за помощ...

— Не, не трябваше! — войнствено заяви внукът.

— Цял живот съм мечтала да започна собствен сладкарски бизнес. Преди три години реших, че съм чакала достатъчно дълго. Бях отгледала децата си, бях съхранила дома си, беше време да направя нещо и за себе си. Само че никой не ме взе насериозно! Собствените ми деца, на които помогнах да завършат колеж и да започнат да градят

кариери, се шегуваха с мен. „Мама и нейните сладкиши!“ — възкликваха иронично.

— Но затова пък винаги са първи, когато стане въпрос да похапнат въпросните сладкиши! — намеси се Дейви. — Особено леля Вай.

— Дейви, скъпи. — Момчето веднага омекна и това впечатли Сонора. — Съпругът ми беше най-лош от всички. Стана невероятно ревнив по отношение на времето ми. За бога! Женени сме от трийсет и осем години! Няма значение. Омръзна ми да се разправям с тях и реших да започна сама. Никой не знаеше до деня, в който получих голяма поръчка за хиляда и двеста топчета с пълнеж с бърбън и два пая с портокал. Тогава Дейви ми се притече на помощ.

— Избягах от училище за два дни.

— Шшт, скъпи, това си е наша тайна. — Марта отвори бутилката „Мейкърс Марк“ и Сонора долови миризмата на бърбън.

— Оттогава не съм му разрешавала да отсъства от училище. Ще завърши тази година с много добър успех.

— Може би. — В гласа на Дейви пролича колебание.

— Можеш да го постигнеш, скъпи, само трябва повече да се изявяваш. — Марта наля бърбън в крема, който приготвяше, разбърка го, после започна да оформя топки и да ги подрежда върху восъчната хартия. — Та натъкнах се и аз на следния проблем — трябваше да купувам продукти, а не можех да очаквам печалба, докато не изпълня поръчката, затова се възползвах от услугата, която онези хора предлагаха. Веднага получих парите — точно както ми бяха обещали, само че не ми позволиха да внеса сумата, когато спечелих достатъчно, за да мога да я върна.

— Не са ви позволили ли? — възкликна удивено Сам.

Тя поклати глава:

— Точно така, сър. Чували ли сте нещо подобно?

Сонора си помисли, че историята ѝ е позната.

— Те искат да ви вкарат в по-големи дългове, а не да им върнете онова, което са ви заели.

— Казах ѝ, че нямат право — обади се Дейви.

— Аз пък отвърнах, че на практика нещата стоят именно така.

Сонора смръщи вежди.

— Какво точно ви казаха?

— Нека да помисля. — Марта оформи поредната топка. — Отидох на адреса на фирмата, защото се страхувах да не се натъкна на някой свой познат. Момичето на информацията беше много любезно първия ден, когато поисках заем. После обаче някакъв човек започна постоянно да ми звъни по телефона, дори още преди срокът за изплащане на заема да е влязъл в сила, и да ми обяснява, че незабавно трябва да отида в офиса им и да платя процент върху лихвата. Опитах се да обясня, че все още не би трябвало да плащам нищо, но той ме заплаши, че ще се обади на шерифа и ще си имам проблеми. — Ръцете й отново затрепериха.

Сонора усети, че стомахът ѝ се свива от гняв.

— Бях много разтревожена, обаче Дейви ме успокои, че той ще отиде да плати вместо мен — имаше малко пари, които беше спечелил с групата си. Той свири на китара в един състав на име „Дед Хед Девилс“. Чували ли сте за тях?

Сонора със съжаление призна, че не е чувала. Сам отхапа от поредния сладкиш. Как можеше да отхапе толкова голямо парче, без да му се повдигне?

— Свирят на тържествата в различни училища. Тази година на конкурса за най-добра група излязоха трети, макар че заслужаваха първо място.

— Бабо! — извика Дейви, но си личеше, че неговото мнение не се различава от това на баба му.

— Та Дейви отиде да плати, но след три дни онзи човек отново ми позвъни. Този път нямахме пари за поредната вноска. Мъжът започна да ми крещи, накрая ме предупреди да следя вестниците и да видя какво ще се случи на „Едрингтън Корт“ и че може би след това ще реша да им платя. И ме нарече... — Гласът ѝ преградна от вълнение и тя сложи длан на челото си. — Нарече ме „мошеничка“ и ме предупреди, че горчиво ще съжалявам, ако не платя.

Сам стана, намокри една салфетка и я подаде на Марта Брукс, за да избърше крема от челото си. Сонора знаеше, че постъпката му е продиктувана от необходимостта да прави нещо — тя се чувстваше по същия начин. Дейв ги гледаше с огромно облекчение и Сонора разбра колко уплашени и самотни са били баба и внук, притиснати до стената. И това чувство ѝ беше познато.

Момчето процеди през зъби:

— Ако тези негодници само се опитат да стъпят тук, ще си имат работа с мен.

Отвън се чу затръшване на врата на кола. Всички подскочиха.

— Не мърдайте! — нареди Сам и извади пистолета си. Кимна на колежката си. — Ти ще ме прикриваш.

Сонора извади от чантата оръжието си и последва Сам по тесния тъмен коридор. Хвърли бърз поглед назад към кухнята. Марта Брукс беше притиснала с длан устата си, но Дейви почти подскочаше от възбуда.

Сонора се отдалечи от Сам, подмина една миялна машина, бърсалка за под, от която се разнасяше миризма на гнило, мивка, пълна с купища неизмити съдове. Никой не би могъл да я накара да се храни на подобно място.

Заобиколи плота в малката закувалня с пет кръгли маси със столове върху тях. Подът беше пометен, но никой не си беше направил труда да го измие.

Погледна през прозореца. Не видя нито светлини от фарове, нито движещи се сенки. Вратата беше заключена с резе. Тя го вдигна и надникна навън.

Една кола потегли, стигна до задънена улица, зави и тръгна обратно. Тя я наблюдаваше, докато не изчезна от погледа ѝ. Паркингът беше пуст.

Пристъпи навън и внимателно затвори вратата. Тръгна покрай стената на сградата и се послуша. Дочу гласове зад гърба си. Двама мъже и една жена. Присъствието на жена беше изненадващо. Възможно ли бе третият участник в кървавата драма да е жена?

Видя някакъв джип, спрян наблизо. Сърцето ѝ подскочи, но изведнъж си спомни, че изчезналият е бял, а този беше червен.

Все още не можеше да разбере за какво си говорят тримата, но ѝ се стори, че различава гласа на Сам. Жената каза нещо и смехът ѝ проехтя в тишината. Смях на човек, който сякаш е засрамен от нещо.

— Сонора? — Това определено беше Сам, и то разгневен.

Тя излезе от прикритието си. Жената уплашено отскочи встрани и изписка, сложила ръка на сърцето си:

— Откъде изникнахте?

Мъжът до нея я взе в прегръдките си. Носеше светъл панталон и сив пуловер.

— Здравей.

— Кийтън? Какво правиш тук? Нали ти казах да не идваш? — Сонора затъкна пистолета в колана си.

Той сви рамене, но поне си направи труда да си придаде виновно изражение.

— Искан да проверя как вървят нещата. Ако не бях аз, сега нямаше да си тук.

— Същото казваше и майка ми.

Сам отвори вратата и направи знак на всички да влязат вътре.

— Изчакайте за момент. Ще кажа на Брукс и Дейви, че няма от какво да се притесняват. — Погледна Сонора. — Надявам се, че предпазителят на оръжието ти е спуснат.

— Да. Само ми напомни да не седам.

Сонора любопитно оглеждаше годеницата на Кийтън. Тя поразително приличаше на съпругата, която беше убита, преди да е успяла да се превърне в бивша — висока, слаба, с дълга тъмна коса. Само че първата съпруга беше много стриктна по отношение на облеклото си — високи токчета, делови костюми, носени със самочувствието на човек, който бавно, но сигурно върви към върха.

Опита се да не оглежда Трудите, но не се сдържа. Чудеше се как е възможно някой над осемгодишна възраст да носи раирана рокля с червен колан, вързан на фльонга, и ниски червени обувки в тон с колана.

Потръпна, като зърна бележника с корица, украсена с пухкави оранжеви котенца, който жената внимателно остави върху плота, възможно по-далеч от полуразмразеното месо. Беше използвала червена химикалка, за да отмята изпълнените задачи за деня: „Подарък за рождения ден на Стеф.“, „Да заведе кучето да го подстрижат!“.

Трябваше да признае, че тази Трудите изглеждаше добре в червено, но белият чорапогащник беше повече, отколкото нормален човек би могъл да понесе. Беше готова да се обзаложи, че Трудите изписва буквата „I“ отгоре със сърчице вместо с точка. Премяташе в устата си дъвка, което не подходеше на привидната ѝ изтънченост.

Колкото и да е странно, Сонора се почувства по-добре, след като я видя. Ако Трудите бе идеалът на Кийтън, то тя, Сонора, наистина не бе подходяща за него.

Усети погледа на Сам. Прииска ѝ се най-после да престане да я наблюдава.

Сцената в кухнята беше по домашному идилична. Трудите прегърна Марта Брукс и дори Дейви, който изглеждаше изненадан от неочакваната сърдечност.

— Не намирам думи да ви благодаря за помощта — рече Марта и Трудите мило наклони главица, приемайки благодарностите. — Благодарим ви, че се заехте да ни помогнете.

Труди тръсна глава:

— Не съм от хората, които могат да останат безучастни наблюдатели.

— Но се надявам, че ще бъдеш една от онези, които ще напуснат това място възможно най-скоро — промърмори Сонора. Сам се подсмихна, макар да не беше възможно да е чул думите на партньорката си.

— Госпожо Брукс, вероятно ще се наложи утре да дойдете в управлението, за да дадете показания — рече Сонора.

Възцари се мълчание.

— О, не! — възкликна Труди. — Не можете просто да ги оставите тук без охрана.

Сонора отново потръпна от лигавенето на Труди, после мислено се упрекна, че е предубедена към тази жена.

— Госпожо Брукс, посочихте ли домашния си адрес при попълването на документите?

— О! — Марта махна с ръка. — Не. Не исках... — Погледна Кийтън и Труди.

— Може би предпочитате да поговорим насаме в другата стая.

Марта кимна, направи знак на Дейви да донесе още столове. Двете седнаха до мивката, пълна с неизмити съдове.

— Госпожо Брукс. — Сонора се усмихна на жената, давайки ѝ възможност да си поеме дъх и да събере мислите си, сетне заговори, като понижи глас: — И така, какво искахте да кажете?

— Ами... вече споделих какво беше отношението на съпруга ми към този мой бизнес...

Сонора кимна.

— Наистина много внимавах да не оставя „следи, които да водят към дома ми“. Не исках той да разбере.

— Казахте, че са ви търсили по телефона, за да ви оказат натиск.

— Имам мобилен телефон. Бях го купила за колата, но започнах да го използвам в бизнеса.

— На какъв адрес сте регистрирали телефона? И какъв е адресът на чековете? Имате ли отделна банкова сметка за цеха ви?

— Да, но вместо адрес съм посочила номер на пощенска кутия.

— Много добре. — Тази жена наистина беше свършила добра работа. — Някога да сте се обаждали на онези хора от домашния си

телефон? Дори веднъж?

— Не, никога. Дъглас проследява всичките ми телефонни обаждания, а както ви казах, не бих искала той да знае.

— Сигурна ли сте? Телефонните апарати в офисите обикновено запаметяват номерата, от които клиентите им звънят.

— Сигурна съм.

— Ами Дейви? Той дали не се е обаждал? Знаят ли онези къде живее внукът ви?

— Не, не съм му позволявала да им телефонира.

— Добре. А те да са ви звънили или да са се опитвали да установят контакт с вас на домашния ви адрес?

— Не.

— Търсили ли са ви след случилото се със семейство Стинет?

Марта поклати глава. Прехапа долната си устна.

— Госпожо Брукс, мисля, че нямате сериозни основания да се притеснявате. Но за всеки случай стойте далеч от тази пощенска кутия за известно време. Ако е наложително да проверите пощата, ще изпратя някого да ви придружи. Съмнявам се, че ще ви последват или притесняват, но не искам да поемаме дори минимален риск. И не правете никакви опити да се свържете с тях.

— А какво да правя, ако ми се обадят или ако отново настояват да им платя?

— Дайте ми мобилния си телефон. Аз ще разговарям с тях.

— Защо не... Но понякога ми звънят за поръчки и...

— Ще приемам поръчките вместо вас и ще се погрижа да бъдете уведомявана своевременно. Знам, че ще е трудно, но в ситуация като тази, бих искала да избягваме всички възможни рискове.

— Детектив Блеър, онова, което са причинили на семейство Стинет, е ужасно! Наистина ли мислите, че съм в безопасност?

— Да, госпожо. Но ако се случи нещо, което да ви се стори съмнително, обадете ми се. И ако открият номера на домашния ви телефон или дори за миг допуснете, че може отнякъде да са научили адреса ви... Къде получавате сметките за мобилния телефон?

— Пристигат в пощенската кутия, която съм наела.

— Браво на вас. Постъпили сте много умно.

Марта се усмихна. Сонора ѝ подаде визитната си картичка:

— Отзад е номерът на домашния ми телефон. Разчитате ли го?

— Да, няма проблеми. Имате много хубав почерк, детектив Блеър.

— Благодаря.

Сонора знаеше, че почеркът ѝ е ужасен, но комплиментът я зарадва. Марта Брукс знаеше, че всяка жена — дори и най-независимата — се радва да получи одобрението на околните. Сонора се сети за майка си, която неизменно я подкрепяше години наред.

— Обадете ми се на всяка цена, по всяко време на денонощието, ако нещо ви притесни или изплаши — колкото и незначително да ви се стори.

Марта ѝ подаде мобилния си телефон:

— Скоро ще ми прокарат директен телефон, но обещавам да не го използвам, ако не е абсолютно наложително.

После внезапно се приближи към Сонора и сърдечно я прегърна.

Лежеше неподвижно. Очите ѝ бяха широко отворени, въпреки че взе две таблетки от бенадрила, който Гилейн ѝ донесе. Беше изпила и чаша вино, докато разчистваше кухнята. Ако мишките се бяха завърнали, с нищо не подсказваха за присъствието си. Клампет спря до леглото ѝ, подскочи и се настани до нея. Носът му беше влажен. Зачака Сонора да му нареди да слезе, но тя го потупа по врата и той се изтегна на леглото.

Страхуваше се. Страхът ѝ беше като болка, която нарастваше всяка вечер. Нямаше представа какво я плашеше, което пък ѝ пречеше да преодолее проблема. Чувството на страх се беше стоварило върху нея наред с всичките ѝ задължения. Децата се нуждаеха от майка си — както финансово, така и емоционално. Така щеше да бъде и занапред. Като семейство Стинет, като Марта Брукс, като всички на този свят и тя имаше сметки, които трябваше да плаща — крайт му не се виждаше. Трябваше да мисли и за изпращането на децата в колеж...

Ами ако сгреши? Беше като въжеиграч без предпазна мрежа. Случи ли се нещо с нея, децата ѝ ще бъдат уязвими като бебето на Стинет.

Междувременно трябваше да приключи разследването, което се превръщаше в голяма тежест за нея.

„Помисли! — каза си. — Жертви. Човешки същества. Животът им е прекъснат, защото някой е прекрачил границите на допустимото и ги е убил. Кой е този човек, по дяволите? Кой би могъл да бъде толкова арогантен, разгневен, безсърдечен? Едно убийство... Убийства стават всеки ден.“

Обзе я чувство на безнадеждност. Как ще открие убиеца в този многолюден град? Как сред толкова хора ще попадне на извършителя на кървавото деяние?

Замисли се за случаите, които бе разследвала. Каква е гаранцията, че през годините поне веднъж не е вкарала в затвора някой

невинен? Или е позволила на опасен престъпник да се измъкне безнаказано, защото не е била достатъчно умна да се добере до него?

Телефонът иззвъня. Не мобилният телефон на Марта Брукс, който беше сложила до възглавницата си, а нейният.

— Блеър.

— Сонора, обаждат се Кийтън.

Тя хвърли поглед към будилника на нощното шкафче. Три и четирийсет и седем.

— Какво става?

— Нищо. — Гласът му звучеше уморено. Както и нейният. Дали да не му спомене, че е почти четири сутринта? — Сонора, извинявай, че се обаждам по това време, но не можах да заспя.

— Защо, Кийтън? — Даде си сметка, че е безкрайно търпелива с него — както с децата си през дните, когато не беше преуморена или отчаяна.

— Чувствам се... гузен... Не знам как да се изразя... Тази вечер ти беше толкова добра с онези хора. Като си помисля как те сюрпризирах с новината за годежа си... Постъпих ужасно гадно. Страхувам се, че си разстроена. Почувствах се задължен... да ти се обадя.

Думата „задължен“ и драматичните паузи преляха чашата на търпението ѝ.

— Виж какво, Кийтън. Тази вечер просто изпълнявах служебните си задължения. Ако имаш информация за извършено престъпление, и то толкова кърваво и жестоко, ти си длъжен да ми я съобщиш. А колкото до чувството за вина, което уж те измъчва, ще бъде съвсем откровена — по-скоро бих мила тоалетните чинии в бензиностанциите със собствената си четка за зъби, отколкото да разговарям с мъж, който ми се обаждат по задължение. Ясно?

— Аз...

Нова драматична пауза.

— Какво ти? — настоя тя.

— Искам да останем приятели.

— Добре.

— Съгласна ли си?

— Всъщност не.

— Не запазваш ли приятелски отношения с бившите си любовници?

— Понякога ми се е случвало, но твърде рядко.

— Между другото, този Гилейн е обратен.

— О, стига глупости, Кийтън!

— Мъжете винаги усещат подобни неща.

— Много мило от твоя страна да ме информираш. Но за твое сведение обикновено не поддържам приятелски отношения с бившите си гаджета. В повечето случаи ги намразвам до смърт и предпочитам никога повече да не ги виждам.

— Това не са думи на зрял човек.

— Върви по дяволите с приказките си за зрялост. — Сонора тресна слушалката. Ако разговаряше със Сам, щеше да си признае, че не постъпва като зрял човек, и той щеше да ѝ отвърне, че не му казва нищо ново.

Най-сетне се унесе. Очевидно хапчетата започваха да действат. Изключи нощната лампа, стисна клетъчния телефон и се сгуши до Клампет. Липсваше ѝ успокояващото присъствие на децата.

Затвори очи и отново го чу. Онзи ужасен шепот. Гласът на Джой Стинет. „Света Дево...“

Сонора избута Молитър встрани, за да си налее кафе, после спря пред бюрото на Грубер.

— Май чух да споменаващ името ми.

Той почукваше с молив по бюрото си — беше от хората, които не са в състояние дори за секунда да стоят неподвижно. Сонора си каза, че не би искала да бъде на мястото на учителката му в детската градина.

Сложи длан върху неговата:

— Успокой се.

Той измъкна ръката си и продължи да си играе с молива.

— Хей, нали се сещаш за жената, с която разговаря вчера? Онази, дето дрънкаше за кармата? Не бих искал да ми се наложи да се занимавам с подобно нещо.

— Затова ли ме извика?

— Не. Разговарях със свидетеля, който в деня преди убийството е забелязал униформен човек пред вратата на семейство Стинет.

— Може ли да му се вярва?

— Той е петнайсетгодишен хлапак. Показахме му различни снимки, но той всеки път се спираше на униформата на морските пехотинци.

— Има ли някаква вероятност хлапакът да се е объркал и да е видял униформения през друг ден?

— Изглежда сигурен, но всичко е възможно. Възложих на Мики да се заеме с това. Ако човекът е служил във флота, пръстовите му отпечатащи са в базата данни.

— Хей, Грубер, има ли военно подразделение, наречено „Ангелите“? Или „Летящите ангели“? Или нещо от този род?

— Мисля, че да. При военновъздушните сили. Ще проверя. — Той се намръщи и най-сетне пръстите му престанаха да се движат. — Между другото, Сам те търсеше.

— Знаеш ли къде отиде?

— Излезе преди малко. Обадиха му се по телефона и той хукна, като че панталонът му е подпален.

— Сонора, ето те и теб! — Сандърс отвори летящата врата, водеща към офиса.

— Да не се е крила някъде? — попита Грубер и се усмихна на новодошлата. Сонора забеляза погледите, които двамата си размениха. Със сигурност бяха любовници.

Сандърс се обърна към нея:

— Сестрата на Карл Стинет е в първа стая. Казва се Амбър Уексфорд. Пристигна в седем и половина тази сутрин.

— В седем и половина? Мили боже! — Тя взе чашата с кафето, добави сметана и хвърли поглед към кабинета на Крик. Вратата беше затворена. А тя не обичаше да кара роднините на пострадалите да чакат.

— Хей, Сонора, чантата ти звъни — отново се обади Грубер. В последно време всичко му се струваше забавно. Беше в прекалено добро настроение — доказателство, че има любовница.

Сонора порови в чантата си и извади клетъчния телефон:

— Ало?

— Ще приемете ли поръчка за топчета с крем с бърбън?

— Да, един момент. — Тя подаде на Грубер мобилния телефон. — Ще приемеш поръчката, нали?

Тръгна по коридора към стая номер едно, където се провеждаха срещите с външни лица. Огледа се по навик, преди да влезе.

Амбър Уексфорд седеше сковано на сгъваемия алуминиев стол и плачеше. Беше закръглена жена с дълги крака, подчертани от тесните джинси. Сълзите ѝ се стичаха изпод квадратните рамки на очилата ѝ. От време на време бършеше лицето си със смачкана синя салфетка.

Сонора се върна в общото помещение, наля кафе в две чаши, добави прахообразна смес от шоколад и какао, грабна от бюрото на Молитър кутията със салфетки и се върна при посетителката:

— Заповядайте. С какво мога да ви помогна?

Жената бързо стана от мястото си и взе кутията от ръцете на Сонора, за да ѝ даде възможност да задържи двете чаши с кафе.

— Можете да ползвате салфетките — каза Сонора и подаде едната чаша на Амбър. — Това също е за вас.

Жената машинално протегна ръка, макар че в момента очевидно не ѝ беше до кафе.

— Седнете — покани я Сонора. — Студено ли ви е? Мога да усиля климатика.

— Не, благодаря ви, добре съм.

Всъщност изобщо не беше добре. Очите ѝ бяха силно зачервени, носът — също. Изглеждаше объркана и зашеметена — изражение, което беше до болка познато на Сонора.

Амбър Уексфорд беше от тези момичета, с които човек непрекъснато се сблъсква в гимназията — любезна с всички, надянала маска, под която прикрива истинските си чувства. Първото, което се набиваше на очи, бяха дългите ѝ крака и очилата. Дългата ѝ права коса беше старателно оформена в прическа, направена със сешоар. Може би за близките си беше красавица. Но привлекателността ѝ беше скрита под пластове посредственост, която тя използваше като средство за самозащита от заобикалящата я ежедневна бруталност.

Изглежда, се криеше под широкия пуловер като таралежа под бодлите си. Не беше жена, която си позволява да се появява на публично място с джинси, отрязани до коленете. На челото ѝ сякаш беше написано: „Аз съм примерно момиче“.

Сонора се запита каква в действителност е Амбър и дали някой наистина я познава. Докосна ръката ѝ:

— Госпожо Уексфорд, аз съм детектив Блеър. Приемете най-искрените ми съболезнования.

Амбър Уексфорд кимна и Сонора допусна, че жената не вярва напълно на думите ѝ.

— Как е бебето?

— О! — Амбър се изкашля. — Извинете. Бебето е много добре. — Гласът ѝ сякаш се пречупи и тя отново се изкашля, после отпи глътка кафе. — Съжалявам.

Беше от онези, които обичаха да се извиняват. Тази констатация не изненада Сонора.

— Просто съм любопитна, госпожо Уексфорд. Знаете ли дали вие сте определена за законна настойница на детето?

Амбър кимна:

— Да, освен ако Карл не е променил завещанието си. С Джой ме помолиха да поема грижата за децата им, ако с тях се случи нещо...

лошо. Аз пък поисках те да се погрижат за моите две деца, ако се наложи.

— Мисля, че Клоуи е голяма късметлийка — отбеляза Сонора.

— Благодаря ви. Сигурно вече сте се запознали с Еди.

Двете се засмяха, но в следващия миг Амбър отново се скри в черупката си:

— Съжалявам. Не беше много любезно от моя страна.

Сонора смени темата:

— Наистина ви благодаря, че дойдохте тук, за да ни помогнете. Спестявате ни много време. Виждам колко сте разстроена. Ще бъдете ли в състояние да ми отговорите на няколко въпроса? — Беше гаден ход. Можеше да си позволи да прояви съчувствие, защото беше сигурна, че Амбър Уексфорд ще отговори положително. Светът се крепеше на жени като Амбър — отговорни, упорити и любезни.

— Това е мой дълг.

— Кажете ми какво точно се случваше с вашия брат.

Амбър се приведе напред, все едно се подготвяше да решава невероятно трудна задача.

— Брат ми беше добър човек, детектив Блеър. Много добър човек. Само че имаше финансови затруднения.

— Много хора имат проблеми с парите, госпожо Уексфорд. И повечето от тях са добри.

— Да, да. Но Карл... Или по-скоро Джой... Заплашваха ги...

Сонора зачака продължението, но Амбър замълча и впи напрегнат поглед в нея.

— Разкажете ми.

— Някакви мъже им се обаждяха и им казваха, че ако искат всичко да бъде наред, най-добре ще бъде да им платят.

— Лично ли?

— Лично.

— Знаете ли откъде идваха тези заплахи, госпожо Уексфорд?

— Не, Карл никога не ми каза. Той изобщо не е споменавал за това пред мен. Дори мисля, че не знаеше за тези телефонни обаждания. Но Джой сподели с мен. Те звъняха на нея.

— И тя не е споменала за заплахите пред съпруга си?

— О, детектив Блеър, Карл беше толкова разтревожен за бизнеса си и за джипа...

— Какво е станало с джипа?

— Взеха им го. Той толкова се срамуваше! — Това доведе до нов изблик на сълзи. Сонора измъкна пет салфетки от кутията, сгъна ги внимателно и ги подаде на Амбър. Тя ги взе и издуха носа си. — Извинете. Джой не искаше да го притеснява допълнително.

— И тя не ви каза кой ги заплашва?

Амбър поклати глава:

— Дори се изненадах, че изобщо ми каза. Тя нямаше навика да споделя с други проблемите си. Но един ден аз отидох да им занеса някои неща. Нервите ѝ не издържаха и тя ми разказа.

— Какво им занесохте?

— Просто... някои неща.

Сонора изчака.

— Изтеглих заем от взаимоспомагателната каса. Карл беше започнал да ми връща парите, когато това ужасно нещо се случи. — От гърдите ѝ се изтръгна ридание и тя за пореден път издуха носа си. — Той щеше да ми върне всичко до последния цент. Щеше да го направи до края на годината, преди лихвите да започнат да текат.

— Много сте щедра — отбеляза детективката.

— Той би направил същото за мен. Всъщност го е правил. Помагаше ми, докато учех в колежа за медицински сестри, и винаги отделяше пари за мен, преди да се омъжи. За мен това беше възможност да му се отплатя за грижите. Само че той не ми каза, че са затруднени материално, преди да им отнемат джипа.

— Госпожо Уексфорд, да знаете дали брат ви или съпругата му са посещавали някой от онези офиси, в които човек може да получи чек за заем и веднага да го осребри?

Амбър се отпусна назад и смръщи вежди:

— Странно е, че го казвате.

— Нима?

— Веднъж Джой ми спомена за това. Предупреди ме кракът ми да не стъпва на подобно място. Каза, че са нов вид финансови акули.

— И е била права — кимна Сонора.

— Чудя се дали отново е отишла там.

— Отново?

— Тя ми се обади в деня преди... Преди нещастиято. Каза, че разполага с две хиляди долара и ме попита дали да ми върне част от

парите, които им бях заела, или да ги запази временно, докато се стабилизира финансово.

— Две хиляди долара? Спомена ли откъде ги е взела?

— Не. Подхвърли, че няма да ги използва за плащането на сметки, а ще ги отдели за храна. Разбира се, отказах да взема парите. Не мисля, че това беше основното, заради което ми се обади.

— А защо ви е позвънила?

— Да ме помоли да кажа на Карл, че аз съм ѝ ги дала.

Сонора изненадано я погледна:

— Откъде може да е взела тези пари?

— Нямам представа.

— А вие какво казахте на Карл?

— Нищо. Тогава за последно разговарях с някого от двамата.

Сонора облегна крака на бюрото си и се заслуша в песента „Направих каквото искам“ на Франк Синатра. Вратата на лабораторията се отвори и Мики се плъзна към бюрото ѝ, сякаш караше кънки.

— Натъкнахме се на сигурна улика, красавице моя. Ти си първата, на която го казвам.

Тя смъкна краката си и се приведе:

— Аруба ли е?

— Един прелестен отпечатък на касата на входната врата. И един малко размазан — на звънеца.

Сонора му изпрати въздушна целувка.

— Освен това имаме още едно сполучливо попадение. Открих униформения.

Тя се изправи:

— Наистина ли?

— Наистина. Сержант Робърт Джий Пърсел.

— Господи! Боби Пърсел!

— Кой е той? — полюбопитства Мики.

— Първият съпруг на Джой Стинет. Бащата на Тина. Напуснал е жена си, преди Тина да се роди.

— А пък аз бих казал, че се е върнал. По-добре да уведомим Крик.

Влезе в кабинета на Крик, без да почука — нещо, което само той имаше куража да си позволи. Сонора, която трябваше да стои до телефона и да чака да я свържат с Куинси Дейвид, се ядосваше, че пропуска съвещанието. Погледна към кабинета на шефа си и в краткия миг, преди вратата да се затвори зад гърба на Мики, успя да зърне Сам и Крик, който говореше по телефона.

По дяволите!

— По дяволите!

— Куинси Дей... Моля?

— Казах, че съм детектив Блеър. Търся адвокат Дейвид.

— Господи, на мен ми се стори, че казахте „По дяволите“! — Гласът беше мек. Звучеше развеселен. Явно човекът нямаше работа и се чудеше с какво да убие времето си.

— С Куинси Дейвид ли разговарям?

— Разкрит съм.

— Господин Дейвид, водя едно разследване. От прокурора разбрах, че вие сте човекът, на когото трябва да позвъня във връзка с незаконните бюра за заеми.

Той мрачно промърмори:

— Те са навсякъде, детектив Блеър, като всяко зло между другото. С какво мога да ви бъда полезен?

— Разкажете ми всичко, което знаете за тази система, господин Дейвид.

— Добре. Бихте ли изчакали за момент да си взема едно кафе?

— Разбира се. — Тя погледна към празната си чаша, но реши да изчака. Ако продължаваше да има проблеми със съня, може би щеше да успее да си навакса, докато чакаше на телефона.

— На ваше разположение съм.

Тя си представи как човекът отсреща се настанява удобно на стола си и направи същото. Извади химикалка и лист.

— Имало едно време... Представихте се като детектив Блеър, нали?

— Сонора Блеър.

— Сонора. Първото бюро било открито в Кливланд, щата Тенеси, сетне в Кентъки, а сега тези „агенции“ като венерическа болест са заразили цялата страна. В началото са били съсредоточени около военните бази. Жертвите са били новобранците. Предлагали са им пари назаем, докато получат заплатата си. Заемите били наричани „еднодневни“.

— Каква е системата им?

— Лицето Хикс подписва чек. Достатъчно е човекът да работи някъде и да има осигурителен номер, банкова сметка или просто документ за самоличност, дори стар фиш за получена заплата. Тези хора дават възможност на жертвата да подпише чек и да получи парите в брой, като трябва да започне да ги връща след две седмици. Когато този двуседмичен срок изтече, позволяват на клиента отново да

осребри същия чек. Това може да става на всеки две седмици в рамките на цяла година, накрая измаменият разбира, че трябва да плати деветстотин долара лихви за изтеглена сума от сто долара.

— Това законно ли е? — попита Сонора.

— Не, разбира се. Но собствениците на тези бюра се смятат за недосегаеми спрямо всякакви ответни действия от страна на закона. Има една разпоредба, според която те са в правото си да дават пари и да събират такси, като таксите не се определят като лихви. Този новопоявил се бизнес не се вписва във въпросната категория, въпреки че се твърди обратното. Това е заем. Хората са наясно, че в съответната банкова сметка няма пари в момента, в който подписват чека. Всичко е измама.

Ако хората не внесат таксите или иначе казано — лихвата, служителите осребряват отново чека, който клиентът е подписал, макар предварително да са обещали да не го правят, и начисляват нови лихви. Понякога се обаждат на шерифа да притисне длъжниците да платят или пък да ги вкара в затвора. Затворите за длъжници все още съществуват, детектив Блеър. Това също не е законно, но местните шерифи не са съвсем наясно с този факт. За бога, дори много мои колеги не са наясно с истинското състояние на нещата! Когато пострадалите се обърнат към адвокатите си за съвет, в повечето случаи получават отговор, че нищо не може да се направи.

— Защо са се спрели на този начин за ограбване на хората вместо изпитаните средства?

Той се засмя.

— Защото „изпитаните средства“ вече не са достатъчно доходни. Проклетите компании, които издават кредитни карти, взимат двайсет и четири процента и са изместили от бизнеса нашите момчета. Знаете ли кой е най-големият източник на печалба за всяка банка?

— Кредитните карти ли?

— Да. В отпускането на обикновени заеми няма хляб.

Вратата на кабинета се отвори. Мики излезе, но застана с гръб към Сонора. Тя чу мъжки гласове, ала вниманието ѝ беше насочено върху онова, което ѝ казваше Дейвид.

— Кредитните компании имат шеметни печалби и дори не преследват длъжниците. Не си струва да си губят времето с възстановяване на данък „Общ доход“. Те влагат всичките си средства,

за да попречат на жертвата да обяви банкрут и да се измъкне от този ад.

Сонора си водеше бележки. Химикалката буквално летеше върху листа.

— Май този въпрос много ви вълнува, господин Дейвид.

Мики мина край нея и ѝ махна. Тя се извърна, търсейки с поглед Сам.

— Наистина ме вълнува, детектив Блеър. Жертвите обикновено са доста заможни хора и от средна ръка. Общото помежду им е, че внезапно изпадат във финансова криза. Нуждаят се от храна, трябва да изплащат ипотеки, наеми...

— За какви методи на събиране на пари говорим в момента?

— Е, не се стига до чупене на ръце и крака, но всъщност не е необходимо да се прибегва до подобни средства. Повечето от хванатите в капана се срамуват, чувстват се виновни, че им се е наложило да се обърнат към тези бюра. Обикновено изживяват силен емоционален стрес. А бедните не знаят законите и рядко подават оплакване. Повечето методи са психологически. Звънят ти денонощно. „Ние сме в правото си да си получим обратно парите“ и други подобни глупости. Неизвестно защо това плаши хората до смърт. Звучи официално и застрашително. Длъжниците започват да се страхуват за живота си.

Сонора най-сетне видя Сам. Той вървеше към нея, но когато забеляза, че партньорката му говори по телефона, спря и изруга. После седна зад бюрото си.

— Споменахте за някакви ужасни истории. — Тя се помъчи да се съсредоточи.

— О, мога да ви разкажа стотици. — Дейвид млъкна, в слушалката се чу преглъщане. — Повечето собственици на фирми от този тип донякъде се придържат към закона, но има и такива, които денонощно заплашват клиентите си. Казват им, че ако не платят, ще ги тикнат в затвора, а децата им ще бъдат предадени на сиропиталищата към социалните служби...

Сам размаха някаква хартийка под носа ѝ, после ѝ я поднесе така, сякаш беше букет от рози. Тя взе сгънатата бележка, заслушана в думите на Дейвид.

— Имах една клиентка. Не ѝ давах възможност да се издължи. Тя искаше да внесе сумата, но те настоявах да отиде лично в службата им, за да я обработят така, че отново да се хване на въдицата им. А колко души са идвали в кантората ми и са плачели от отчаяние... Добри хора, съвестни и трудолюбиви. На една млада майка бяха казали, че ще ѝ отнемат бебето, ако не плати...

— Някой да е пострадал физически?

Дейвид замълча.

— Не съм чул. Физическата саморазправа не е нещо обичайно. Но до мен достигнаха... слухове.

— Какви слухове?

— Например, че служители на тези фирми обикалят къщите на длъжниците, звънят на вратите и денонощно дебнат на верандата. Една клиентка се оплака, че някакъв мъж прекарал целия следобед, седнал на люлката на двора... Беше изпаднала в истерия. Не знам дали е основателно, но хората се страхуват. Натискът е главно психологически. Това действа, защото длъжниците се срамуват.

— Каква е обичайната лихва при тези „заеми“?

— Зависи. В различните части на града процентът варира — общо взето, той е между дваисет и пет и четирийсет и пет. Нормалното е трийсет и три. Чувал съм обаче за лихва до седемстотин процента!

Сонора изпусна молива. Седемстотин процента. Това трябва да го запомни! На всяка цена.

— Знаете ли нещо конкретно, което да служи като потвърждение на слуховете?

— Не мога да ви кажа кой знае какво, освен че най-наплашени са хората, които идват от Индиан Хилс...

— Какво казахте?

— Споменах бюрото в Индиан Хилс. Всъщност имах клиент, който изживя подобна изненада...

Сонора мълчаливо изчака Дейвид да продължи:

— Трябва да отдадем дължимото дори и на дявола, така да се каже. От време на време на някого от длъжниците — предимно на самотни майки и други подобни — се съобщава, че задълженията му са отпаднали.

— Как така?

— Дълговете им се опрощават. От ангела.

— Ангелът ли?

— Да, звучи идиотско. Но това се случва на хората от Индиан Хилс. Запомнете, става въпрос за непотвърдени слухове.

— Знаете ли кой е собственик на това бюро?

— От три месеца се опитвам да разреша тази загадка. Не съм стигнал доникъде, но вашите хора може да успеят. Единственото, което мога да ви кажа, е, че който и да е този човек, той е или най-добрият ви приятел, или най-ужасният ви кошмар.

Сонора разгъна бележката и прочете:

„Детектив Уитмор от Лексингтън, Кентъки, докладва, че е открил на Олд Франкфурт Роуд, където живее сестрата на Аруба, шевролет «Импала» с грундиран калник. След направената проверка се установи, че колата е собственост на Бартън Кинкъл. Мъже, отговарящи на описанията на Кинкъл и Аруба, са забелязани да влизат и излизат от къщата. Крик подготвя доклада“.

— Благодаря ви, господин Дейвид, много ми помогнахте.

— О, няма за какво, детектив Блеър. Хей, говорите някак странно. Не сте получили сърдечен удар или нещо от този род, нали?

— Не, добре съм. Наистина много ви благодаря.

— Щом е така, кажете на вашите хора, че не е законно да прибират клиентите ми, когато стане въпрос за неплатени задължения от този вид.

— Непременно — обеща Сонора. Стори й се, че ще бъде невъзпитано да му каже, че нейният отдел не се занимава с подобна дейност.

Сонора обикаляше из супермаркета „Деъри Март“, проправяйки си път сред тълпите хора, пазаруващи на връщане от работа. Чудеше се дали ще открие нещо, което да приготви за вечеря. На децата им беше омръзнало да се хранят с полуфабрикати.

Искаше ѝ се да купи нещо, което се приготвя бързо и лесно, за да може да вземе гореща вана и да си легне рано. На следващата сутрин трябваше да стане в ранни зори, за да пропътува разстоянието до Кентъки. Би трябвало да бъде развълнувана... но не беше.

Тя се спря на бекон. Но щеше да го сервира без домати. Може и да не беше най-добрата вечеря на света, но не беше и най-лошата. Щеше да купи любимия чипс на децата. Вярно, че не беше здравословно, но затова пък щеше да ги засити. Освен това беше прекалено уморена, за да мисли за друго. Дали пък да не приготви супа? Къде ли са пакетите с готови супи? Супа и сандвич — меню, подходящо за закуска, но пък определено хранително, поне според рекламите на супите „Кембъл“.

Взе едно пакетче супа и се нареди на опашката, която не помръдваше. Жената, която в момента плащаше, поиска цигари „Марлборо“, но цял стек. След като изпълниха поръчката ѝ, тя реши, че иска да си купи лотарийни билети. Сонора скръцна със зъби и сви юмруци. Мразеше да чака хора, които купуват лотарийни билети и цигари тъкмо когато опашките на касите са най-големи.

Може би именно това ги караше да се чувстват щастливи. Ето, тази жена изглеждаше щастлива — първия щастлив човек, когото виждаше в „Деъри Март“.

Загриза нокътя на палеца си. Помисли си, че предпочита да умре, отколкото да чака реда си на опашка, която едва се движи.

„Искам да умра. Хей, вие! Всички, на които им се умира, да вдигнат ръка!“

Зачуди се какъв ли щеше да бъде процентът на гласувалите „за“. Сигурно нисък, но дълбоко в себе си беше сигурна, че би могъл да

бъде и невероятно висок. Което показваше, че започва да превърта.

* * *

Беконовите хапки бяха любимите на Хедър. Дали Тим щеше да остане очарован или не, нямаше значение, тъй като още не се беше прибрал.

Сън. Гореща вана. Почивка... Абсурд!

Беше първата вечер, в която ѝ се спеше, и тя наистина заспа на кушетката. На сутринта трябваше да стане много рано и да се впусне в преследването на двамата отчаяни и опасни убийци.

Това беше нощта, в която синът ѝ не се прибра у дома и дори не се обади по телефона, за да я предупреди. Нощта, в която първородният ѝ син беше предпочел да изчезне.

Сонора — майка, ченге, жена със здрав разум, но със силно развинути фантазия — си представяше какво би могло да му се е случило. Списъкът с вероятностите беше дълъг колкото и онзи с нещата, които щяха да му се случат, щом се окажеше у дома в безопасност.

Към полунощ — часа на вещиците — Сонора остави Хедър да спи и се качи в колата заедно с Клампет, за да си има компания, докато обикаля улиците да търси сина си.

Беше позвънила навсякъде — в болниците, в затвора. „Липсата на новини е добра новина“ — тази перла на мъдростта излезе от устата на един дежурен служител в централния затвор.

Сонора спря на червено и включи отоплението. Беше хладно, но си беше облякла дебела блуза. Клампет, който пътуваше на задната седалка, понечи да се прехвърли отпред, на мястото, на което щеше да седне Тим, в случай че изобщо го откриеше. Шофираше бавно покрай нощните клубове и покрай други места, където се надяваше, че няма да зърне сина си. Къде, по дяволите, беше този калпазанин?

Градът беше притихнал. Тя трябваше да е в леглото си, както и двете ѝ деца. Затвори очи. Чувстваше се самотна ѝ притисната до стената. Струваше ѝ се, че няма сили да продължи. Светофарът се смени на зелено. Завъртя копчето на радиото и намери станция, по която излъчваха само блусове.

Запита се какво ли прави Гилейн в този момент. Може би е нощна смяна... Поколеба се дали да не му се обади и да го помоли да ѝ помогне с издирването, но се отказа.

Никога преди не беше допускала в главата ѝ да се въртят подобни черни мисли. Стомахът ѝ болезнено се свиваше от притеснение — сякаш страдаше от язва. В гърлото ѝ беше заседнала буца — и това усещане вече ѝ беше познато като собственото ѝ отражение в огледалото.

Мислите ѝ я плашеха. Синът ѝ не беше в безопасност, почти беше сигурна в това.

Още един светофар на червено. От едната ѝ страна спря нова кола с тъмни стъкла. Сонора не виждаше шофьора, но не можеше да се отърси от усещането, че той я наблюдава. Когато светна зелено, побърза да потегли.

Другият автомобил също потегли — движеше се редом с нейния. Тя даде газ и погледна таблото. Стрелката на скоростомера показваше, че се движи със сто и двайсет километра в час. Другата кола изостана. Сонора задържа за секунда високата скорост и рязко натисна спирачките. Отново червен светофар. Клампет, който се беше прехвърлил отпред, се плъзна и се удари в таблото. Тя го хвана за козината и го задържа. За няколко секунди колата ѝ залъкатуши по платното.

— Извинявай, Клампет.

Кучето близна ръката ѝ.

Мобилният ѝ телефон извъня и тя го сграбчи:

— Тим, ти ли си?

— Детектив Блеър?

— Кой се обажда?

— Извинете. Джак ван Оуен е. Току-що чух съобщението, което сте оставили във връзка с Бартън Кинкъл.

— О!

— Позвъних у вас. Събудих дъщеря ви. Извинете, но в съобщението казвате, че е спешно. Някъде из града ли сте?

— Да.

— Искате ли да прием кафе в „Дени“?

Предпочиташе всичко друго пред перспективата да се прибере у дома и да се притеснява за Тим.

— Разбира се — побърза да отговори.

* * *

Сонора седна в едно сепаре и си поръча кафе и портокалов сок. Въпреки че час по час поглеждаше към вратата, Оуен неочаквано изникна пред нея. Едва го позна — носеше джинси и синьо яке. Изглеждаше дяволски добре за човек, пенсиониран по инвалидност. Той ѝ се усмихна и седна срещу нея. Дали заради трапчинките или заради самоувереността му, но сервитьорката се появи на мига.

— Няма ли да хапнете нещо? — попита той.

— Не, благодаря.

— Аз пък умирам от глад. Моля ви, правете ми компания.

На този човек бе невъзможно да откаже. Чаровната му усмивка отново грейна. За пореден път Сонора изпита усещането, че Ван Оуен я чете като отворена книга. Той си поръча обилна закуска, а тя — картофени палачинки. Въглехидратите действаха успокояващо. Тя имаше нужда от успокоително.

— Разстроена сте — каза го кротко. Даваше ѝ възможност да сподели, проявяваше съчувствие. Но дистанцията помежду им се запазваше. Нямахте чувството, че ѝ се натрапва. По-скоро ѝ прозвуча като покана.

— Тази вечер синът ми не се прибра у дома.

— А! — Ван Оуен ѝ намигна. — Случва се с всички юноши на неговата възраст. Позната история.

— Имате син ли?

Той кимна и попита:

— На колко години е синът ви?

— Тим е на седемнайсет.

— Има ли шофьорска книжка?

Сонора кимна.

— Знам как се чувствате, Сонора. — Стори ѝ се, че Ван Оуен ще докосне ръката ѝ, но в последния момент той се отказа от намерението си. — Знам, че се чувствате така, сякаш е настъпил краят на света, но грешите. Подобни неща се случват всеки ден.

— Това не ми помага да заспя.

Палачинките пристигнаха, после сервитьорката изпълни и неговата поръчка.

— Чуйте ме, Сонора. Правите всичко по силите си за своите деца, но настъпва момент, в който трябва да ги оставите да поемат по пътя си. Леко да се дистанцирате.

— От сина ми ли?

— Това не е грях, а необходимо условие в борбата за оцеляване. Правите каквото можете и продължавате живота си.

— Невъзможно. — С отвращение се втренчи в палачинките. Толкова беше разтревожена, че не можеше да хапне нито залък.

— Не е невъзможно. Просто е дяволски трудно.

Сонора отпи от кафето си. Беше започнало да изстива. Очевидно не притежаваше вълшебното излъчване на Джак ван Оуен, защото сервитьорката не се появи, за да допълни чашата ѝ.

— Какво ще ми кажете за Кинкъл?

— Бартън Кинкъл? — Ван Оуен поръси сол и черен пипер върху рохките яйца в чинията си. — Не го познавам. Кинкъл не е ли фамилното име на сестрата на Аруба?

— Бартън е техен племенник.

— И той ли е побъркан като Аруба?

— Не съм чула подобно нещо.

— Мога ли да ви дам един съвет?

— Във връзка с Кинкъл ли?

— Крик ми каза, че утре се каните да заловите Аруба.

— Да.

— Върнете се у дома и вземете някакво приспивателно. Гарантирам ви, че синът ви ще се прибере вкъщи до двајсет и четири часа.

— Не мога да седя със скръстени ръце и да се надявам — промълви тя, но колкото и да е странно, му повярва. Такъв беше ефектът, който оказваше върху нея.

— Искате ли да го потърсим заедно? Все още познавам доста хора. Ще поразпитам и вероятно скоро ще го открием.

Сонора не обичаше да ѝ правят услуги, но сега ставаше дума за детето ѝ. За него беше готова на всичко. Освен това човекът срещу нея беше не друг, а легендарният Джак ван Оуен.

— Имате ли време?

— Колкото щете — нали вече не работя.

Сонора с раздразнение си помисли, че дори тук, в Кентъки, за който местните жители твърдяха, че е част от Юга, времето е отвратително като в Синсинати — ниско над земята се стелеше гъста воняща мъгла, която сякаш се просмукваше в дрехите и в кожата.

— Красиво е, нали? — подхвърли Сам — непоправимият оптимист.

Тя трябваше да признае, че независимо от времето околността беше невероятно красива. Шосето беше само с две платна. От двете страни зеленееха пасища. Вляво се издигаше грамадна тухлена къща от времето на Гражданската война. Към входната врата водеше тясна алея, покрита с чакъл. Вдясно се виждаше новопостроена конюшня с нова дървена ограда. Вляво — ограда от мрежа. По полето препускаха коне, наблизко пасяха крави. Откакто си купи кон, към конюшните проявяваше изключителен интерес, граничещ с маниакалност. Навремето обичаше, докато пътува, да поглежда през прозорците на къщите, които подминава, и да си представя обстановката вътре, а сега правеше същото с конюшните.

Шосето свършваше при Олд Франкфорт Пайк. Малка черна табела уведомяваше пътниците, че навлизат в историческа местност. Сам спря на банката и разгърна пътната карта.

Сонора се огледа. Колегата ѝ беше избрал идеалното място за паркиране. Не се виждаше жива душа. Нямахме кого да попитат накъде да продължат.

Вляво се виждаше гробище. Белите надгробни плочи се бяха наклонили и почти се допираха. Над тях беше разперил клоните си вековен дъб. Мястото беше тихо и спокойно и когато пролетта дойдеше, тук щеше да е прекрасно. Недалеч се издигаше баптистка църква, изградена с червени тухли, пред която се простираше идеално поддържана морава.

Сам заби пръст в някаква точка на картата и Сонора надникна през рамото му, преструвайки се, че разноцветните линии ѝ говорят

нещо. И двамата обаче знаеха истината.

— Тук трябва да завием надясно — заяви той.

— Сигурен ли си?

— На около два километра вляво трябва да има ресторант. От онези, в които предлагат барбекю.

Сонора отново се огледа. Вдясно се издигаше стара каменна ограда, построена от ирландски заселници преди Гражданската война, ако можеше да се вярва на надписа.

— Сам, признай, че отново сме се объркали!

Той се намръщи и вдигна поглед от картата.

— Посочените ориентирни съвпадат. Ето, виж. Тук имаме църква, гробище...

— Не е възможно да открием ресторант на това забравено от Бога място.

— Това място не е забравено от Бога, Сонора, а се нарича Удфорд Каунти.

— Мислех, че трябваше да сме във Файет Каунти.

— Може би границата между двете области е някъде наблизо.

— Сам, изгубили сме се.

— Не сме.

— Трябваше да приемем предложението на колегата Уитмор и да се срещнем с него в Лексингтън.

— Защо да се разкарваме до града и после да си губим времето да се връщаме? Нима не искаш сама да огледаш мястото, преди да се захванем с онези негодници?

— Знаеш, че искам.

Телефонът на Марта Брукс иззвъня.

— Да, моля? — каза Сонора.

— Сладкарският цех ли е?

— Извинете, сър, но тази сутрин сладкарката се обади, че е болна и няма да бъде на работа. Можете ли да се обадите вдругиден?

— Тя прекъсна връзката.

— Сонора! — възкликна Сам.

— Как не ме е срам! Да, виновна съм.

— Изобщо не трябваше да взимаш телефона на жената.

— О, извини ме, че се опитвам да спася живота на един свидетел!

Сам сгъна картата и включи двигателя.

— Как го правиш, между другото? — попита Сонора, докато прибираще телефона в чантата си.

— Кое? — Той се огледа и направи обратен завой. Потеглиха отново към Олд Франкфорт Пайк, после завиха надясно към „митичния“ ресторант, който вероятно нямаше да открият. В последното Сонора можеше да се закълне.

— Сгъни картата както трябва — подхвърли той.

— Това е качество, присъщо само на мъжете — да смачкват пътните карти на топка и да ги хвърлят небрежно на задната седалка на колата.

— Правил съм го един-единствен път.

Сам шофираше бавно. Тук къщите бяха по-малки, наредени покрай шосето. Подминаха някаква панелна сграда, която изглеждаше така, сякаш навремето в нея са предлагали едновременно зеленчуци, бира и резервни части за коли. Надписът на избелялата табела гласеше: „Оказион Флойд“. Все още не се виждаше и следа от ресторант, но затова пък шосето ги отвеждаше към местност, която един оптимист би определил като средно населена. Всичко друго, само не и ресторант.

— Ето. — Тонът на Сам беше снизходителен. — Ресторант „Гуд Оулд Дейз Барбекю“.

Сонора погледна през прозореца. Сградата беше нова — място, където не би се притеснила да влезе. На вратата висеше табела с надпис „Затворено“. Заведението изглеждаше така, сякаш не беше отваряно с месеци, макар да нямаше вид на запуснато.

Отстрани беше паркиран бежов dodge пикап. Шофьорът го нямаше. Сам спря колата на малкия паркинг между ресторанта и някакъв магазин за зеленчуци. Наблизо стърчаха две стари бензинови колонки. Едната все още работеше.

— Ето че стигнахме до ресторанта, който според теб не съществува. Единственото липсващо парче от мозайката е детектив Уитмор.

— Онова там може да е неговата кола.

— Може. Личното му превозно средство. Как мислиш, дали ще се срещнем тук, или ще разговаряме по радиостанцията? А може би ще трябвала изпратим факс и да уведоим момчетата, че сме на път.

— Чудя се как така не взехме твоя пикап.

Сам се замисли за миг:

— Просто не се сетих за подобна възможност.

Сонора огледа малкия правоъгълен паркинг с три пикапа и една кола.

— Обзалагам се, че тук приготвят страхотни сандвичи —
подхвърли Сам и погледна към магазина за зеленчуци.

— Сандвичи.

— Не и когато си толкова изгладняла.

— На менюто, закачено на витрината, пише, че предлагат салата с пиле. Вземи ми нещо за хапване, става ли?

— А ти какво ще правиш?

— Ще позвъня у дома, за да проверя за някакви съобщения.

— Откакто тръгнахме, звъниш у вас през десет минути. Тим знае номера на мобилния ти телефон, нали?

— Да, знае го.

— Ела с мен. Който изяде последната бисквита, ще трябва да целуне готвача.

Само Сам беше в състояние да говори подобни неща.

— Не, благодаря.

Той сви рамене и слезе. Поколеба се, заобиколи колата, а Сонора свали стъклото, без да изпуска мобилния телефон:

— Какво има?

— Скъпа, нали се обади на всички болници в града, дори в затвора?

— Най-малко по два пъти.

— Престани да се тръшкаш. Може да ти се струва невероятно, но и аз съм бил на неговите години. Казвам ти, че синът ти е добре. Може и да се е забъркал в някакви неприятности, които в момента да му се струват невероятно сериозни... Като да е избягал от училище например, или нещо от този род. Сигурно спи, вместо да е на училище, а когато се събуди, ще се помотае малко, докато събере смелост да ти се обади и да признае вината си.

— Моите деца знаят, че при подобни ситуации буквално обезумявам от тревога.

— Не, скъпа. Тим най-вероятно се надява, че си прекалено погълната от този случай, за да забележиш отсъствието му.

— Виж какво, не съм от онези майки, които толкова се вживяват в работата си, че дори не забелязват дали децата им са се прибрали вкъщи! И не мога да намеря дори една извинителна причина, поради която синът ми да не ми се обади. Само трябва да вдигне проклетия телефон! — Произнесе последните думи през стиснати зъби.

— Знам. Ще видиш, че ще ти се обади, когато прецени, че моментът е подходящ. — Той се наклони към отворения прозорец. — Искаш ли да се върнеш у вас? Не си длъжна да стоиш тук и да се занимаваш с преследването на онези негодници.

— Не!

— Успя ли да поспиш снощи?

— Малко — излъга тя. Не можеше да му каже, че имаше проблеми със съня дори и когато тревогите ѝ бяха далеч по-малки, отколкото в момента.

— Ще бъдеш ли в състояние да се съсредоточиш върху работата си? Тези момчета наистина са опасни. Не бива да се притесняваш за Тим, докато се опитваме да спипаме Аруба.

— Купи си проклетия сандвич и ме остави да се обадя. — Не искаше да го обиди, но тонът ѝ беше доста рязък.

— Надявам се, че като си го изкарваш на мен, се чувстваш по-добре. Ще ми се да знам, когато страдам в името на добра кауза. — Усмиваше ѝ се, докато ѝ говореше, и Сонора наистина щеше да се почувства по-добре, ако беше възможно.

На шосето се появи очукан стар пикап с пробит ауспух. Зави към паркинга и запълзя към магазина за зеленчуци. На предната седалка се бяха натъпкали четирима мъже — ниски, тъмнокожи, с гарвановочерни коси. Сред балите сено в каросерията стърчеше ръждясала ръчна количка. Шофьорът се втренчи в Сонора, която се беше облегла на мръсния калник на колата.

Входната врата на магазинчето се отвори и непознатият, който, изглежда, се канеше да заговори Сонора, промени намерението си. Тя се обърна. Беше готова да се обзаложи, че чернокожият исполин, с когото Сам говореше, е детектив Уитмор. За разлика от младите ченгета, които се подчиняваха на последната мода да идват на работа със спортно облекло, Уитмор носеше измачкан костюм. Зле ушитото му сако не прикриваше широкия му ханш и тесните рамене, безизразното му лице, набраздено от бръчки, навеждаше на мисълта, че този човек е или търговски представител, отегчен от безкрайните делови среши, или преуморен полицай.

Уитмор пъхна в устата си последния залък от хамбургера и смачка салфетката, изцапана с кетчуп. Погледна към „Таурус“-а и махна на Сонора. Сам вдигна като за тост бутилката със севън ъп. Тя знаеше от опит, че вероятно е изсипал в бутилката цяло пакетче фъстъци — южняшки обичай, който ѝ се струваше много глупав. Всеки път, като го видеше, очакваше да се задави.

— Сонора, запознай се с детектив Рон Уитмор — представи ги той.

— Как сте? — Уитмор имаше четинести прошарени мустаци и уморено, но интелигентно лице. Беше поне с една глава по-висок от Сам. Дланта ѝ сякаш се загуби в мечешката му лапа.

— Как върви разследването? — попита тя.

— Напредваме. Натоварил съм един от моите хора да напише рапортите и да се занимава с досадната документация. От двайсет и четири часа държим под непрекъснато наблюдение „вашите момчета“.

В момента сме оставили на пост един колега. — Той се обърна към магазина, разкърши рамене и се облегна на багажника на „Таурус“-а. — По-възрастният — онзи, русокосият... Казва се Аруба, нали?

Сонора кимна.

Уитмор се почеса по лицето:

— Доколкото ми е известно, още е там.

— Къде е това „там“? — попита Сонора.

— На около четири километра оттук. На границата между двете области. В един от шестте блока покрай шосето.

— Блокове ли?

Детективът сви рамене:

— Наречете ги както искате. Евтини циментови сгради, построени преди трийсетина години, апартаментите са предимно двустайни. Колата — шевролет „Импала“, е паркирана зад една от тях. Предният десен калник е грундиран. Регистрирана е на името на Бартън Кинкъл.

— Сестра му там ли е? — обади се Сам.

— Да, също и трите й хлапета: пеленаче, малко по-голямо дете и момченце на пет години: Наблюдавахме къщата доста дълго с надеждата, че жената ще изведе децата на разходка. За съжаление разходиха само кучето.

— Имат и куче ли?

— Ротвайлер, доколкото успях да забележа.

Сам въздъхна:

— Защо винаги се натъкваме на собственици на ротвайлери!

От багажника на колата си Уитмор извади дипломатическо куфарче. Отвори го и подаде на Сам някаква снимка.

— Това е Кинкъл. Два пъти е бил задържан за притежание на марихуана и два пъти — за неприлично поведение. Съдебните заседатели явно изпитват съжаление към него. По дяволите, аз също го съжалявам. Той е твърде слабохарактерен. Винаги се забърква в неприятности. Лесно манипулируем. Не е проблем да бъде сплашен. На света едва ли има друг човек с толкова ниско самочувствие като него.

Сам подаде снимката на Сонора. Първото чувство, което тя изпита към Кинкъл, наистина беше съжаление. Вероятно защото изглеждаше уплашен до смърт. Имаше тъмнокестенява коса.

Плешивото му теме наподобяваше тонзурата на католически свещеник. Малки като копчета сини очи, редки вежди, извити като дъги. Нездрав цвят на кожата. Вероятно беше от хората, чиито длани винаги са влажни и хладни.

— Ето мнението на социалната работничка, която отговаря за него. — Уитмор отново се почеса по страната. — Кинкъл е трагичен случай. Когато бил на две-три години, майка му го потопила във вана с гореща вода, без да провери температурата. Направо го сварила. Според думите на социалната работничка е било нещастен случай — очевидно майката не е била особено умна жена, но не била и зла по характер. Термостатът на бойлера бил повреден, затова водата се била загряла неимоверно много. Плешивината, която се вижда на снимката, е в резултат на този инцидент. По ръцете и краката му също са останали белези. Цялото му име е Бартън Мелвил Кинкъл. Всички го наричат Барти. Метър и седемдесет, кестенява коса, слаб, около шейсет и пет килограма. Среден коефициент на интелигентност.

Изпратиха добрия стар Барти на пазар преди два часа. Отбил се е в „Медоуторп Бред“, а после отишъл до „Крьогер“.

— Може би за мляко? — промърмори Сонора, като си напомни, че и тя трябва да купи мляко.

— По-скоро за бира — подхвърли Сам.

— Барти излезе с колата — осведоми ги Уитмор. — Един от нашите хора го следи. Щом приключим с формалностите, ще го заловим.

— Дано стане, преди да се е прибрал у дома — промърмори Сонора.

Уитмор кимна:

— Мей ще ми се обади веднага щом съдията Хупър подпише заповедта за арест. Вие носите всички необходими документи, нали?

— Да. Разполагаме с доказателства за съучастие в убийството — отвърна Сам.

— Рискът е голям, затова отрядът за спешна помощ ще бъде на наше разположение. В момента капитанът се свързва с момчетата, за да ги свика на съвещание в пет часа.

Сонора погледна часовника си. Беше едва дванайсет часът.

— Кога започва операцията? — попита Сам.

— Капитанът не каза, но предполагам, че ще бъде както обикновено.

— В четири сутринта — подхвърли Сонора.

Сам се намръщи:

— Ще ми се по някакъв начин да изведем децата от къщата.

— Не можем да чакаме вечно — намръщи се Уитмор.

„Медоуторп Бред“ се намираше в търговски център, който навяваше само потискащо чувство у посетителите. На съседната врата висеше надпис „Център по хемодиализа“.

Сонора се сви от страх. Самоувереността я беше напуснала. Уитмор им беше обяснил, че центърът е бил преместен на друго място, тъй като вратите са били прекалено тесни за болничните носилки.

Тя едва се сдържаше да не гледа към Уитмор. Колегата им седеше в пикапа и пушеше. Беше ги предупредил, че закусвалнята има още един изход до тоалетните и че Кинкъл е бил забелязан да влиза вътре преди двайсет минути, най-вероятно за да обядва. „Медоуторп Бред“ се славеше с отличната си кухня.

Сонора веднага беше забелязала стария шевролет на Кинкъл и едва устоя на желанието си да надникне през прозореца.

Сам влезе пръв, задържайки вратата пред Сонора. Двамата изглеждаха като безобидна двойка, определила си среща за обяд. Това би трябвало да заблуди Кинкъл, в случай че заподозреше нещо.

Заведението беше тясно. В предната част бяха наредени няколко маси, следваха няколко сепарета, после — отново маси. Посетителите бяха доста — повечето бяха мъже, някои с униформи, издаващи професията им. Имаше и господа в елегантни костюми. Миризмата на цигари се смесваше с тази на готвено, идваща откъм кухнята.

Сам се насочи към опашката и подаде на Сонора пластмасова табла и прибори за хранене, увити в салфетка. Беше гладна. Огледа масите. Вляво забеляза тъмнокож младеж, който приличаше на Кинкъл. Не беше сигурна, че е той. Беше доста далеч.

Мили боже, нима имаше нужда от очила?

В рапорта си щеше да напише: „Прекалено задимено помещение, за да се каже със сигурност дали даденият човек е търсеният субект“.

— Какво ще обичате? — Жената зад плота имаше обло подпухнало лице. Русата ѝ коса беше прибрана под тънка мрежичка.

Усмивката ѝ беше широка. Беше си сложила прекалено ярко червило. Над бялата блуза и джинсите си беше препасала престилка на цветя.

— Ще взема пържени скариди — каза Сам.

— Искате ли салата от зеле?

— И картофено пюре със сос.

— Можете да си вземете хляб от щанда до напитките. — Може да не бяха постоянни клиенти, но въпреки това ги караха да се чувстват добре дошли.

Сонора изстреля на един дъх своята поръчка:

— За мен стек „Солзбъри“, картофено пюре и зелен боб. И чай.
— Щеше да се отрази добре на стомаха ѝ.

— Чудесно. Наистина знаете какво искате. — В гласа на жената се долавяше похвала и благодарност за това, че клиентката не забавя опашката. Сонора се почувства поласкана.

— Намери маса, ще взема хляб и нещо за пиене — каза Сам и посегна за портфейла си.

— Добре, само че искам кока-кола.

— Дадено. — Той се наведе и я целуна по страната. — За да изглеждаме по-убедителни — прошепна така, че само тя да го чуе.

Сонора тръгна към сепаретата. Струваше ѝ се, че прекалено бие на очи, докато криволичи между плътно наредените една до друга маси, опитвайки се да не гледа Кинкъл.

Той я наблюдаваше, както още неколцина други. Когато седна в едно от сепаретата, си отдъхна с облекчение. Кинкъл я гледаше така, както мъж гледа жена, не както престъпник гледа преследващото го ченге. Беше прекалено уязвима.

Посоли задушения зелен боб, после посегна към черния пипер, но се отказа. Разви салфетката и взе приборите. Сам седна срещу нея и настъпи новите ѝ бели маратонки.

— Ох, Сам!

— Извинявай. Отмести си краката.

— Не, ти отмести твоите.

Той ѝ подаде голяма златиста питка:

— Нямах голям избор — или това, или чеснов хляб.

— Колко добре ме познаваш!

— Не чак толкова. Но да се яде чесън на обществени места е в разрез с етикета.

— Наистина ли? Дали не може да се придържаме към това правило и по отношение на чилито?

Той махна с ръка:

— Не. Е? Какво става?

— В момента яде сандвич и чете нещо, което прилича на...
КОМИКС.

— Какъв е сандвичът?

— Прилича на хамбургер. Защо?

— Просто съм любопитен.

— Добре. Какво ще правим сега?

— Можем да го арестуваме тук, но наоколо е пълно с хора. Разбрахме се с Уитмор, че ще го оставим да се нахрани. Ще трябва да внимаваме да не се измъкне от задния вход и ще го задържим на паркинга, докато отива към колата си.

— Чудесно. Подай ми уорсестършаърския сос.

— Ще се научиш ли да произнасяш правилно наименованието на този сос?

— А ти ще ми го подадеш ли?

— Спомняш ли си първия път, когато обядвахме навън заедно? Беше толкова нервна, че не можеше да преглъщаш храната. Сигурно останахме в онова заведение повече от дванайсет часа.

— Оттогава мина много време — пораснахме и придобихме определена шлифовка.

Сам отхапа голям къс от чесновия хляб, който беше взел за себе си. По вратовръзката му се поръсиха трохи.

— Как ти се струва храната?

Сонора набоде зелен боб на върха на вилцата си.

— Мисля, че бобът не е приготвен както трябва, Сам.

— Така ли? — Той посегна с лъжицата си към чинията ѝ и гребна от задушения боб. — Напротив, много е вкусен.

— Само че е... преварен.

— Точно така се приготвя зелен боб.

— Но той не е хрупкав.

— Не, но въпреки това е вкусен. Нали?

Тя внимателно сдъвка още малко боб.

— Да.

— Тук, на юг, най-важното е храната да е чудесна на вкус. Това местенце е страхотно, не мислиш ли?

Тя кимна. Усещаше приятния вкус на питката в устата си. Опитва от картофеното пюре:

— По-късно ми напомни да благодаря на Кинкъл.

— Престани да зяпаш към него.

— Не зяпам към него.

— Прилича ли на човека от снимката?

— Не мога да кажа със сигурност, докато не махне тази тъпа шапка от главата си. Да отида ли да му я сваля?

— Може би по-късно. Когато му благодарим за това, че ни е довел в „Медоуторп Грил“.

Сам седеше, облегнал лакти на масата.

— Прехвърли ми остатъците от тази говежда пържола, ако няма да ги ядеш.

— Това не е говежда пържола, Сам, а стек „Солзбъри“.

— Напротив. Да не искаш да кажеш, че не мога да позная една говежда пържола, щом я видя?

— Погледни в менюто, Сам. Там пише „Солзбъри“. — Сонора погледна към часовника си. — По дяволите! Хайде да го хващаме.

— Нека първо да си дояде десерта. Ще излезе навън само след минута-две. Много си нетърпелива, Сонора! Някой казвал ли ти го е?

— Да. Ти. Всеки ден. — Ресторантът беше започнал да се опразва. Тя отново погледна към часовника си.

— Ще престанеш ли да си гледаш часовника? Няма ли да ядеш повече?

Тя побутна чинията си встрани.

— По-добре да го хванем. Ще го приклежим в ъгъла. Освен това трябва да позвъня у дома и да проверя как е Хедър.

— Защо не й се обадиш сега? Ще изглежда напълно естествено.

— Не мога едновременно да се концентрирам върху децата си и върху някакъв престъпник.

— Много добре. В такъв случай смятам, че ще е по-добре да излезеш и да изчакаш навън заедно с Уитмор.

— О, и това няма да изглежда подозрително?

— Може да се наложи да влезем в престрелка.

— Не е наложително. Ние... Хайде, време е.

Сам набоде на вилицата си последното парче от чинията на Сонора, попи устните си със салфетката, покри дланта ѝ, която лежеше отпусната на масата със своята и я погледна влюбено в очите.

— Не бъди нетърпелива. Изчакай още секунда. Сигурна ли си, че не отива към мъжката тоалетна?

— Между другото, Сам, убедена съм, че Сандърс спи с Грубер.

— Не мога да повярвам, че няма да спре да пикае. Този младеж изпи три големи коли. Трябва да има железни бъбреци.

— Остаряваш, Сам.

— Ти ходи до дамската тоалетна два пъти.

— От теб не се очаква да броиш посещенията ми в тоалетната, Сам. Един джентълмен дори не бива да забелязва подобни неща. Говоря за джентълмен, обаче... Хайде, по дяволите! Ето го. Излиза.

„Излиза“ беше условно казано. Кинкъл не просто излизаше от ресторанта, той се плъзгаше между масите на път към изхода, притиснал плътно лакти към тялото си. Главата му беше сведена като при човек, свикнал да остава незабелязан от околните.

Беше по-слаб, отколкото си го представяха. Джинсите му бяха големи, крачолите се разширяваха в долната си част и напомняха на стила на обличане през седемдесетте години. Беше облечен в мръснокафява фланела с леке на гърба, на главата си беше сложил червена шапка с козирка. Носеше очила с телени рамки. Погледа на Сонора светкавично обходи лицето му. Спря се върху белезникавия белег от едната му страна. Изглеждаше млад — би му дала не повече от двайсет и пет години и в никакъв случай трийсет и. Отново изпита съжаление към него, без да има причина за това.

Нищо неподозиращият Кинкъл се приближи до колата си.

Сам пристъпи зад него. Ръката му се плъзна към кобура на пистолета, закачен отзад на колана. Той блъсна младежа и го блъсна към калника на колата:

— Полиция. Сложете ръце върху капака. Ръце върху капака!

Кинкъл замръзна от изненада и страх. Сам изви ръцете му в лактите и ги вдигна върху капака на колата.

— Вие ли сте Бартън Кинкъл? — Уитмор извади полицейската значка. Гласът му звучеше остро. Патрулните коли заобиколиха участъка. Бяха много, сините им лампи святкаха, сирените виеха. Полицията в Лексингтън беше възприела много насериозно задачата да окаже подкрепление.

Кинкъл мълчеше.

— Попитам ви нещо. Вие ли сте Бартън Кинкъл? Намерете личната му карта. — Последните думи бяха отправени към Сам.

— Да, аз съм Бартън Кинкъл. — Приятен тенор с ванилов привкус.

— Не ви чух добре. — Сам срита Кинкъл, принуждавайки го да остане разкراчен.

— Да, сър, аз съм Бартън Кинкъл. Какво съм направил?

— Господин Кинкъл, имате право да запазите мълчание...

Сам бутна главата на Кинкъл надолу и нареди:

— Обърни лице към мен, Барти.

— ... имате право да...

— Сър?

— Извърни лицето си към мен, синко, ако не искаш да ти сложа белезници.

Кинкъл бавно се извърна. Лицето му беше бледо като платно, устните му — посинели от шока.

— Но какво съм сторил? Моля ви, кажете ми какво съм сторил!

Очите на Кинкъл се наляха със сълзи. Сонора поклати глава, докато наблюдаваше как Уитмор набутва Барти в колата си. Нима беше възможно този невзрачен, дребничък младеж да бъде отговорен за бруталното убийство на семейство Стинет?

Обзе я познатото разочарование. Често ставаше така. Трогателни дребни мъже се опитваха да докажат на самите себе си колко големи и значими са чрез извършването на някое ужасно престъпление. Продължи да се взира в Кинкъл. Дали това наистина беше човекът, когото търсеха?

Сам й хвърли поглед през рамо и кимна към „Таурус“-а.

— Карай след нас, Сонора.

Поне един от двамата даваше всичко от себе си в изпълнението на тази акция. Тя кимна.

— Добре, само че не ме изгубвайте. Не познавам града.

Сам й махна и седна на задната седалка до Кинкъл. Искрено се надяваше, че младежът няма да прояви непокорство. Прииска й се да го има на свое разположение, да го вкара за разпит в зала едно. Беше сигурна, че за по-малко от час щеше да го накара да проговори.

Четири платна на магистралата, водеща към центъра на Лексингтън, бяха задръстени от коли. Хората се прибираха от работа.

Подминаха няколко правителствени сгради, безлюдни магазини, един стар театър. Офисите бяха нови, но почти празни. Обичайната смесица от адвокатски кантори, ресторанти, магазини за антики и зали за аеробика, към които оптимистичните предприемачи бяха отворили безалкохолни барове.

Уитмор зави наляво, после направи още един ляв завои. Колите се понесоха по тясна уличка, към която гледаха задните входи на сградите. Стените бяха изпъстрени с графити. После спряха пред огромна метална врата и Уитмор слезе да я отвори. Влязоха в подземния паркинг. Сонора спря колата си до голям бял микробус със спуснати черни завеси на прозорците. Свали стъклото и попита:

— Мога ли да паркирам тук?

Сам излезе от патрулната кола.

— Не забеляза ли, че ти махахме, когато подминавахме отбивката към другия гараж?

— Не.

Той погледна многозначително към Уитмор.

— Нали ти казах! Страшно е разсеяна.

— Няма значение. Може да се паркира и тук. — Уитмор ѝ се усмихна любезно и хвана Кинкъл за лакътя. — Да вървим, приятелю.

Кинкъл тръгна вдървено. Когато подминаха Сонора, младежът срамежливо ѝ се усмихна и тя се насили да отвърне на усмивката му. Почувства, че ѝ се повдига.

Сам хвана Кинкъл за другия лакът. Барти се обърна и отново погледна към Сонора. Тя и Сам размениха бързи погледи.

Кинкъл беше психически смазан от факта, че върви между тези двама мъже, че ръцете му са оковани в белезници, че са го докарали в полицейска кола. Изпитваше остра нужда да чуе поне една добра дума от някого и очевидно очакваше Сонора да направи това. Следователно,

за разлика от много други, гневът му не беше провокиран от жените. Тя щеше да изкопчи най-много от него по време на разпита.

Тревогата ѝ за Тим се върна. В каква ли неприятност се беше забъркал синът ѝ? Дали не го бяха прибрали в някой затвор? И неговите ръце ли бяха оковани в белезници? Може би и той се страхуваше и копнееше да бъде успокоен... Имаше ли какво да яде?

„Концентрирай се“ — рече си тя и влезе в асансьора. Застана с гръб към стената. Кинкъл изглеждаше шокиран, но поне не плачеше. Гласът на Джой Стинет отново прозвуча в главата ѝ. Сонора си представи разрязания корем на жената. Този трийсет и една годишен мъж до нея имаше за какво да отговаря.

Третият етаж на полицейския участък в Лексингтън беше ремонтиран наскоро. Подът беше застлан с нов мокет, стените бяха прясно боядисани в бежово и сиво. За всеки детектив беше осигурено работно кътче с удобно кресло, шкафове за папки, компютър и телефон. Повечето от работещите там бяха цивилно облечени — с джинси, бежови панталони, пуловери и памучни ризи. Уитмор с неговия измачкан костюм беше изключение от общото правило, но Сонора се съмняваше, че той изобщо си дава сметка за това. Разбира се, всички бяха окичени с характерните за всеки полицай бижута — белезници и кобури за пистолети на коланите.

Сам погледна към Сонора и вдигна вежди:

— Колко претенциозно!

— Завиждаш.

Седяха един до друг в малкото преддверие до стаята за разпити, която беше малка — с размерите на две бани. Кинкъл беше прикован към една пейка, циментирана за пода. Преддверието и стаята бяха отделени със стъклена стена. Имаше монтирани камера и микрофон.

Сам се прозина и погледна часовника си.

— Брифингът започва след осем минути. Да отидем да потърсим Уитмор.

— След минута. — Сонора наблюдаваше Кинкъл. Главата му беше ниско наведена. Беше поискал да му осигурят адвокат и беше ползвал тоалетната два пъти — неудобствата от изпитата кока-кола бяха налице. — Искам да си поговоря с него.

— Не можеш да разговаряш с него. Той поиска адвокат. Какво прави този идиот, по дяволите? Защо се присвива така? Да не би пак да му се ходи до тоалетната? Откакто сме го докарали тук, пикае като невестулка!

— Мисля, че плаче. — Интересно как пикаеха невестулките? Мъжете имаха извратено съзнание.

— Не искаш да кажеш, че го съжаляваш, нали?

— Не бих искала да съм на негово място.

Сам заклати стола си напред-назад.

— Знаеш ли, Сонора, понякога ми се струва, че и без това не провеждаме разпитите по най-добрия начин.

— Така ли?

— Да. Трябва да пуснем на тези момчета касетки с „Титаник“ и „Подводен свят“ и да ги накараме да ги гледат отново и отново, докато не проговорят.

— И мен да ме накараш да изгледам тези два филма няколко пъти последователно, и аз ще ти кажа всичко, което искаш да чуеш за мен.

Вратата се откряна и Уитмор надникна в преддверието. Беше разхлабил възела на вратовръзката си и разкопчал горното копче на яката си.

— Готови ли сте?

Уитмор ги преведе покрай предварителния арест през една тежка врата и две помещения с бюра. Накрая се озоваха в залата, където предстоеше да се проведе брифингът. Подът беше покрит с теракота, по средата беше поставена нова дървена маса с наредени метални сгъваеми столове около нея. Едната стена беше покрита с огромна зелена дъска за писане.

Членовете от отряда за бързо реагиране изпълниха залата. Бяха двайсет души, от които три жени. Всички изглеждаха напрегнати. Сякаш току-що бяха излезли от гимнастическия салон.

По дъската бяха надраскани множество хиксове и кръгчета — нарисуваното приличаше на схема, илюстрираща стратегията, избрана от треньора за поредния футболен мач. Срещата беше в разгара си. Сонора хвърли поглед към Сам. Той предпочете да остане прав, облегнат на стената, вместо да се присъедини към останалите край масата. Сигурен знак, че е нащрек.

Тя обаче беше капнала от умора и седна.

Уитмор вдигна ръка, подканяйки колегите си за тишина:

— Дами и господа, да приветстваме с добре дошли детективите Блеър и Делароса от Синсинати. Те ще ръководят тазвечерната операция — случаят е техен. Всички сте запознати с подробностите около случая. Надявам се, не е нужно да ви напомням, че сведенията са поверителни. Субектите, които наблюдаваме, са предполагаемите убийци на едно четиричленно семейство. По телата на жертвите са открити следи от насилие. Аруба — човекът, когото преследваме — е тежък случай. — Той погледна към един блед, силно рус мъж с нездрав цвят на кожата. — Талийс?

Талийс се изправи. Изглеждаше много сериозен. Никой не би допуснал, че човек като него изобщо притежава чувство за хумор.

— Аз съм капитан Талийс, ръководя отряда за бързо реагиране. — Капитанът кимна на Сам и Сонора, после се обърна към Уитмор, който в момента седнаше. — В къщата има куче, нали?

— Да, най-вероятно — ротвайлер.

Хората около масата зашумяха.

— Богс, Мирън, вие ще се заемете с кучето. Мирън ще вземе специалния предпазен ръкав и една полицейска палка, а Богс — парализиращия газ.

— Какъв точно газ използвате? — попита Сонора.

Уитмор се наклони към нея:

— Течен азот. Способен да ги уплаши до смърт, но всъщност е напълно безвреден.

— Освен ако не ги уплаши толкова много, че да ги накара да скочат от втория етаж.

Тя се огледа наоколо. Опитваше се да отгатне кой беше изрекъл последната забележка. Видя една-две ухилени физиономии. Обърна се към дъската. Членовете от отряда за бързо реагиране бяха разделени в групи по трима — един с предпазен щит, друг — въоръжен с автомат, за третия не се предвиждаше да държи нещо в ръце. Бяха предвидени различни варианти.

— Къщата има ли допълнителна външна врата? — попита капитан Талийс.

— Не — отвърна Уитмор.

— Добре. Но така или иначе ще заловим негодника. Мей както винаги ще работи с видеокамерата.

Слабата жена, към която беше насочена репликата, кимна едва забележимо. Това беше партньорката на Уитмор Мей Ягамочи.

Талийс посочи към един от знаците върху дъската:

— Това е „Олд Франкфорт Пайк“. Ще нападнем в четири часа след полунощ. Ще се промъкнем през това място — на стотина метра от първата от шестте къщи. Нашата цел е четвъртата къща. Всички те са разположени от лявата страна на пътя. Субектът, който трябва да заловим, е Ланкастър Дългуча Аруба — въоръжен и изключително опасен. Имаме данни за психични отклонения, така че няма да ни е леко. В къщата са също Белинда Кинкъл, леля на Бартън Кинкъл, който в момента е подведен под съдебна отговорност, и сестра на Аруба. Тя има три деца, така че внимавайте. Едно пеленаче, едно дете на около две-три години и момченце на пет.

Случаят ще е сложен. Аруба при всички случаи ще е изнервен. Той е изпратил Кинкъл по магазините още сутринта, но приятелят му

не се е върнал. Този човек е способен на всичко — в състояние е да нарани дори сестра си и децата ѝ. Не забравяйте за кучето.

Ще имаме петнайсет секунди, след като разбием вратата, за да осигурим безопасността на хората вътре. Някакви въпроси?

Въпроси нямаше.

— Според нашите колеги от Синсинати е възможно Кинкъл и Аруба да са отмъкнали някои дребни предмети от дома на убитите — картини, бижута.

Това беше преувеличение, но Сонора знаеше, че им беше нужно в този момент, за да го използват като основание за обиск.

— Това означава, че ще имаме пълната свобода да претърсим всяко кътче от къщата, където подобни предмети биха могли да бъдат скрити, или иначе казано — навсякъде.

Събираме се в два и половина след полунощ. Въпроси?

Сонора погледна часовника си. Отново се зачуди къде, по дяволите, се беше запилял синът ѝ.

Събуди се внезапно от едно рязко накланяне на камионетката, при което се беше озовала върху Сам. Не можеше да повярва, че е заспала точно когато отиваха да изпълнят такава тежка и опасна задача като залавянето на Дългуча Аруба. Каква самоувереност! Сам инстинктивно сложи ръка на коляното ѝ и това не убягна от погледа на Мей — партньорката на Уитмор. Жената наблюдаваше Сонора открито, сериозно. Беше типичен видеооператор — наблюдателна, безстрастна, твърда — дребно интелигентно лице, лице на играч на покер, по което не беше възможно да се прочете каквото и да е. Тялото ѝ беше дребно и набито, прекалено мускулесто за размерите си. Определено внушаваше респект. И със сигурност беше жена, която си имаше своите тайни. Жена, която би се отказала от много неща и би преследвала целите си докрай. Разсъдлива. Бдителна. Скромна.

Мей я наблюдаваше по-открито, отколкото на Сонора би ѝ се искало. Вероятно по навик. Би било опасно да я имаш за враг. От нея би излязла много добра, но измамна приятелка — приятелството, което би могла да предложи, щеше да бъде така опасно, както и враждебността ѝ.

Сонора пое дъх. Почувства, че ѝ прилошава. Камионетката, в която пътуваха, беше удобна. Двамата със Сам седяха на седалката, разположена покрай едната стена. Бяха точно зад шофьора и същевременно можеха да виждат двайсетте си спътници от отряда за бързо реагиране. Бяха облечени в черно, с шлемове на главите. Екипировката на всеки от тях тежеше поне двайсет килограма. Мъжете бяха странно притихнали. Изглеждаха като един човек. Гледката бе впечатляваща. Радиостанциите бяха настроени на нужните честоти.

Мълчанието беше изненадващо, поне за Сонора. Цареше напрежение. Сигурно се притесняваха за децата, реши тя. И бяха нащрек заради кучето. Онова, което знаеха за Аруба, със сигурност беше изнервящо за някои от тях, докато у други разпалваше агресивност. Аруба беше кошмар за всяко ченге — психически

неуравновесен, притеснен и непредвидим. Реакциите на хора като него бяха неочаквани и нелогични. Бореха се като зверове и не чувстваха болка. Движещата им сила бяха инстинктите — извратени и егоистични.

Всеки, притежаващ поне грам здрав разум, би се притеснявал да се изправи лице в лице с Аруба.

Сонора раздвижи крака. Стъпалата ѝ сякаш се бяха сраснали с пода на камионетката. Обзе я чувство на клаустрофобия — прекалено много хора бяха натъпкани в това тясно пространство. Единствен шофьорът разполагаше с достатъчно място. Тъмните завеси на прозорците бяха спуснати. Зад седалката на шофьора беше инсталиран командният център — телефонна система, малък екран.

На мъжете, седнали срещу Сам и Сонора, се бяха паднали най-неудобните места. Седалката беше прикрепена здраво към пода, а пред нея имаше поставки за щитовете.

До слуха ѝ достигаше звукът от търкането на колелата върху мокрия асфалт. Продължаваше да вали. Сам я беше обвинил, че е докарала със себе си дъжда от Синсинати, но според нея в щата Кентъки валеше достатъчно често и без нейна помощ.

Времето беше идеално за провеждане на акцията, осигуряваше им прикритие и заглушаваше шумовете. Но, от друга страна, можеше да доведе и до усложнения — земята щеше да е хлъзгава и хората щяха да се измокрят до кости, макар от техническа гледна точка това не би трябвало да представлява проблем. Освен това Сонора знаеше от личен опит, че във влажно време оръжията не можеха да функционират пълноценно, независимо от възраженията на Сам по този въпрос.

Камионетката намали скоростта си. Приближаваха към целта.

Капитан Талийс се изправи. Трябва да бяха съвсем близо. По негова команда всички станаха от местата си и се уловиха за висящите от тавана ръкохватки. Приличаха ѝ на парашутисти, готови за скок.

Камионетката се наклони и спря встрани от главния път. Чу се лаят на кварталните домашни любимци. Ротвайлерът със сигурност участваше в този своеобразен хор.

Сонора се замисли за децата, които неспокойно спяха в малката бяла къща, за Аруба, когото изчезването на Кинкъл със сигурност беше обезпокоило.

Някой някога беше казал, че всички убийства си приличат като две капки вода.

Задната врата на камионетката се отвори със скърцане. От този момент натам нещата се развиха със светкавична бързина. Сонора се чувстваше като страничен наблюдател, ужасена от факта, че губи контрол над себе си. Мъжете един по един изскачаха от колата. Тя последва Сам, Уитмор, Талийс и останалите, които безшумно се приближаваха към крайната цел — къща номер четири. Влажната пръст поддаваше под краката им. Отрядът приличаше на черна армия от мравки, връщащи се от пикник.

Дъждът я шибаше през лицето. Знаеше, че от влагата косата ѝ ще се накъдри. Беше измокрена до кости. Скоро щяха да смърдят като мокри псета.

Представи си, че е в някоя от съседните къщи и че наднича през прозореца, зърва бялата камионетка и облечените в черно мъже и жени, действащи безотказно като елементи от един свършен механизъм.

Първата мисъл, която щеше да мине през главата ѝ, щеше да бъде да позвъни в полицията, а втората — че именно това е полицията.

Обзе я безпокойство. Неописуем страх. Сякаш тя беше тази, която беше аранжирала тази постановка и единствено тя щеше да носи отговорност за всичко, което предстоеше да се случи.

Мислите ѝ отново се върнаха към трите деца и сестрата на Аруба. Имаше ли разлика между тях и семейство Стинет? Бяха на по-ниско стъпало в социален и икономически план и по-уязвими, защото се движеха в орбитата на престъпниците. В съзнанието ѝ прозвуча беззвучната молитва на Джой Стинет на фона на резкия звук от разбиване на врата.

Изведнъж нощта се изпълни с невъобразим шум. Мъжете с тежки ботуши се опитваха да влязат в къщата през зеещата врата в рамките на определените за това три секунди.

Чу се воят на кучето и Сонора настръхна. Едно малко момиченце изпищя: „Мамо!“ и после някой извика: „Той е въоръжен!“.

Стоеше отвън. Нямаше друг избор, освен да стои и да чака. Дъждът се стичаше по косата и лицето ѝ, сливаше се със сълзите ѝ. Лаят на кучето и детските писъци достигаха до слуха ѝ като от някакъв

смразяващ кръвта кошмар, повтарящ кошмара от нощта, в която Кинкъл и Аруба бяха избии семейство Стинет.

Сонора погледна към Сам. Той кимна и изчезна през разбитата врата. Последва го без грам колебание.

Една жена, облечена в бяла нощница, се опитваше да укроти кучето. Беше замъкнала животното в тясната баня. Тежките ѝ гърди се люлееха свободно под тънката изкуствена материя на нощницата. Линолеумът на пода беше нагърчен. По муцуната на кучето се виждаха следи от въглеродния двуокис, с който го бяха напръскали. Косата на жената, златисточервеникава като косата на Аруба, се спускаше по гърба ѝ, сплетена на плитка. Очите ѝ бяха големи и тъмни, дясното — насинено и подпухнало. Ротвайлерът имаше изражение на куче, изправено пред сериозна дилема. За щастие животното се подчиняваше на успокоителния шепот на стопанката си. Жената заключи вратата на банята, без да обръща внимание на мъжа с автомата, застанал зад гърба ѝ.

В предната част на къщата имаше две стаи: вляво — малка всекидневна, в която веднага се набиваше на очи огромен телевизионен екран, вдясно — кухненски бокс. Отзад беше спалнята — толкова малка, че приличаше повече на гардеробна. Кушетката беше преобърната. Един полицаи ровеше сред възглавниците. Сонора беше забелязала, че децата са в безопасност в ръцете на трима мъже, които вероятно бяха бащи през свободното си време.

Действието се беше съсредоточило именно в тази малка тъмна спалня. Сонора чуваше виковете на полицаите: „Долу!“, „Вие сте арестуван. Не се съпротивлявайте и няма да ви сторим нищо лошо“. Думи, запратени като камъчета в бездънната бездна на гнева на Аруба.

Той не даде знак, че е забелязал насоченото към корема му оръжие, и бяха нужни петима мъже, за да го удържат и да заключат белезниците около китките му и да вържат краката му. Дори при тези неравни сили Аруба успя да ритне силно един от полицаите.

Накрая престъпникът спря да се движи. Дишаше тежко. Кушетката беше претърсена внимателно и върната на мястото ѝ. Сега

върху нея седеше жената, също с белезници, и не отделяше поглед от децата си.

Отново беше тихо. Едър мустакат полицай люлееше бебето и му се усмихваше.

Момиченцето, с руса коса, сини очи и побелели от страх устни, протягаше ръце към майка си и мъжът, който държеше детето, го сложи да седне на кушетката. Момиченцето отпусна главица в скута на майката и засмука палеца си. Жената нежно поглаждаше косата му, като се стараеше да не нарани деликатната кожа на детето с белезниците си.

Петгодишното момченце стоеше неподвижно в ръцете на третия полицаи, заровило лице в рамото на непознатия мъж, обвило крака около кръста му.

Капитан Талийс се обади на „Бърза помощ“, а Уитмор прочете разрешителното за обиск пред изпадналата в апатия публика на фона на оплакванията на Аруба:

— Проклети копелета! Счупихте ми ръката!

Мъжът, който претърсваше кушетката, подаде бял плик на Сонора. Тя въпросително го погледна:

— Какво е това?

— Пари. Около... хиляда седемстотин дваисет и осем долара.

Сонора прочете адреса върху плика. Карл Стинет. Остатъкът от двете хиляди на Джой.

— Май ударихме джакпота.

Какво всъщност беше джакпотът, ако не пари?

Полицаят измъкна една снимка изпод възглавниците и трийсет и две калибров пистолет „Смит и Уесън“, както фокусник измъква заек от цилиндъра си.

Някой беше дал на сестрата на Аруба дъждобран, който обвиваше почти два пъти слабото ѝ тяло. Ръцете ѝ притискаха предниците на дрехата към гърдите. Когато Мей Ягамочи я беше попитала дали името ѝ е Белинда Кинкъл, жената беше потвърдила с кимване. Беше попитала на два пъти за децата си и след като не беше получила отговор, беше свила устни и се беше затворила в себе си.

Сонора ѝ подаде торбичка с лед, която да постави на насиненото си око и попита:

— Кой ви разкраси така?

Белинда Кинкъл процеди през стиснатите си зъби:

— Ударих се в рамката на вратата.

— Какъв ви се пада Аруба? — попита Мей.

— Той е моят борсов агент.

Мей, седнала на стола зад бюрото си, завъртя молива между пръстите си, после почука с него по ръба на бюрото. Сонора едва се сдържа да не я удари през ръката.

— Ще ви обясня какво ще ви се случи, госпожице Белинда, ако откажете да отговаряте на въпросите ми! Ще бъдете обвинена в съучастие при извършването на убийство и ако ви признаят за виновна, децата ще ви бъдат отнети и дадени за осиновяване. Ще мине малко повече време, докато се намерят кандидати за най-голямото ви дете, но ви гарантирам, че двете момиченца ще бъдат настанени много бързо. Особено бебето. Кучето ви ще бъде откарано в приют за безстопанствени животни.

Почти нищо от казаното не беше вярно и Сонора не знаеше кое я удиви повече — дали това, че Белинда вярваше на всяка дума, или грубият начин, по който Мей се опитваше да изкопчи информация от тази жена.

— Седни и си помисли, Белинда. Ще ти дам достатъчно време за размисъл.

Мей стана и се отправи към вратата. Спря се и погледна назад към Сонора, която ѝ направи знак да върви. От изражението на Мей стана ясно, че ѝ е все едно дали я отпращаха или не.

Белинда избухна в ридания в мига, в който вратата се затвори зад гърба на полицайката. Жената изглеждаше смъртно уморена. Очите ѝ бяха зачервени, погледът — мътен, носът — подпухнал. Удареното ѝ око беше още по-подуто. Тя сложи ръце върху масата, отпусна глава върху тях и продължи да плаче.

Сонора се сети за разговора, който беше провела с Куинси Дейвид — експерта по финансови машинации. Хрумна ѝ, че в полицията използваха същите техники на изнудване.

Прокара длани по лицето си. Може би ѝ беше трудно да отдели добрите от лошите просто защото беше адски уморена. Придърпа стола си напред и тихо заговори:

— Белинда? Те не могат да дадат децата ви за осиновяване. Трябва да докажат, че не можете да се грижите за тях.

— Ако отида в затвора, това ще означава, че не мога да се грижа за тях, нали? — В погледа на жената се четеше отчаяние.

— Не непременно. — Сонора се приведе напред. — Страхувате се от него, права ли съм?

— От кого?

— Знаете от кого. От брат си. Аруба е заплашил децата ви и именно той е човекът, насинил окото ви. Не сте имали избор, нали, Белинда? Нали?

Сонора се втренчи в нея. Молеше се да каже „да“. Белинда отвори уста и преглътна мъчително:

— Той ми е полубрат.

— Добре. Но вие се страхувате от него. Той е заплашил вас и децата ви. Нямали сте друг избор. Нали така, Белинда?

Жената кимна неуверено.

— Точно така. Нямах избор.

Сонора повтори думите си още веднъж. Белинда отново кимна и отново отвърна утвърдително. Сонора си отдъхна с облекчение. Разговорът се записваше, а жената беше казала точно това, което беше нужно, за да защити версията, че е невинна.

— Белинда, искам да ме изслушате. Не е нужно да казвате каквото и да било, просто ме слушайте. Разбрахме ли се?

Беше трудно да се каже дали сестрата на Аруба изобщо вниква в думите ѝ, но въпреки това тя кимна.

— Този път Дългуча няма да се измъкне невинен. Знам, че сте чували това и преди, но сега наистина е загинал. Става въпрос за убийство, разбирате ли ме, Белинда? — Изглежда я внимателно, опитвайки се да прочете мислите ѝ.

— Но може и да се измъкне — прошепна Белинда.

— Не, няма. Но ако по някакъв начин успее, обещавам да ви се обадя и да ви предупредя.

— Нямам телефон — отвърна тя. Все още шепнеше.

— Ще изпратя човек да ви предупреди. Аз самата ще дойда, ако се налага.

Жената я изглежда така, сякаш беше луда.

— Има нещо, което непременно трябва да разбере. Искам да знам дали брат ви и Барти са работили с някого. Мисля, че е имало и трети човек. Кой е той? Дългуча или Барти да са споменавали нечие име?

Белинда докосна ръката на Сонора. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заговори, но от устата ѝ не излезе нито звук.

— Не се притеснявайте, Белинда. Знам, че сте уплашена. Знаете ли какво? Ще ви дам визитната си картичка. Ако решите, че искате да си поприказвате с мен, обадете ми се. Ще бъда на ваше разположение по всяко време. Можете да се обадите за моя сметка. А, и още нещо, Белинда! Поправихме вратата, която разбихме, и заключихме къщата. Оставих храна и вода за кучето ви.

Изправи се и тръгна към вратата. Никога през живота си не се беше чувствала толкова уморена.

— Пазете се, Белинда. Ако някой поиска да разговаря с вас, повикайте детектив Уитмор. Не говорете пред никой друг, освен в присъствието на адвокат.

Белинда беше изгубила всякаква надежда.

— Той влезе в дома ми насила — прошепна. — Удари ме и заплаши децата...

Сонора окуражително се усмихна и излезе.

Адвокатът на Кинкъл пристигна в девет и петнайсет на следващата сутрин. Към десет и половина стана ясно, че Барти Кинкъл няма да оспорва решението да бъде екстрадиран в Охайо.

Сонора седеше в стаята за разпити заедно със Сам, Уитмор и адвокатата Дру Мансън. Мансън беше едър мъж с намазана с гел и сресана назад тъмна коса, откриваща високото му чело, и с широко, почти квадратно лице с тъжно изражение, което сякаш казваше: „Позната история, нали, приятели?“. Според думите на Уитмор, Мансън беше немного компетентен провинциален адвокат, добре познат на местните наркопласъори и мошеници.

Версията на Кинкъл беше проста: твърдеше, че е чул за убийството на семейство Стинет по радиото и се притеснил, че ще го заподозрат поради факта, че същия този ден е бил в къщата и че се е скрил заедно с Аруба в дома на сестра му, за да изчакат развоя на събитията. Признаваше, че същия ден са отишли при Стинетови за парите, които те дължали, и че са влизали вътре. Да, жената им е дала две хиляди долара...

Докато говореше, Кинкъл гледаше към Сонора. Изглеждаше поспокоен от предишния ден и с успех изпълняваше ролята на невинна жертва. Беше обзет от желанието да остави разпитващите го доволни и да създаде впечатление на добро момче. Изглеждаше като човек, който е готов да стори всичко, ако му подадеш бисквита.

Отблизо ѝ се стори по-възрастен — с белезникавия белег от едната страна на лицето и набръчканата от изгарянето кожа на ръцете. Сонора присви очи, представяйки си тригодишния Кинкъл, потопен във ваната с вряла вода. Трябва да е изживял истински ужас.

— Може ли да задам набързо няколко въпроса? — попита тя.

— Не — отвърна адвокатът на Кинкъл.

Барти сви юмруци и ги опря върху масата. Искаше да говори, но щеше да се подчини на заповедите на адвокатата си.

— Вижте, вие не оспорвате решението за екстрадиция — започна Сонора. — Благодарим ви, че не ни създавате излишни затруднения. Заловихме Аруба. Той също не възразява да бъде екстрадиран.

Мансън я изгледа подозрително, макар да не допускаше, че може да го лъже за нещо, което лесно би могло да бъде проверено.

Но той не притежаваше качествата на играч, който да се нагърби да изнесе целия случай на плещите си.

— Какво точно искате да кажете, детектив Блеър? — Адвокатът имаше приятен глас и с наслада се вслушваше в него. Би се представил добре в съда, стига да не говореше единствено заради удоволствието да се слуша.

— Вие ще ми кажете — отвърна тя.

Поканата ѝ го изненада, но по начина, по който Мансън присви очите си, пролича, че няма да устои да я постави на място. Той опря пръстите си едни в други и присви плътните си устни. Маниерничеше, за да печели време. Щеше да бъде досадно, ако решише да използва тази стратегия в съда.

— Според мен се опитвате да ни кажете, че господин Аруба ще направи всичко възможно, за да се измъкне.

Сонора любезно се усмихна. Този мъж беше прекалено умен. Кинкъл бавно вдигна глава.

— Прав ли съм? — попита Мансън.

Тя разтвори ръце:

— Знаете как стоят нещата, нали, господин Мансън?

Задържаният обърна поглед към адвоката си. Приличаше на послушник, изправен пред свещеник. Това оказа нужния ефект върху Мансън. Той удари по масата и рече:

— Ето какво ще ви кажа. Моят клиент подозира, че Аруба се е върнал в къщата на семейство Стинет, след като двамата са си тръгнали оттам. Щом се установили в дома на сестрата на Аруба, той се е... похвалил с доста неща. Мислим, че историята на господин Кинкъл се потвърждава и от веществените доказателства, които сте открили при претърсването на къщата на жертвите. Онези малки сивкави камъчета, които всъщност се оказаха костилки от маслини например. Господин Кинкъл с удоволствие ще ви съдейства и ще ви разкаже всичко, което е чул от Аруба, само че при определени условия.

— Какви условия?

— Имунитет. Пълен имунитет.

— Господин Мансън, ще ви бъдем много благодарни, ако най-после слезете на земята.

Кинкъл погледна към адвоката си. Мансън кимна:

— Клиентът ми иска да ви каже истината. Желаете да ви помогне. Той е травмиран от този Аруба и също е негова жертва.

Сонора огледа последователно лицата на колегите си, но не откри и следа от съчувствие по тях.

— Обещаваме да отнесем вашата молба до областния прокурор — кимна Сам, без да разкрива колко нелепа е според него молбата на Мансън. Първо щяха да го закарат в Синсинати. — Но, разбира се, каквото и да се случи, ще изискаме клиентът ви да мине през детектора на лъжата. Ще ни съдействате ли?

Мансън присви устни:

— Вероятно. Но първо ще разговаряме с областния прокурор.

Сонора се ядоса:

— Това, което трябва да разберете, е, че някой ще излезе по-сух от водата. Би могъл да бъде Барти, би могъл да бъде и Дългуча Аруба. — Погледна към Кинкъл: — Най-добре ще е да ми дадете основание да избира вас. Аруба е в ареста и веднага щом приключим разговора си с вас, отиваме да чуем и неговата версия.

Аруба беше в предварителния арест. Бяха му дали успокоителни и в момента мъжът седеше на пейката с отпуснати ръце, без да е в състояние да разговаря с когото и да било. Сам и Уитмор се изправиха и тръгнаха към вратата, преструвайки се, че отиват при Аруба. Сонора ги благослови наум. Тя също стана и тръгна след колегите си. Щом стигна до вратата, спря, обърна се към Кинкъл и направи всичко възможно, за да демонстрира разбиране и съчувствие.

— Искам да науча имената на всички, взели участие в извършването на престъплението, разбираш ли ме, Бартън? Колкото повече сте били, толкова по-лесно ще бъде да се омаловажи вината на всеки един поотделно.

Кинкъл се наведе към Мансън.

— Но, детектив Блеър, ние се каним да ви предадем Аруба! — възкликна адвокатът.

— Ние вече сме хванали Аруба, адвокате.

Той смръщи вежди:

— Тогава да сложим картите на масата, детективе. Какво още искате?

— Искам да разбера кой е бил третият човек.

Очите на Кинкъл се разшириха и той с мъка преглътна. Тялото му се вцепени от напрежение. Като мишка, попаднала в лапите на котка. Той погледна към Мансън и отчаяно поклати глава.

— В момента клиентът ми отказва да коментира въпроса — заяви адвокатът и даде да се разбере, че с това разпитът е приключил.

— Както кажете.

Сонора хвана дръжката на бравата. Кинкъл може и да не беше го потвърдил, но реакцията му при споменаването на трети участник в престъплението беше достатъчно красноречива. Имаше трети. По-страшен дори от Аруба.

Когато мобилният ѝ телефон иззвъня, Сонора вече беше в колата и очакваше Сам да привърши с оформянето на документите, за да могат най-после двамата да се върнат у дома. Вратата на „Таурус“-а беше отворена. Сонора седеше, опряла лакти на коленете си. Напрежението не я беше напуснало.

Телефонът беше в скута ѝ. Тя се изправи, взе слушалката и се облегна назад.

— Детектив Блеър слуша.

— Сонора?

Разочарованието ѝ беше огромно. От време на време синът ѝ на шега я наричаше „детектив-мамо“, но никога — Сонора.

— Обажда се Джак.

Сега вече бяха тя и Джак.

— Здравейте, Джак. Чухте ли новината? Хванахме ги!

— Заловили сте Аруба?

— Аруба и Кинкъл.

— Те...

— Не, и двамата са невредими. Аруба е в болницата, защото ръката му е счупена, но и двамата ще бъдат върнати в Синсинати.

Гласът му беше топъл:

— Добра работа, детективе! Аз също имам новини за вас. Намерих сина ви.

Тя излезе от колата. Зърна отражението на лицето си в огледалото за обратно виждане. Беше бяла като платно.

— Казвайте! — възкликна нетърпеливо.

— Той е добре, Сонора. Арестували са го заради някаква дреболия. В Буун Каунти.

— Буун Каунти? Мили боже!

— Знам. — Ван Оуен говореше нежно, успокоително. — Не останах с впечатлението, че е нещо важно. Но мисля, че стикерът, залепен на задния капак на колата му, е подразнил колегите.

— Кой стикер? Онзи, на който пише: „Карам така, за да ви ядосвам“ ли?

Ван Оуен звънко се засмя:

— Не, другият: „Пица и блус при «Бруно», Чикаго, Илинойс“.

— Той беше там, когато купихме колата. Когато Тим купи колата.

— Мразеше помощта, която оказваше при един или друг случай, да става достояние на хората.

— Да, но знаете как стоят нещата...

Тя наистина знаеше. Магистрала № 75 между Маями и Чикаго беше главният път, по който се прехвърляха наркотици, и момчетата от Полицията в Бърлингтън постоянно бяха нащрек.

— Човекът, който е арестувал сина ви, е много свестен. Мисля, че няма да ви е трудно да се разберете с него.

— Господи, Джак, изпитвам огромно облекчение. Не намирам думи да ви благодаря.

— Не, не, щастлив съм, че можах да помогна. Успяхте ли да подремнете през последните четирийсет и осем часа?

— Малко.

Той се засмя:

— Лъжкиня. Слушайте, ще затварям. Имам чувството, че синът ви ще ви позвъни в следващите... да речем... три минути.

— Джак, наистина ви благодаря.

— Децата са най-важното за нас, нали, Сонора? Бог да ви благослови.

— Значи, каубоите от Буун Каунти са го хванали, а? — изкикоти се Сам. — За бога, Сонора, никога ли не си го предупреждавала да внимава с тези момчета?

— Предупреждавала съм го. Много пъти. — Тя се прозя. — По дяволите, Сам, кога най-сетне ще ми позвъни?

— Още не са минали и... — Телефонът извънтя. — Ето. Ще изляза да се поразходя. Мразя сцените на насилие.

Като се изключеше фактът, че беше в затвора, гласът на Тим звучеше както обикновено. Пусна в действие целия си чар, който пазеше за екстремни случаи като този. Сонора не можеше да определи как точно се чувства. Струваше й се, че облекчението преобладаваше над всичко останало. Но имаше голяма вероятност да изпадне в ярост. Сега обаче най-важното беше, че синът й е жив, беше добре и щеше да се върне у дома веднага щом Сонора уредеше да го пуснат под гаранция.

— Каква сума трябва да платим? — попита тя.

— Девет долара.

— Девет долара?! — Ама че престъпник беше синът й!

— Да. — Тим отговаряше послушно. Обикновено се държеше така, когато сериозно загазише. Инстинктът му за самосъхранение действаше. — Имах единайсет долара, но те ми ги взеха.

— Обикновено така правят. Сега ми кажи защо те арестуваха.

— Според компютъра им шофьорската ми книжка е невалидна.

Сонора замълча:

— Така ли? Ще проверя това. — Та тя беше ченге, по дяволите! Стана й жал за обикновените родители, които бяха по-уязвими от нея при подобни случаи.

— Не, наистина. Някаква тъпа компютърна грешка. Обясних това на полицаия.

— Но все пак трябва да има някаква причина, поради която са те спрели, Тим. С каква скорост караше?

— Казаха, че са ме засекли да карам със сто трийсет и шест километра в час.

Беше изречено с внимателно подбрани думи, забеляза Сонора. Защо тийнейджърите си мислеха, че родителите им са глупаци?

— Засекли са те да караш в населено място със сто трийсет и шест километра в час? Да не си откачил? Не съм ли ти казвала...

— Да, госпожо.

— Колко бързо си карал всъщност?

— Приблизително толкова. — Тим увърташе.

— Все още не разбирам защо просто не ми се обадиха да дойда и да те прибера от участъка.

— Вероятно заради мачетето.

— Заради кое?

— Нали знаеш онова мачете, което винаги вземам със себе си, когато отивам на къмпинг?

Тя наистина беше виждала мачетето.

— И какво търсеше то в колата ти?

— В момента то вече не е в колата. Прибраха го като веществено доказателство.

— Веществено доказателство? Как така?

— Ами полицаят ме попита дали в колата има нещо, за което той би трябвало да знае, и аз му казах за мачетето. Мислех, че постъпвам добре. Опитвах се да бъда честен. Както и да е, арестуваха ме за каране с превишена скорост, за шофиране с невалидна шофьорска книжка и за укриване на смъртоносно оръжие.

Сонора уморено затвори очи. Очевидно прекалено дълго беше отлагала изнасянето на лекцията „Как да се държим с униформени полицаи“ с подточка „Полицаят не е твой приятел“.

— Това е тъпо, синко. Мачетето не е укрито смъртоносно оръжие, те просто са търсели повод да те приберат. Господи, как мразя ченгетата!

— Мамо, и ти си ченге.

— Няма значение. Добре, хлапе, но ти все още не си отговорил на въпроса ми защо не ми се обади в продължение на две нощи!

— Мамо, знам, че си заета с разследването на сериозно престъпление. Не исках да те притеснявам.

— Много трогателно. Опитай пак.

— Обадох се на приятеля си Уолтър. Той и Брок обещаха, че ще дойдат да ме измъкнат оттук. Сериозно, мамо, знам колко си заета.

— Изобщо не съм впечатлена. И така, какво се е случило с приятелчетата ти?

— Колата им се повреди. Чудех се дали... Ти идваш да ме прибереш, нали?

Интересно, откъде пък се появи това чувство на несигурност в гласа му?

— Да, идвам.

— Чудех се дали като се връщаме, не бихме могли да спрем и да вземем момчетата...

— Къде са закъсали?

— В един тунел.

— По дяволите, Тим! Има ли още нещо, което трябва да знам?

Ужасна пауза.

— Само още едно...

— Да? — Сърцето ѝ биеше до пръсване. Господи, само не наркотици! Моля те, Боже!

— Арестувах ме и заради това, че карах без обувки, на бос крак...

Беше приятно да остане за малко сама, мислеше си Сонора, докато караше към Буун Каунти, което граничеше със Синсинати на крачка от дома. Беше откарала Сам и беше спряла до един банкомат; щяха да ѝ трябват повече пари да нахрани Тим, отколкото да плати гаранцията за освобождаването му.

Докато караше на запад, заваля ситен дъждец, който затрудняваше видимостта ѝ наред със спускащия се здрач. Светлините от фаровете на колите, идващи насреща, се отразяваха в мокрия асфалт.

Сонора скръцна със зъби. Най-големият ѝ проблем беше да остане будна.

Видя знак за ремонт на пътя и намали скоростта. Нямаше да попадне в същия капан, в който се беше озовал синът ѝ. Сви към Бърлингтън, после зави наляво и намали скоростта на седемдесет и пет. Единственото хубаво нещо в този град беше, че е много малък — дори тя успя да намери сградата на съда без особени затруднения.

Спря отпред, за да изчака Тим да обуе обувките си.

— Благодаря ти, мамо. Откъде ги взе?

— От твоята кола, която продължава да се води конфискувана.

— Ще мога ли да си я върна?

— Не и преди да сме проверили как стоят нещата с шофьорската ти книжка. Имаш късмет, че не са я разглобили на части, за да търсят дрога.

Тим се намръщи:

— Мислиш ли, че могат да го направят, преди да се върнем и да я вземем?

— Не. На път за насам спрях в „Деъри Март“ и купих един фотоапарат. Направих няколко снимки на колата така, че всички да ме забележат. Гарантирам ти, че с подобно действие не си спечелих приятели.

Той кимна. Завърза връзките на обувките си и я последва към паркинга. Беше очаквала да види покорно, изплашено момче и за пореден път осъзна каква мистерия са всъщност подрастващите младежи.

— Къде е нашата кола? — попита той, оглеждайки празния паркинг.

— У дома, в гаража. Дойдох със служебната кола.

— Защо така?

— Защо така ли? Тим, аз съм по средата на разследването на един отвратителен случай, връщам се от нощна акция.

— Преследвали сте убийците на семейство Стинет ли?

— Не мога да отговарям на подобни въпроси.

— Мамо!

— Да, Тим, точно тях преследвахме. Веднага щом те нахраня и отведа у дома, ще трябва да се върна в участъка.

— Изглеждаш много изморена.

— Аз съм изморена. Надявам се, че изпитваш чувство на вина.

Тим наведе глава:

— Да, чувствам се виновен.

— Добре. Защото втори път подобно нещо няма да се случи, хлапе. Ако трябва да ти наемам адвокат — което не знам дали изобщо ще искам да направя — ти сам ще му плащаш.

— Ще ти върна всичко до последния цент.

— Ще го направиш дори ако се наложи да продадеш колата си.

Той преглътна. Очевидно го беше улучила по болното място.

— Хайде, влизай в колата, Тим. Нали трябва да отидем да приберем приятелите ти?

Прегръдката, с която синът ѝ я възнагради, беше неочаквана, внезапна, първата, която получаваше от месеци насам.

— Ти наистина си страхотна майка. — Той седна в колата. — Знаеш ли, мамо, можем да приемем това като натрупване на полезен житейски опит.

* * *

По време на пътуването Тим забавляваше Сонора и приятелите си с разкази за хрумналите му варианти за бягство от затвора в Буун Каунти. Трите момчета бяха страшно изгладнели и щастливи, че могат да си поръчат двойни сандвичи в „Макдоналдс“. Сонора, която беше наясно, че е невъзможно да се избяга от затвор, слушаше, без да коментира. Момчетата бяха премръзнали, паднали духом и прегладнели, затова присъствието на родител с достатъчно пари и желание да им плати вечерята беше горещо приветствано. Знаеше, че за страничен наблюдател те бяха почти мъже, но тя все още ги възприемаше като деца.

Те бяха удивително любезни, изпълнени с благодарност, горящи от желание да помогнат. Сонора, която отдавна беше разбрала, че е най-добре да не оставяш тийнейджъри без работа, се погрижи да им осигури. Когато спряха на бензиностанцията, Уолтър се зае да пълни резервоара с бензин, Тим провери налягането в гумите, а Брок почисти предното стъкло.

— И все пак трябваше да избягаш от онова проклето място — заключи Брок, когато Сонора спря колата пред къщата на момчето.

— Да бе, защо не избяга? — намеси се Уолтър.

— Защото реших, че е много по-лесно да се платят девет долара — отвърна Тим.

Това беше най-умното нещо, което Сонора чуваше от няколко часа насам.

Клампет и Хедър ги посрещнаха възторжено. Радваха се, че виждат Тим, но не по-малко се радваха на пълната с чийзбургери торба.

Сонора провери дали прозорците на кухнята са затворени и се сбогува с децата си. Двамата я изпратиха с широки усмивки.

— Дали ще ви покажат по телевизията? — любопитства Хедър.

— Може отново да ни включат в новините по Си Ен Ен.

— Поздравления, мамо — каза Тим.

— Благодаря. Виджте, няма да се върна преди... По дяволите, не знам кога ще си дойда. Така че се погрижете на сутринта да отидете на училище.

— Вече сме пропуснали половин ден — отбеляза Тим.

— Моля?

— Казах, че ще отидем на училище.

— Ще напиша извинителни бележки и за двамата. Тим, мога ли да разчитам на теб?

— О, да, разбира се!

— Освен това ми дължиш девет долара.

Той отвори портфейла си.

— Парите ми са все още тук. — Извади една петарка, три по един долара и седемдесет и пет цента и ги сложи в ръката на майка си.

— Благодаря. Заключете се.

— Зареди си пистолета — посъветва я на свой ред Тим.

— Да, да. Намерил се кой да ми дава съвети!

Не искаше да ги оставя сами. Спря на входната врата, обърна се и насочи пръст към сина си:

— Имаш на разположение двайсет и четири часа. Можеш ли да не се забъркваш в неприятности през това време?

— Разбира се, мамо. Няма нищо по-лесно от това.

Винаги се притесняваше, когато децата говореха така.

Атмосферата в предварителния арест силно напомняше за коледна сутрин, макар че всъщност беше следобед. Липсата на мигащи цветни лампички и красиво опаковани подаръци се компенсираше с повишено настроение. Крик, седнал до Мики, беше с официалния си неделен костюм и с нова вратовръзка. Той със сигурност щеше да бъде един от малкото „живи в пет следобед“ в края на работния ден, а при „дискутирането на детайлите в единайсет“ присъствието му щеше да е повече от осезаемо.

Сонора се облегна на масата и се зачете в резултатите от аутопсията. Синината в гръдната област на момичето беше вследствие на силен натиск. Според мнението на служебните лекари убиецът беше притиснал тялото на Тина с коляно, докато е прерязвал гърлото ѝ. По тялото на момченцето не бяха открити други белези, освен този върху черепа. Заключениеето беше, че детето е получило мозъчен кръвоизлив и е починало веднага. Карл Стинет не беше такъв щастливец — нивото на хистамин в кръвта му свидетелстваше за силни страдания.

Сонора прочете резултатите от експертизата за трети път. Не бяха открити охлузвания по дланите на нито една от жертвите. Някой беше забил юмрук в лицето на Дългуча Аруба — достатъчно силно, за да му избие зъб. Същият този някой беше събрал окървавените кърпи в тоалетната.

Сам се намести на стола зад Сонора и отвори розова кутия от „Дънкин Донатс“.

— Грубер каза ли ти, че очакваме Клара Бонет? Вземи си една поничка, Сонора, докато не са свършили.

— Клара ще дойде? Но защо едва сега, когато заловихме престъпниците?

Сам сви рамене:

— Тя е съдебен психолог, случаят я заинтригува. Изглежда, се е срещала с Кинкъл и преди, което би могло да ни помогне. Мислех, че я харесваш!

— Харесвам я, при това много.

— Ще представлява ли проблем Клара да присъства по време на разпита?

— Не, тя може да ни помогне да разплетем случая.

Сам побутна към нея кутията. Сонора надникна вътре — понички с карамел и ядки, някои поръсени с пудра захар, други — без, някои с бяла глазура, други — с шоколадова.

— Не, Сам, благодаря. Повдига ми се само като ги гледам.

— Сонора, яла ли си нещо след обяда ни вчера?

— Да. — Излъга го. — Прочете ли резултатите от аутопсията, Сам?

— Да.

— И?

Той си избра една поничка и отхапа половината:

— Знам какво си мислиш.

— Нима?

— Да. — Отхапа пак, макар да не беше сдъвкал онова, което беше в устата му. — Питаш се кой ли е ударил Аруба. Работиш върху теорията си за трети участник в престъплението.

— А може би просто си мисля, че не би трябвало да говориш, когато устата ти е пълна.

Той налапа остатъка от поничката и облиза пръстите си:

— Най-вероятно предполагаш, че този трети е Пърсел, че се е натъкнал на кървавата драма в разгара ѝ. Големият въпрос обаче е, защо не се е обадил в полицията. Кой нормален човек ще види подобно нещо и ще се прибере спокойно у дома, без да предприеме някакви действия? Няма логика. Кинкъл е ударил Аруба, Сонора. Бил е с ръкавици, затова по дланите му няма следи от охлузвания. Забелязах, че гледаш ръцете му.

— Къде тогава са изчезнали тези ръкавици?

— Изхвърлил ги е.

— Значи е изхвърлил ръкавиците, но е запазил картината, която е откраднал, а също и парите, и оръжието, което е използвал, и е скрил всичко това в дома на леля си?

— За какво спорите? — чу се гласът на Крик. Сонора осъзна, че всички са притихнали и че двамата със Сам са се превърнали в център на внимание.

— Говорим за зъба, открит в банята, ако...

— Сонора, ще стигнем и до това. Мики ще се опита да направи теоретична реконструкция. Мики?

— Чудесно — кимна Сонора. — Просто ще си седя тук и ще ви чакам да се наприказвате. Наистина, голяма работа, че човек ще остане буден още един час, след като е изкарал буден цели четирийсет и осем!

Крик бавно извърна глава към нея:

— Каза ли нещо?

— Не, сър, тя нищо не каза. — Грубер взе една поничка с шоколад, сложи я върху салфетка и я бутна към Сандърс, която я прехвърли към Молитър, който я препрати към Сам, докато накрая поничката се озова пред Сонора.

Крик махна с ръка към Мики:

— Няма смисъл да чакаме Клара. Тя каза, че може би ще закъснее, а както изглежда, някои хора са доста нетърпеливи. Да започваме.

Мики се обърна към Сонора и заговорнически ѝ намигна. Закачи една цветна снимка на таблото и каза:

— Изглежда, престъпниците са влезли откъм кухнята. — На снимката се виждаше кухненският прозорец с изкъртена рамка, покритата със стъкла мивка и една кърпа на червени и бели карета, закачена на вратичката на шкафа. Салфетките в кутията бяха с надпис „Бог да благослови нашия щастлив дом“. Мики смени снимката с други. Още изглед от кухнята, хола, спалните, трупове на членовете на семейство Стинет...

— Открехме кал в мивката — вероятно е останала от подметката на нечия обувка. — Мики закачи снимка с окървавеното тяло на Тина Стинет. — Тина. Тя е била в кухнята, мажела е бисквити с фъстъчено масло. Върху ножа открехме нейните отпечатыци. — Нова снимка — кухненски нож, паднал на пода до разбит буркан фъстъчено масло „Питър Пан“.

Сонора се учуди защо Стинетови не са купували фъстъчено масло в пластмасови кутии, след като бяха имали малки деца вкъщи.

— Аруба е човекът, убил момченцето. Намерихме негови отпечатыци по гащеризона на детето. Както изглежда, той го е хванал и с всичка сила го е ударил в стената. Според нас момченцето е първата жертва. То е било в кухнята заедно със сестра си. Аруба е хванал

детето, запатил го е към стената. В това време кучето се е разлаяло и някой го е застрелял — най-вероятно Кинкъл. Височината и ъгълът, под който са произведени изстрелите, говорят в полза на теорията, че той е стрелял с оръжието. Откритият в дома на Белинда Кинкъл пистолет отговаря на този, с който е стреляно в дома на семейство Стинет.

— Но не открихме ръкавици — намеси се Сонора.

Крик я изгледа с раздразнение.

Мики продължи:

— Трудно е да се проследи последователността на събитията. По някое време бащата се е върнал у дома, влязъл е през предната врата. Смятаме, че по това време Тина още е била жива. Съпротивлявала се е. Хукнала е да бяга, но те са я настигнали до банята. Най-вероятно момичето се е опитвало да стигне до майка си. Открихме косми от косата му в банята, както и парче от блузата му. Смятаме, че Аруба я е приклепил вътре, ударил я е в челюстта и я е завлякъл в спалнята, където е прерязал гърлото ѝ.

Нещо странно — в тоалетната също има окървавени кърпи и след анализа установихме, че кръвта е от Тина. Някой е притискал тези кърпи към разрязаното ѝ гърло, явно за да спре кръвта, но се е отказал и ги е захвърлил в тоалетната.

— Може би бащата? — предположи Молитър.

— Кой баща? — попита Сонора. — Карл Стинет или Боби Пърсел?

Мики поклати глава:

— Нито единият, нито другият. Единствените отпечатьци, които е оставил Пърсел, са върху парите, върху дръжката на една чаша в миялната машина и в единия край на кушетката. Няма следи от неговата кръв, нито следи от кръвта на Карл Стинет — той се е борел с престъпниците във всекидневната. Но има нещо, което ще ви се стори интересно — Тина е положена внимателно върху леглото в спалнята. — Отново посочи снимката. Момичето лежеше върху леглото със скръстени на гърдите ръце.

Вратата безшумно се отвори. Някой се опитваше да не пречи. Сонора забеляза как Клара Бонет влезе в стаята. Беше тъмнокожа и отдавна беше прехвърлила възрастта за пенсиониране. Страдаше от

остеопороза в напреднал стадий — ходеше прегърбена. Скоро болестта щеше да засегне и коленете ѝ.

Грубер скочи на крака, подаде ръка на Клара и я поведе към едно свободно място. Клара Бонет беше изключително популярна, притежаваше остра проникателност и беше склонна да проявява съчувствие. Успяваше да определи дали един човек е престъпник или не в мига, в който го видеше. Сонора беше работила с Клара и преди — в повечето случаи психоложката се оказваше права.

Мики изчака Клара да седне и ѝ кимна:

— Майката, Джой Стинет е била в дрешника. Бебето е лежало на леглото, обградено с купчини сгънато пране. Майката е слушала музика. Звукът е бил с нормална височина, но когато жената е влязла в дрешника, разположен в най-отдалечената част на къщата, е имало един интервал от една-две минути, когато не е чувала добре. Нападнали са я в гръб. Мислим, че Аруба е разпорил корема ѝ с ножа си и я е зарязал да лежи в локва кръв в дрешника. Не са обърнали внимание на бебето. Предполагаме, че в този момент се е върнал бащата.

Значи, кучето и момченцето вече са мъртви и телата им са във всекидневната. Тина е заключена в банята, бащата влиза в къщата. Аруба не е имал представа кой може да е човекът, отворил входната врата. Зарязал е бебето и се е втурнал да помогне на Кинкъл да се справи с Карл Стинет.

Карл е усетил, че нещо не е наред. За това говорят оставената отворена врата на колата и изпуснатата на алеята връзка ключове. Може би никога няма да узнаем дали е чул, или видял нещо — каквото разберем по този въпрос, то ще излезе от устата на самите убийци. Но това обяснява защо Аруба така бързо е излязъл от спалнята и се е придвижил към предната част на къщата — искал е да помогне на Кинкъл, тъй като той не е бил в състояние сам да се справи с Карл Стинет. — Мики махна с ръка. — Оттук нататък всичко почива единствено на предположения. Аруба е прерязал врата на момичето и е оставил костилка от маслина в косата ѝ. Кинкъл вероятно е застрелял Карл Стинет. Никой не се е сетил да се върне при Джой Стинет, която междувременно е успяла да изпълзи от дрешника, да вземе бебето и да се скрие с него под леглото.

— Чакай малко — намеси се Сонора.

— Защо не ме оставиш да довърша?

— Каза, че всичко почива на предположения. На покривката на леглото обаче нямаше никакви следи от кръв, нито пък там, където е лежало бебето. Не е възможно Джой Стинет да е взела бебето от леглото, след като са разпорили корема ѝ! Видях леглото и твърдя, че е невъзможно!

Мики кимна:

— Съгласни сме с това. Ако се върнем на сцената в банята, можем да допуснем, че Тина сама се е втурнала вътре и се е опитала да задържи Аруба отвън. Боята около бравата е излющена. Изглежда така, сякаш някой се е опитвал да отвори вратата насила. Освен това имаме и зъб, който със сигурност принадлежи на Аруба. Някой здравата го е фраснал!

— Не се опитваш да ми кажеш, че Тина го е ударила, нали?

Мики нервно се заигра с копчето на яката си:

— За бога, Сонора, нима съм казал, че Тина е нанесла удара?

— Не, просто предположих, че го мислиш.

— Остави предположенията си за по-късно — сръза я Крик.

— Не, искам да ги направя сега. Вие се опитвате да възстановите случая, като приемате, че убийците са били двама — Кинкъл и Аруба. Според мен е имало и трети човек. Някой е взел бебето от леглото и го е пхнал в ръцете на умиращата майка. Някой е ударил Аруба и е спасил момичето от изнасилване. Погледнете досието на Аруба — той е костелив орех. Някой се е опитал да спре кръвенето и е положил внимателно Тина върху леглото.

Молитър вдигна ръка:

— Какво тогава се е случило с този трети човек? Да не би да се е уплашил?

— От кого? Кучето вече е било застреляно, бащата бил завързан здраво за стола, майката е умирала в дрешника, другото дете също вече е било мъртво. Аруба и Кинкъл са имали достатъчно време да отидат до пощенската кутия, да вземат всичко от нея, а Аруба да изплюе още една костилка от маслина вътре.

— Откъде знаеш, че е имало нещо в пощенската кутия? — попита Молитър. — Откри ли някакви писма в къщата на сестрата?

— Добре де, допускам, че са откраднали онова, което е било в пощенската кутия, както са откраднали снимките от спалнята и двете

хиляди долара, които Джой Стинет е намерила неизвестно откъде. Ако установим, че са пребърквали пощенски кутии, ще уведоим пощенските служби.

— Това е федерално престъпление — отбеляза Молитър.

Сонора скръцна със зъби.

— За семейни снимки ли става дума? Това е типично в стила на Кинкъл. — Беше Клара Бонет.

— Да. По снимките, които открихме в дома на сестра му, открихме отпечатъците на Кинкъл. Прехвърлили са всички документи, които са успели да намерят. Мисля, че са взели всичко, което би могло да свидетелства за връзка с офиса, от който им е бил отпуснат заемът. — Сонора се обърна към Клара Бонет: — Прегледа ли документацията по случая?

— О, да.

— Какво е твоето мнение, Клара? — попита Крик.

Тя леко се приведе напред:

— Срещала съм се с Кинкъл и имам директни впечатления от него. Не познавам лично Аруба, но затова пък се запознах с досието му. Смятам, че той е по-опасният от двамата — безскрупулен, деградиран, дезорганизиран тип, който се ръководи предимно от престъпния си инстинкт. Той не живее в света, който вие и аз познаваме. Реалността преминава през съзнанието му като далечен телевизионен сигнал. Той е брутален, напълно неспособен да се задържи на едно работно място за по-дълго време, и да създаде връзка с околните. Всичко, което притежава, най-вероятно е взето от друг човек.

Барти Кинкъл от своя страна никога не е имал късмет. Винаги е бил аутсайдер, не е получавал достатъчно внимание от родителите си. Още от дете е свикнал да бъде пренебрегван. Не са го биели, но не им е и пукало за него. Майка му е била бавноразвиваща се — изобщо не е трябвало да ѝ позволяват да ражда. Все пак, ако Кинкъл беше получил помощ в моментите, в които се е нуждаел от нея, той би могъл да се справи. Може да работи, но е прекалено слаб. Дълбоко в себе си таи силен гняв, който избива на повърхността под формата на депресия. Какво представляват двамата заедно? Те са като кибрит и бензин. Мисля, че онова, което искаш да знаеш, е дали Барти би могъл да се опълчи срещу Аруба, нали, Сонора?

Тя кимна.

— Трудно ми е да кажа. Отговорът ми би бил по-скоро отрицателен, макар да не изключвам и обратната възможност. Дори изглежда така, сякаш го е направил.

— А мислиш ли, че е имало и трети човек?

— Кой е бил той според теб? — намеси се Крик. — Боби Пърсел?

— Възможно е и той да е бил там. Имало е някой. Някой, който... се е намесил.

Крик я изгледа:

— Да допуснем, че си права. Къде е изчезнал впоследствие този човек?

Сам я сръга с лакът, но тя не му обърна внимание.

— Ако се е натъкнал на кървавата баня и се е опитал да спаси живота на Тина и на бебето, да помогне на цялото семейство, къде е изчезнал след това? Защо не се е обадил в полицията? И защо Аруба не го е убил или пък обратното?

— Признавам, че е трудно да се сглоби мозайката, сър, но това не означава, че теорията ми е несъстоятелна. Сигурна съм, че там е имало още някой.

Крик погледна към Клара:

— Ти какво мислиш по въпроса?

Доктор Бонет сви устни:

— Не бих отрекла, че е възможно, но не съвпада с това, което ни е известно до момента. Не вярвам да е Пърсел. Но ако не е той, кой тогава? Трима престъпници вече са банда, а престъплението не говори за наличието на организация. Използвали са въжетата от завесите, за да завържат бащата, не са носели със себе си въже. Не са прекъснали телефона. Действали са без план. Не мисля, че онова, което се е случило със семейство Стинет, е било планирано предварително. Не знам защо са били там, но съм сигурна, че в мига, в който са разбили прозореца на кухнята, са изгубили контрол над себе си. Жестокостта на Аруба се е събудила, Кинкъл също е дал воля на насъбралия се в душата му гняв. Не прилича на престъпление, извършено от трима души, и все пак... всичко е възможно. Възможно е също така посред кървавата драма Кинкъл да е бил обзет от чувство на вина и съжаление и именно той да е положил тялото на Тина Стинет в такава поза, както

и да е сложил бебето в ръцете на майката. Имате ли доказателства, че е имало някой друг, освен тях?

Мики отново заговори:

— Никакви отпечатыци. Няколко косъма с неизвестен произход, но може да нямат никакво отношение към случая — може да са от приятели, от предишните собственици, от човека, сложил мокета. Никакви определени следи.

— Тя каза, че е видяла ангел — настоя Сонора.

— Говори с него — каза Клара. — Говори с Кинкъл, Сонора. На теб той би ти казал. Мъжете го потискат с присъствието си, но той се разбира много добре с жени. Майка му може и да не е била добра като родител, но все пак е притежавала някакъв инстинкт и много го е обичала. Къде е Кинкъл в момента?

— Във временния арест. Иска да ни съдейства. Срещу гаранция за пълен имунитет, разбира се.

Клара се усмихна:

— Няма смисъл да включвате Аруба към детектора на лъжата — това би представлявало интерес само от клинична гледна точка. Но можете да го направите с Кинкъл и да се опитате да изясните нещата. Ако желаете, аз също ще присъствам.

Крик кимна:

— Бихме искали. — Погледна към Грубер: — Какво става с Пърсел? Каза, че си успял да се свържеш с шефа му.

— Връзките с военните са истински кошмар, сър. Бил съм там...

— Къде е това „там“?

— Перис Айлънд, Южна Каролина. Пърсел е инструктор по строева подготовка.

— Искам да говоря с него веднага щом пристигне тук — обади се Сонора.

Крик отмести стола си:

— Ако не се появи в участъка в срок от двацет и четири часа, ще отидете да го доведете.

Сонора остави слушалката на телефона и се заслуша в гласовете на колегите си. Молитър разговаряше със съпругата си. Сандърс и Грубер продължаваха да си разменят красноречиви погледи, които не оставяха съмнение как ще завършат празника.

— На децата ли се обади? — попита я Сам.

— Да.

— Къде ще ги заведеш да вечерят?

— Никъде. Единият отива на купон с преспиване, а другият има среща в „Роки Хорър Пикчър Шоу“.

— Какво каза Клара?

— Нали и ти беше там?

— Нямам предвид онова, което всички чухме по време на сбирката. Интересува ме какво си говорихте, когато се отделихте в коридора.

— Нищо особено. Просто един кратък разговор. — Прехапа устни. Клара й беше казала, че изглежда твърде уморена, и я беше попитала дали се чувства добре. По тона й личеше, че е убедена в обратното. Беше й поръчала да й се обади, ако изпита нужда да си поговори с някого. Нима вече имаше вид на човек с психически проблеми? И толкова ли й личеше?

Сам махна с ръка пред лицето й:

— Сонора? Тук ли си? Помислих си, че би искала да дойдеш с мен у нас тази вечер. Аз...

Мобилният й телефон иззвъня и тя го вдигна към ухото си.

— Със световноизвестния детектив Сонора Блеър ли разговарям? Жената, която никога не остава без мъж?

— Зависи кой се обажда.

— Как кой? Световноизвестният лекар, разбира се! Бих искал да те покана на вечеря, ако не възразяваш срещу факта, че съм дежурен на повикване тази вечер. Както ти можеш да бъдеш на повикване

заради някое убийство, така и аз мога да съм на повикване в случаи на тежка телесна повреда.

— О, да, с най-голямо удоволствие!

— Знам, че се обаждам в последния момент, но току-що гледахме новините в стаята на дежурните и си помислих, че би искала... „Да“ ли каза?

— Да.

— Кога мога да те взема?

— Трябва да приключа с някои документи. Имаш ли възможност да минеш през участъка на...

— Знам къде се намира. Ще бъда там в осем.

Тя се усмихна и затвори.

— Не, Сам, благодаря. Имам среща.

Огледа се, забеляза интереса, изписан върху лицата на колегите си, и разбра, че всички са я чули. Новината щеше да се разнесе със скоростта на светлината: Сонора има среща; романът с Негодника официално беше приключен. Нима това беше най-важното при всеки един празник? Хората да се наблюдават един друг?

Беше истинска идиотка. Параноичка. Никой не ѝ обръщаше внимание, просто си внушаваше.

Чувстваше се като зомби, докато приключваше с документацията. Мислите ѝ бяха далеч от онова, върху което работеше. В един момент дори установи, че отново е започнала да печата буквата „Д“. По дяволите. Заряза пишещата машина, затвори чекмеджето на бюрото си и грабна чантата си.

Молитър ѝ махна приятелски от другия край на стаята и вдигна окуражително палец:

— Приятно прекарване, Сонора.

Сега не беше моментът да го поставя на мястото му. Не и след като всички се бяха потрудили здравата, за да докарат престъпниците обратно в Синсинати. Отвърна на Молитър със същия жест и изгаси настолната лампа. Насочи се към тоалетната. Трябваше да се срещи, да си сложи червило и да оправи грима си. Намери една джинсова пола в шкафчето си, черни чорапогащи и пуловер. Спомни си, че се чудеше къде е оставила този пуловер.

Сложи си червило — не от розовото, а от онова, което беше предизвикало толкова коментари.

Внимателно затвори вратата на тоалетната с надеждата, че никой няма да я забележи.

Само че всички я чакаха в коридора, опрели гърбове на стената. Щом се появи, се чуха подсвирквания и многозначителни подмятания и тя разбра, че е минало прекалено дълго време, откакто е излизала на среща.

— Благодаря, благодаря на всички плебеи! — Опита се без особен успех да демонстрира достойнство. Подмина критично настроените зрители, бутна летящата врата и тръгна надолу по стълбите — не й се искаше точно сега да заседне в асансьора!

Излезе на тротоара. Не беше усетила кога се е стъмнило. Гилейн беше паркирал неправилно и я чакаше, облегат на красивия си бял „Кадилак“. Видя го, преди той да я забележи. Носеше бяла риза — кройката беше проста, но самата дреха изглеждаше скъпа. Ръкавите й бяха навити и откриваха силните му загорели от слънцето ръце. Внезапно осъзна колко привлекателен мъж всъщност е доктор Гилейн. Усети, че я обзема безпокойство. В този миг той я видя и й се усмихна. Сонора вдигна глава към петия етаж. Дали този, който надзърташе през един от прозорците, не беше Сам?

— Свалил съм гюрука.

— Забелязах.

— Мислиш ли, че ще ти бъде студено?

— Не, ще се чувствам страхотно.

Той взе едно кожено яке от задната седалка и й го подаде:

— За всеки случай.

Отвори предната врата. Сонора се отпусна върху меката тапицерия и притвори очи. Невероятна кола. Невероятна нощ. Тази вечер в полицейския участък в Синсинати имаше много герои и тя беше една от тях. И нямаше да празнува победата си сама.

Гилейн запали двигателя.

— Не забравяй да ми напомниш да ти кажа колко красива изглеждаш.

— Не забравяй да ми кажеш колко красива изглеждам.

Колата потегли и Сонора се сгуши в широкото топло яке. Насочиха се към центъра на града пред погледа на група полицаи, току-що приключили смяната си.

— „Маргарита“ ли ще си поръчаш? — извика Гилейн.

- Да, моля.
- Музика?
- Да, при това — силна. Може ли да танцуваме?
- Ще бъдем глупаци, ако не го направим.

Топлина. Ярки светлини, играещи по тъмния лъскав дансинг. Пулсиране на музика в ушите ѝ. Сонора усещаше въздействието на изпитите коктейли и продължителното безсъние. Усмихна се на Гилейн. Имаше чувството, че се разтапя. Божествено състояние след ужасната седмица.

Върна се при нея като спомен, като нещо, което беше учила наизуст, но през годините беше забравяла. Сега то се връщаше — частичка по частичка. Щастие. Достатъчно за един ден. Музиката ѝ беше позната. Беше израснала с тези ритми. Пък и коя ли жена би устояла на изкушението да танцува с красавец като Гилейн? Той буквално я отнесе до колата:

- Винаги ли се напиваш толкова бързо?
- Колко чаши изпих?
- Една и половина, скъпа.
- Уморена съм, Гилейн.
- Откога не си спала и не си се хранила?

Тя се сви странично на седалката и се опита да мисли, но не успя. Въпросите, които ѝ зададе Гилейн, бяха прекалено сложни.

- Трепериш. Ще вдигна гюрука.
- Не, недей. Не ми е студено.

Не усети кога я зави с якето. Чу скърцането на вратата от страната на Гилейн и шума от запалването на двигателя. После той се наклони към нея, взе лицето ѝ в дланите си и я целуна.

Миришеше приятно — на лимон, сода и ментови дражета. Главата ѝ беше замаяна от изпитата текила, от умората и от присъствието на този мъж до нея. Сонора отвори очи. Гледаше я с такава нежност, че тя почувства душата си разголена. Фалшивата маска на цинизъм, с която се представяше пред света, беше смъкната. Чувстваше се млада. И все пак...

Той не беше много по-стар от нея. И притежаваше безпристрастност, която ѝ се струваше ужасно привлекателна. Беше

забелязвала подобно качество у полицаите, които бяха изкарали прекалено дълго време на поста си, качество, което придобиваха едва накрая...

— Пропуснах ли да ти кажа, че те намирам за неустойимо привлекателна?

Тя прокара показалец по очертанията на долната му челюст. Беше толкова уморена, че едва произнасяше думите:

— Обичам брадичката ти... И колата ти.

Той се засмя. Целуна я по челото и закопча предпазния ѝ колан.

— Хайде, Пепеляшке, време е да те откарам у вас.

„И гласа ти“ — добави наум тя. Наистина харесваше и гласа му.

Сонора вдъхна дълбоко сладникавата миризма на балите с люцерна. Беше купила балите от Франклин Уорд. Не беше виждала Попин отдавна. Чувстваше се виновна. Последния път, когато беше в конюшната, видът на коня не ѝ беше харесал.

Погледна часовника си. Седем часът и четири минути. Слънцето току-що беше изгряло. Усещаше физически дискомфорт, въпреки че тази нощ беше спала.

Кафето — дори горчилката, която купуваше от „Макдоналдс“ и която не беше в състояние да пие, без да се мръщи, независимо от количеството захар и сметана, които добавяше в него — ѝ действаше ободряващо. Капакът на картонената чаша одра устните ѝ. Но все пак това беше кафе. Топлата течност сякаш намаляваше напрежението ѝ. Действително я караше да се чувства по-добре.

Тя пое по отбивката, водеща към конюшните. Пътят беше тесен и обрасъл с трева. Колата оставяше бял облак прах зад себе си. Жълтеникавата тухлена къща с кални петна в долната част на стените, в която живееше собственикът, изглеждаше необитаема. Вратите на конюшната бяха затворени.

Постройката беше бивш склад за тютюн — стара, с мръсен неравен под, пълна с кошчета за боклук и ръждясали земеделски сечива със странна форма, небрежно струпани до вратата. Между металните изхабени остриета бяха покарали плевели и треви. Попин винаги танцуваше из тясното помещение, изпълнен с мистериозна животинска радост, която идваше неизвестно откъде и изглеждаше алогична.

Сонора паркира до оградата. Попин беше с гръб към нея. Гледаше с копнеж към двете кобили от съседното отделение, после наведе глава и подуши с муцуна с надеждата да открие малко трева с непресъхващия оптимизъм на кон, попаднал на лошо пасбище.

В тази конюшня беше от два месеца. Сонора с много усилия беше успяла да го охранява добре, но животното постепенно губеше

килограми. Плащаше, за да се грижат добре за него, но видът на животното я караше да се съмнява, че изобщо получава някакви грижи.

Попин вдигна глава. Беше видял стопанката си или колата, а може би беше подушил миризмата на прясната люцерна, натоварена в ремаркетото. Не бързаше да се спусне към храната — сигурен знак, че не беше свикнал да го хранят. Сонора изчака, докато конят отиде при нея, позволи му да подуши и да близне дланта ѝ. Тя го потупа по шията и заобиколи колата. Преряза оранжевата тел, с която беше вързала балите, под любопитния поглед на любимеца си, взе голяма стиска люцерна и я хвърли през оградата. Попин наведе глава към храната и я помириша.

Сонора изтупа полепналите по блузата ѝ листа. Конят предпазливо вкусваше от този пресен деликатес. Беше ужасно отслабнал.

Попин изпръхтя и започна да се храни с апетит. Докато дъвчеше, гледаше към Сонора. Налагаше се да му намери друго място, макар да нямаше гаранция, че то щеше да бъде по-добро.

Не мислеше да го продава. Това не беше разрешение на проблема. Никой не би го купил, воден единствено от благородни подбуди. Пресегна се през оградата да го погали, но той се отдръпна и се концентрира върху люцерната. Неблагодарен както винаги.

Сонора отиде до поилката, за да провери дали е чиста и пълна с вода. Щеше да закъснее за работа.

Надникна в зала едно, където се провеждаха разпитите. Сам не беше там. Нямаше го и зад бюрото му. Тя погледна часовника си, после впери поглед през прозореца. Улиците бяха безлюдни — хората още не бяха излезли в обедна почивка. Беше прекалено рано за обяд — време, в което всички трябваше да бъдат по работните си места.

Тя обърна очи към Грубер, който беше дежурен на телефони.

— Хей, приятелю!

— Аз — приятел?

— Да. Трябва да отида отсреща, за да докарам Кинкъл. Сам трябваше да ме придружи, но не мога да го открия. Искаш ли да се поразтъпчеш малко?

— Знаеш ли, че имаш листа в косата?

Сонора прокара пръсти през косата си:

— Това е люцерна, Грубер.

— Каква е разликата?

— Около пет долара на бала.

— Изобщо нямам намерение да те питам защо имаш люцерна в косата си, Сонора. И не мога да дойда с теб. Сержант Робърт Пърсел е в зала номер две заедно с жена си и един офицер.

Сонора го погледна с любопитство:

— Пърсел е тук? Мога ли да присъствам на разпита?

— Без да се заяждаш?

— Да.

— Оттук, моля.

* * *

Сержант Пърсел седеше между съпругата си Бетани и офицера, под чието непосредствено командване се намираше. Сонора надникна

в стаята. По лицето на Боби Пърсел нямаше и следа от скръб по убитото му дете.

Той и командирът му бяха замръзнали в неподвижни пози — с морски униформи, сложили шапки върху лявото си коляно. Бетани Пърсел беше закръглена брюнетка с накъдрена коса и с тъмносиня рокля, стигаща до средата на прасеца. Носеше тъмни чорапогащи и — за голяма изненада на Сонора — бели памучни ръкавици. Пръстите на отпуснатите в скута ѝ ръце бяха сплетени.

Явно съпрузите бяха пристигнали тук с твърдото намерение да направят впечатление.

Сонора влезе в стаята след Грубер и военните като по команда скочиха на крака. Командирът на Пърсел беше висок, слаб, тъмнокож мъж, с ръце и рамене, които разкриваха резултата от ежедневните физически тренировки. Той се зае с представянето.

— Госпожо, аз съм старши сержант Еклер, а това са сержант Пърсел и госпожа Пърсел. Тук сме, за да ви окажем помощ при разследването на убийството на Карл и Джой Стинет и на техните деца Тина и Уилис.

Бетани Пърсел погледна към Сонора:

— Как е Клоуи, бебето?

— Сестрата на Карл, Амбър, се грижи за него. Доколкото знам, детето е добре.

Бетани Пърсел кимна с вид на човек, който разбира от гледането на деца. Личеше, че е решена да демонстрира състрадание.

Може и да беше искрена, рече си детективката.

Обърна поглед към Пърсел. Лицето му беше безстрастно — лице на военен, свикнал да не показва чувствата си. Въпреки това в очите му се долавяше нещо. Какво бе то? Скръб? Чувство за вина? Гняв?

Силно чувство, но трудно за определяне.

— Аз съм детектив Блеър, а това е колегата ми детектив Грубер. — Тя се ръкува с двамата мъже. Бетани Пърсел не помръдна от мястото си; продължаваше да стиска ръце в скута си.

— Има кафе — предложи Грубер.

— Не, благодарим. — Беше Еклер. Сонора не се изненада от отказа му. — Ще ми позволите ли да премина директно към въпроса? Сержант Пърсел се е срещнал с Джой Стинет в деня преди убийството. Щом научи трагичната вест, дойде при мен.

— И кога по-точно стана това?

Пърсел стоеше неподвижно. Беше по-нисък от командира си. Светлокестенявата му коса беше късо подстригана. Имаше тясно лице и кафяви очи. Виждаха се белези от акне по страните и шията му. Беше мускулист и жилав. Излъчваше самоувереност — силна и привличаща вниманието, като афтершейв.

— В деня след убийството. В три следобед — отвърна Еклер.

Сонора сложи празна касета в портативния касетофон.

— Ще бъде ли възможно да разговаряме със сержант Пърсел насаме?

Еклер кимна, изчака госпожа Пърсел, която нежно се усмихна на съпруга си, и двамата излязоха.

Без съмнение Бетани Пърсел знаеше наизуст алибито на мъжа си, помисли си Сонора, докато вратата се затваряше зад гърба на жената и офицера. Грубер многозначително я изгледа и ги последва. Той щеше да се заеме със съпругата и командира, а на нея предоставяше възможността да разпита Пърсел. Голям сладур! Изпитваше желание да го срита много по-често, отколкото Грубер би могъл да предположи.

Пърсел седна и отново сложи шапката на лявото си коляно, скривайки се зад непроницаемата си фасада.

— Слушам ви — подкани го Сонора.

— Запознах се с Джой Уорд, когато бяхме ученици в средното училище. И двамата повтаряхме класа по алгебра и работехме в „Деъри Куин“. Тя беше първото ми истинско гадже. Бях на седемнайсет, когато Джой забременя, и на осемнайсет, когато Тина се роди. Само че аз вече бях напуснал Джой.

— Но се оженихте за нея?

— Да, госпожо. Живяхме заедно около шест-седем месеца, преди да изчезна. Бях уплашен малък негодник и я заряхах. Не се гордея с този период от живота си.

— Продължавайте.

— Опитах се да ѝ се обадя, но чичо ѝ буквално ме разкара. Не го обвинявам. Преди около четиринайсет години писах на Джой. По онова време Тина беше на две години. Адресирах писмото до Франклин Уорд, чичото на Джой.

Сонора кимна. Дотук добре.

— Аз просто... Исках да се извиня на Джой. Бях направил равностметка на живота си и трябваше да се изправя лице в лице с грешките, които бях допуснал. Бях нов човек, току-що постъпил във флота, но продължавах да съм отговорен за някои свои дела от миналото. Писмото ми беше върнато неразпечатано. Беше придружено от бележка, в която господин Уорд ме молеше никога повече да не се опитвам да установя контакт с племенницата му.

Сонора беше готова да се обзаложи, че именно това се е случило. Чудеше се какво точно беше писал Уорд на бившия съпруг на Джой, но лицето на Пърсел не издаваше нищо. Проклети военни!

— Въпреки това две години по-късно отново опитах. Междувременно се бях оженил, беше ми се родило дете. Писах на Джой, казах ѝ, че съжалявам, и че ако има нужда от помощ, може да разчита на мен. Писането на писма не е една от силните ми страни, но се опитах да ѝ обясня, че не искам да се намесвам в личния ѝ живот или да ѝ причинявам неприятности. Просто исках да знае, че винаги когато тя или Тина се нуждаят от нещо, ще бъда насреща.

— Тя отговори ли на писмото ви?

— Не, госпожо. Писах ѝ още веднъж. Съобщих ѝ, че съм взел участие в операцията „Пустинна буря“, изпратих ѝ снимка на децата си. Имам четири деца, госпожо... Освен Тина. Едно момче и три момичета.

— И тогава тя ви писа?

— Да. Уведомих я, че Тина ще получи дял от застраховката ми „Живот“, когато умра. Предполагам, че е изпитала облекчение от факта, че имам деца. Отговори ми, че се радва, че съм оцелял по време на тази сериозна военна операция, изпрати ми снимка на Тина и ми направи комплимент за децата ми. Заяви, че сега, когато и двамата вече имаме семейства, ще бъде най-добре да не си причиняваме неприятности.

— Под „неприятности“ имате предвид да не казвате нищо на вашата съпруга и на нейния Карл?

— Не, госпожо. Не знам какво е казала на мъжа си. Бях написал адреса си върху пликовете на писмата. Не съм се опитвал да се крия, нито пък съм се натрапвал. Съпругата ми знаеше за Джой и Тина още преди да се оженим. Никога не съм я лъгал.

Сонора не обърна внимание на последната реплика.

— Преди четири седмици съвсем неочаквано получих писмо.

— От Джой ли?

— Да. Молеше ме да ѝ дам пари назаем. Пишеше, че е в затруднение, но това ще бъде временно, и ме питаше дали мога да ѝ помогна. Не съм плащал... никаква издръжка за Тина, макар да предложих на два пъти. Отговорът ѝ и в двата случая беше, че не иска пари от мен, тъй като имам достатъчно разходи покрай голямото си семейство.

Сонора отпи от кафето си.

— Говорих с Бетани. Изтеглихме две хиляди долара от спестяванията си. Тя... Джой не искаше чек или някакъв платежен документ. Помоли ме да ѝ дам парите на ръка и затова се срещнах с нея. Трябваше да ѝ дам двете хиляди долара.

Значи ето откъде идваха мистериозните две хиляди!

— Искам да знаете, че в деня, в който е станало убийството, бях на път за Перис Айлънд.

— Сам ли пътувахте?

— Да, госпожо.

— Нямате ли свидетели?

— Сервитьорката в заведението „Уафъл Хаус“ след Ашвил може да ме е запомнила. Напомняше ми за леля ми Джинива. Оставих ѝ голям бакшиш.

Сонора се облегна назад. Не знаеше дали да му вярва, но ѝ се струваше, че Пърсел казва истината.

— Ще възразите ли да ви вземем проби?

— Какви проби? — намръщи се той.

— Кръв. Коса. Слюнка.

Пърсел се изправи:

— Ще направя всичко, което е необходимо.

— Мога ли да видя ръцете ви? Сложете ги на масата. Той веднага се подчини. Военен.

— Каква е причината за това охлузване на кокалчетата на дясната ви ръка?

— Демонстрирах хватки, които се прилагат при ръкопашен бой на една група новобранци.

Сонора наклони глава настрана:

— Колко човека има обикновено в една група?

Пърсел едва забележимо се усмихна:

— Зависи колко ми изпрацат. Започнах с група от петдесет и осем човека, в момента работя с петдесет и двама.

Сонора стана:

— Елате да ви представя на колегата си от лабораторията.

Сандърс стоеше редом със Сонора във фоайето на областния затвор. Тя погледна навън към улицата, после се обърна към Сонора:

— Какво стана с онзи Пърсел?

— Ш-ш-т! Ще ти кажа по-късно.

Затворът, разположен от другата страна на улицата, точно срещу полицейския участък, беше настоящият, макар и временен дом на Бартън Кинкъл. Барти се появи в оранжев гащеризон — униформата на затворниците. Ръцете му бяха оковани в белезници. Пазачът — тъмнокожа жена — го държеше внимателно, но здраво за лакътя.

— Искате ли да му сложа вериги на краката? — Пазачката погледна към Сандърс. Кинкъл се втренчи в Сонора и колебливо й се усмихна.

— Не — отвърна Сандърс.

— Да — изрече едновременно с колежката си Сонора. — За всеки случай.

Сандърс кимна. Не беше се засегнала. Тъмнокожата полицайка уви вериги около глезените на Кинкъл.

Сонора му се усмихна:

— Приемете го като знак на уважение. — Сам би я убил за подобни думи. Радиостанцията й изписука. — Да?

— Сонора? Къде си? — Гласът на Сам.

— В затвора.

— Не можа ли да почакаш пет минути?

— Сигурен ли си, че щяха да са пет? Сандърс беше наблизил и нямаше нищо против да ми помогне да отведем Кинкъл в участъка.

— Господи! Само като си помисля колко пъти съм те чакал! Грубер току-що ми се обади от задния паркинг. Каза, че е забелязал кола с журналисти. Ще го водиш ли насам?

— Тъкмо се подписвам за временното му излизане от затвора.

— Докарай го до входа.

— Какво? Никой ли не ни чака отпред?

— Не. Кинкъл е лош престъпник и очакват да го докараме с кола. Слушай, ще слеза долу и ще влезе през главния вход, за да се убедя, че наоколо е чисто. Дай ми трийсет секунди.

— Трийсет секунди? С този асансьор?

— Ще слеза по стълбите.

— Добре. — Сонора прекъсна връзката. — Готов ли си, Барти?

— Ще ме покажат ли по новините? — Изглеждаше развълнуван.

— Не тази сутрин, но ако ни помогнеш, ще се постареем да те покажат днес следобед.

— Адвокатът ми ще дойде ли?

— Да. Ще пристигне, след като приключим с детектора на лъжата. Не искаш да бъде там и да те контролира, нали?

— Не — отвърна Барти.

Вече им съдействаше. Това беше добре, помисли си Сонора, докато подписваше формулярите. Беше унизително, че и Кинкъл, и Аруба искаха да направят самопризнания. Не очакваше да чуе нищо ново, освен ако не се окажеше, че наистина има трети човек.

Трябваше много да внимава. Всички в службата бяха ужасно старомодни. Птичката беше в ръцете им — в този случай птичките бяха дори две — и шефовете доволно потриваха ръце. Сонора беше настроена враждебно към тях. Знаеше какво си мислеха: ако имаш теория за конспирация, ходи да занимаваш Оливър Стоун с нея.

Но тя го искаше. Третият човек. Ангелът. Този, който опрощаваше дълговете, спасяваше живота на бебетата и въпреки това беше нахлул в един дом в предградията.

— Добре. Той е готов. — Полицайката стана и гърбът ѝ изпука. На табелката, закачена на ревера ѝ, пишеше: „Стубенс, Марика“.

Сонора хвана Кинкъл за ръката:

— Сандърс, моля те, огледай се наоколо. Сам каза, че на задния паркинг е спряла кола с представители на пресата, но отпред е чисто, ако изобщо е възможно да се вярва на това.

Сандърс тръгна към официалния вход:

— Изглежда, като че ли всичко е наред. Какво, ще го караме да пресече шосето с вериги на краката ли?

— Може да се придвижва и с подскоци. Нали, Барти?

— Разбира се, детективе, но не ме оставяйте да падна.

— Ще те придържам — обеща Сонора. Радиостанцията ѝ отново изпука. Сам.

— Тук е спокойно, скъпа. Идвайте.

Сонора погледна към Сандърс:

— Аз ще го държа, а ти ще охраняваш.

— Добре.

Сонора спря на изхода и се огледа. Нищо обезпокоително. Сам тъкмо излизаше от сградата на участъка. Не се виждаха коли с антени, нито кльощави момичета с микрофони, нито хладнокръвни видеооператори с коси, вързани на конска опашка.

— Чисто е — каза тя на Сандърс.

Пазачът задържа вратата, докато извеждаха Кинкъл навън. Барти бързо влезе в ритъм — очевидно не за пръв път ходеше с вериги на краката. Плъзгаше крака по тротоара. Когато стигнаха до бордюра, Сонора го хвана за лакътя, за да му помогне да слезе на шосето, но той леко подскочи и грациозно се приземи на асфалта. Чак я изненада.

— Чудесно, Бързако!

Кинкъл подсмръкна:

— Винаги съм мечтал да си имам прякор.

— Не бих искала съкилийниците ми да знаят прякора ми, ако е такъв.

Сонора срещна погледа на Сам и се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ. Косата му падаше в очите.

Внезапно Кинкъл се отдръпна и се тръшна на земята, повличайки я със себе си.

— Какво, по дяволите, става? — Сандърс залегна, претърколи се и измъкна оръжието си. Един куршум улучи бордюра.

Сонора беше паднала пред Кинкъл и го закриваше с тялото си. Надяваше се, че куршумът ще я отмине.

Никой не беше засегнат.

Хората продължаваха да крачат забързано по тротоара. Заобикаляха ги, сякаш бяха нещастни бездомници. После чу писък и въздухът излезе от дробовете ѝ, когато Сам се стовари върху нея, притискайки я към Кинкъл.

Нямаше други изстрели. Внезапно възцарилата се тишина я изненада.

Дишаше тежко. Сам не помръдваше. Защо не се движеше?

— На покрива! — изкрещя Сандърс и започна да се оттегля. Сонора изпълзя изпод Сам.

— Внимавай за цивилните — извика тя. — Сам? — По ризата ѝ личаха петна от кръв, но не усещаше болка. — Сам?

Той изстена.

— По дяволите!

Стубенс, тъмнокожата полицайка от затвора, се приближаваше към нея.

— Стубенс, един от офицерите ни е ранен. — Сонора извърна Сам и впи поглед в лицето му. Очите му бяха плътно затворени, лицето му сякаш се беше смалило и беше мъртвешки бледо. Изглеждаше така, сякаш никога нямаше да се събуди, а левият му крак сякаш беше ръфан от вълци.

Но дишаше. Всемогъщи боже, Сам дишаше!

Светлини. Камера. Действие. Представителите на пресата се изсипваха на вълни, напускайки прикритието си. Униформени полицаи крещяха и надуваха свирките си. Отнякъде долиташе плач на дете. Сонора се втренчи в Кинкъл. По оранжевия му гащеризон играеха мигащи светлини. Изглеждаше уязвим, свлякъл се до бордюра с вериги на краката и белезници около китките. На гърдите му зееше малка рана с форма на звезда, а изходната рана на гърба беше с размерите на топка за игра на кегли. От устата му се процеждаше лепкава струйка кръв. Щеше да се удави в кръвта си, ако не беше умрял от куршума.

Почувства се виновна.

Блесна светкавица. Продължаваха да снимат. Усети миризмата на изгорели газове, идваща от линейката, чу шума на двигателя, видя приличния на мъртвец Сам, включен на системи и покрит с чаршаф, окървавен от кръста надолу.

Един интернист от екипа за спешна помощ я докосна по рамото:

— Сигурна ли сте, че не сте ранена?

Тя сведе поглед към изцапаната с кръв предница на ризата си.

— Не. Не съм. Благодаря. Накарайте го да се размърда.

Мъжът кимна. Стори ѝ се познат. Навярно беше в екипа, пристигнал в дома на семейство Стинет след кървавата драма.

Сонора се приближи до Крик. Беше скръстила ръце на гърдите си. Трепереше от студ. Сандърс едва дишаше. Лицето ѝ беше зачервено, косата — разпиляна, челото ѝ — изцапано.

— Открихте ли нещо? — попита Сонора.

Крик бавно се извърна към нея.

— Нищо.

— Вторият изстрел последва доста след първия. Според мен използваното оръжие е „Ремингтън II 87“. — Сандърс все още беше задъхана.

— Защо решихте да го преведете пеша през улицата? — попита Крик.

— Сам се обади и каза, че на паркинга зад затвора има кола с журналисти. Искяхме да избегнем евентуална среща с медиите.

Крик закри лицето си с длан. Блесна светкавица. Снимаха го.

— Добре. Как е Делароса?

— Жив е — отвърна Сонора, макар че лекарите още не можеха да кажат дали Сам ще оцелее.

Крик кимна:

— От ъгъла на изстрелване на куршумите излиза, че негодникът е бил на нашия покрив. В момента няколко души претърсват мястото. Сандърс, ти се справи с пресата. Виж дали някой не е успял да забележи, или да заснеме нещо. Това копеле... Искам някой да се заеме с Еди Стинет. Гледа ли го по новините? — Той хвърли поглед към Сонора.

— Тази дребна невестулка? Шегуваш се, нали?

— Или в момента си прекалено разстроена, или знаеш нещо, което аз не знам.

— Къде беше Пърсел в момента на стрелбата?

— При Мики. Вземаше проби от косата му. Не е той. Еди Стинет отпрати заплахи от ефира на националната телевизия. Проверяваме го.

— Вие го проверявайте, а аз отивам в болницата.

В главата на Сонора ехтяха непрекъснати звуци, подобни на съскане, и тя внезапно се събуди. Примигна срещу бялата флуоресцентна светлина, отразена от бежовия линолеум на пода. Беше на петия етаж, в чакалнята на интензивното отделение на Еврейската болница. Среднощната тишина напълно отговаряше на определението „гробна“.

Беше заела изключително неудобна поза — седнала странично на твърдия стол, опряла страна в хладната стена.

Преди да заспи, в помещението имаше още няколко души. Някои от тях бяха приятели на Сам, други чакаха да научат нещо ново за състоянието на други пациенти.

Беше съкрушена. Сякаш беше настъпил краят на света и всички панически се бяха разбягали, без да ги е грижа, че тя е останала.

Копнееше да си вземе душ и да си легне. В нейното легло. Искеше да се сгуши в Клампет, да види децата. Но не можеше да си тръгне. Беше обзета от нелепото чувство, че Сам може би се нуждае от нея.

Тя стана и тръгна към най-близката тоалетна. Погледна към големия кръгъл часовник на стената. Стрелката, отмерваща секундите, сякаш се движеше на тласъци. Беше едва три след полунощ. Никой не я беше потърсил по телефона, никой не беше докоснал нежно ръката ѝ и не я беше пратил да си върви у дома.

Написка очите си с вода. Следите от умора по лицето ѝ безмилостно се открояваха под ярката светлина на лампата. Изглеждаше състарена. Втренчи се в огледалото. Някак не успяваше да намери връзката между себе си и отражението отсреща ѝ. Сърцето ѝ се сви от съжаление към тази непозната жена.

— Не тъгувай — промълви на глас.

Странен шепот, странна жена, която си говори сама в дамската тоалетна в Еврейската болница в три сутринта.

— Сам ще се оправи. Ще се върне. Няма да те остави.

Ами ако грешеше?

Сонора отвори чантата си и с усилие откри най-новото си и най-хубаво червило. Отвори сребристата дюза.

От какво ли беше направено червилото? И за какъв дявол си слагаше червило в три след полунощ?

Този факт винаги я развеселяваше. Беше нещо, което винаги беше правила — в началото просто имаше за цел да впечатли мъжката половина от колегите си, да ги накара да правят физиономии. Слагаше си червило по време на обяд, преди акция или разпит. Смяташе го за признак на смелост, на самочувствие... Нейното второ „аз“.

Затвори червилото и го пусна обратно в чантата си. Осъзнаваше, че е отчаяна.

— Госпожо Делароса?

Сонора се извърна и намръщено погледна пълната червенокоса жена в тъмносиня широка полиестерна блуза и панталони. На краката ѝ имаше бели обувки, изтъркани и изцапани от десетките километри, навъртени из болничните коридори.

— Извинете? — каза Сонора. Тази жена май говореше на нея. В помещението нямаше други хора.

— Вие ли сте госпожа Делароса?

Сам!

— Той добре ли е? — Стана и пристъпи към сестрата, която успокоително я потупа по ръката.

— Добре е, но прекара неспокойна нощ. Помоли ме да ви потърся. Каза да гледам за ниска жена с ярко червило и силно излъчване.

Сонора се засмя. Не спомена, че истинската госпожа Делароса всъщност беше висока и стройна като топола с миши цвят на косата. Нито пък, че въпросната госпожа си беше отишла у дома още преди няколко часа. И че не носеше червило, още по-малко пък — яркочервено. Дълги комбинезони, бронирани сутиени и огромни памучни долни гащи — това беше запазената марка на истинската госпожа Делароса.

— Ще влезете ли за малко при него? Може да му се отрази добре — той пита за вас.

— Разрешавате ли?

Сестрата се усмихна:

— Може би ако поседите край леглото му, ще го накарате да се почувства по-добре.

Сонора грабна чантата си и последва жената. Сестрите от нощната смяна бяха най-любезни от всички.

Сам беше буден. Беше настанен в малка самостоятелна стая, снабдена с апаратура, достатъчна да задейства цял ядрен реактор.

Лицето му беше посивяло и потно. Кракът му беше вдигнат нависоко и бинтован. Сонора придърпа един зелен метален стол до леглото и задържа ръката на Сам в своята.

— Госпожа Делароса, предполагам. — Гласът му беше слаб, но това наистина беше Сам.

— Кога получих това понижение?

Лицето му се изкриви в гримаса, наподобяваща усмивка. Тя леко стисна дланта му.

— Добре ли си? — попита я той.

— Притесненията ни са свързани с друг човек, не с мен.

— Имаш ли представа кой е той?

— Крик се опитва да открие Еди Стинет. Веднага след като го открият, с Грубер ще го арестуваме.

Сам извърна глава настрани.

— Това, което дочух, смях ли беше, Сам?

— Най-доброто, на което съм способен в момента. Не може да бъде. Не и този простак Стинет.

— Пърсел също не е виновен — бил е с Мики.

— Имаш ли своя теория по въпроса?

— Никаква.

— А третият мъж?

— Не споменах за него, защото не исках да те разсмивам отново.

Но защо не?

Той сякаш потъна във възглавниците.

— Престани да се тревожиш, Сам, и остави това на мен.

Той хвана ръката ѝ:

— Направи ми услуга...

— Разбира се.

— Ако нещо се случи с мен. Ако умра или...

— Ти няма да...

— Знам. Но виж само колко бързо се променят нещата. Ако нещо се случи с мен, обещавай ми да наглеждаш моите момичета. Ани и... другата госпожа Делароса?

— Знаеш, че ще го направя.

— Аз ще сторя същото за теб. За Хедър и Тим.

— Обещавах ли?

Сам стисна ръката ѝ.

Еди и Джудайс Стинет бяха отседнали в „Найтс Бридж Ин“ — един от онези мотели без телефони в стаите, където човек трябваше да остави депозит, ако иска да ползва сешоар за коса. Сонора се питаше кога ли щяха да въведат такса и за ползване на кърпите в банята.

Грубер се прозя, без да си направи труда да закрие устата си с ръка. Брадата му беше набола. Той се намести удобно на седалката си. Беше четири следобед — чакаха вече четири часа. Децата сигурно отдавна се бяха прибрали у дома.

В дванайсет на обяд бяха влезли в стаята на Стинетови и бяха огледали вещите им. При други обстоятелства коментарите на Грубер за гардероба на Джудайс биха накарали Сонора да се смее.

Мобилният телефон на Марта Брукс иззвъня.

— Ало. — Беше готова да приеме поредната поръчка.

— Детектив Блеър?

— Госпожо Брукс? Добре ли сте?

— Да, скъпа, извинявам се, че ви безпокоя, но ви гледах по новините. Бяхте до една линейка, а цялата ви риза беше изцапана с кръв. Вие... вие и детектив Делароса добре ли сте?

— Аз съм добре, но Сам е ранен. Един куршум счупи костта на бедрото му. — Бяха му прелели пет литра кръв. — Но операцията мина успешно. Само дето ще му се наложи да прекара известно време на легло.

— Благодаря на Бога! Хм... Някой търсил ли ме е?

— Горе главата! — каза Грубер. Гласът му прозвуча стегнато.

— Агенция „Хидли Ад“ иска да им направите две кошници със сладкиши, предназначени за подарък. Търсиха ви и от „Слоун Маркет“.

— Още топки с крем бърбън ли искат?

— Не казаха. Госпожо Брукс, трябва да вървя, но можете да дойдете и да си вземете телефона, когато пожелаете.

— Чудех се дали да не го сторя... Сега, след като вече заловихте онези двама ужасни мъже...

— Елате в участъка, на петия етаж. Ще оставя телефона ви при Елен.

Сонора затвори и пусна апарата в чантата си, после впери поглед през предното стъкло на колата.

Грубер сложи ръка на дръжката на вратата.

— Предлагам да ги хванем в коридора. В стаята няма достатъчно място. По дяволите, та те могат да избягат през прозореца, ако успеят да се доберат до убежището си и да заключат вратата.

— Не искам да ги залавяме в коридора. Нека да ги обградим.

— Какво ще кажеш за колата? Само ги виж! Натоварили са се със стотици пакети! Да ги хванем така, с пълни ръце!

Сонора погледна към паркинга. Не се виждаха хора.

— Добре, но да действаме бързо, Грубер.

— О, Господи! А аз така исках да действаме бавно! Мислиш ли, че тя може да бъде опасна?

— Само ако ѝ позволиш да се разприказва.

Сонора тръгна право срещу Еди Стинет, показва служебната си карта и размахва заповедта за задържане под носа му. Остави Грубер да се занимава с Джудайс за негово голямо неудоволствие.

— Еди Стинет, арестуван си. Обърни се с лице към колата и сложи ръце на капака. Ръце на капака на...

— Какво, по...

Сонора го ритна в крака и го бутна с лице към колата.

— Ръце на капака, Еди!

Той трепереше, но наведе глава и опря длани върху мръсния нагрят метал. Колата беше почти нова, боядисана в мръсно розово — приличаше на възпален черен дроб.

— За бога, загубих си едната обица, оставете ме да я вдигна от земята! — Джудайс. Номерът нямаше да мине.

— Разтвори крака, Еди. — Той не се подчини веднага и Сонора отново го срита.

Той може и да не беше човекът, когото търсеха. Не биваше да забравя това. Като че ли имаше някакво значение. Желанието да го притисне към стената и да сложи белезници на китките му не я беше напуснало от мига, в който Еди беше заявил, че е заел на брат си цели петдесет долара.

— Еди Стинет, имаш право да мълчиш. — Белезниците щракнаха. — Ако...

— Прекалено стегнати са!

— По-тихо и ме слушай. Ще ти прочета правата.

Въпреки това провери белезниците. Не бяха прекалено стегнати. Лигльо.

По предложение на Сонора Молитър щеше да разпита Джудайс Стинет в зала едно. Наистина беше обзета от злоба и по-късно щеше да си позволи удоволствието да погледа. Сега обаче стоеше облегнала гръб и опряла стъпало на стената с ръце на гърдите си.

Грубер седеше зад масата. Вратовръзката му беше разхлабена и той продължаваше да се нуждае от едно хубаво бръснене. Както и Еди Стинет.

— Значи сте пазарували в „Уолмарт“ — каза Грубер.

Стинет склочи ръце:

— Нали вече ви казах.

— Цели шест часа? Пазарували сте в „Уолмарт“ в продължение на шест часа?

— И обядвахме.

— Къде обядвахте? — обади се Сонора.

— В магазина. Има щанд на „Макдоналдс“.

— Да. И какво си поръчахте?

— Чийзбургер със сирене, екстра.

— Кой номер? — отново попита Сонора. Нарочно. Играеше си с него.

— Какво имате предвид под номер? Грубер се приведе напред:

— Има предвид под кой номер този сандвич е записан в менюто, глупако, и те предупреждавам, че ако отново повишаваш тон...

— Добре, добре, съжалявам. Не знам... номер три, мисля.

— Номер четири — поправи го Сонора, макар да не знаеше. Това беше шегата.

Не се обръщаше към никого.

— Добре, номер четири.

— Добре, номер четири ли? Или добре, номер две? А какво ще кажеш за номер десет?

— Те нямат...

— Да, вярно е, нямат номер десет — кимна Грубер, — но това няма значение, защото ти не си бил там, нали, Еди?

— И вие стигате до този извод само защото не знам под кой номер е записан проклетият сандвич в менюто? Вижте, проверете багажника на колата ми. Пълен е. Наистина пазарувахме.

— Но не и през всичките шест часа. Кой мъж ще се съгласи да прекара толкова време в магазин? — Грубер го произнесе така, сякаш ставаше дума за перверзия.

— Джудайс искаше да купи много работи. Обзалагам се, че похарчихме поне петстотин долара.

— В „Уолмарт“? — възкликна Сонора. А беше заел на брат си петдесет.

— Погледнете касовите бележки. На тях е написано и времето, нали?

Грубер погледна към Сонора:

— Само чуйте това! Касови бележки с отбелязан на тях час! Детектив Блеър, случвало ли ви се е да отивате на пазар и да проверявате какво време е напечатано на касовата ви бележка?

— Не мога да твърдя подобно нещо.

Грубер погледна към Стинет:

— Сещам се само за една причина, поради която човек може да поиска да погледне часа, напечатан върху касовата му бележка — когато се опитва да си осигури алиби. Това ли се опитваш да направиш, господин Стинет? Да ни представиш своето алиби? Имаш ли пистолет?

— Пистолет ли? Имам. Два.

— Два? Притежаваш оръжие?

— Навремето. Вече не.

— Според регистъра все още притежаваш.

„Добър блъф“ — помисли си Сонора. Наличието на компютри караше хората да вярват, че полицаите могат да се доберат до всякакъв вид информация само с едно натискане на копчето.

— Имах един пистолет, но го продадох.

— Имал един пистолет! — обърна се Грубер към Сонора. — Но го продал! В такъв случай не би възразил да ти снемем отпечатъци.

— Не знам.

Грубер отново погледна към колежката си:

— Той не знае! Добре, Еди, може би ще си промениш мнението по отношение на онзи юрист. Ако ти си убил Кинкъл, по-добре да си вземеш адвокат-защитник и ще постъпиш умно, ако му позвъниш още сега.

— Но вие казахте, че ако ви съдействам...

— Само че ти не ни съдействаш и на мен започва да ми писва.

— Вижте — намеси се Сонора. — Да допуснем, че е убил Кинкъл. Кинкъл е убил брат му, заклал е цялото семейство. Нека не забравяме това, детектив Грубер! Мислите ли, че съдът ще го накаже заради това? За бога, той ще изкара много повече пари от нас, като продаде историята. — Погледна към Еди. — Можеш да напишеш името ми правилно, нали?

Грубер бутна стола си назад:

— Е, добре, Еди, обади се на твоя юрист. Той ще вземе трийсет процента от дела ти...

— Трийсет процента? — извика Еди гневно.

— От парите, които ще изкараш, като продадеш историята — обясни Грубер. — Все ще ти остане нещичко, даже и след като те обложат с данъци.

— Не съм го направил, но ми се иска да бях — призна задържаният.

Сонора побутна една папка към него:

— Направи ми списък на всичко, което сте купили от „Уолмарт“.

— Как да го направя?

Тя му подаде писалка:

— Опитай с това.

Еди Стинет свали капачката на писалката и облиза пресъхналите си устни.

— Напиши името си отгоре — нареди му Сонора, за да го накара да започне да пише.

Вратата на зала две внезапно се отвори и тя погледна натам, опитвайки се да прикрие раздразнението си.

Беше Сандърс:

— Крик иска да отидете при него.

Сонора видя, че Молитър също е в кабинета на шефа. Грубер вървеше зад нея, а Мики тъкмо беше стигнал до прага. Сонора подмина Молитър. Крик ги изгледа и рече:

— Аруба е бил убит.

— Какво? Аруба?

Крик кимна:

— Обадох се на Уитмор в Лексингтън веднага щом застреляха Кинкъл и им поръчах да удвоят охраната на Аруба. Двама души са го пазели, но той е мъртъв. Застрелян през мрежата на болничния прозорец с пистолет „Ремингтън“, високоскоростни куршуми — същите, с които беше убит Кинкъл.

— Стрелял е същият човек.

— Еди има ли пистолет „Ремингтън“?

— Да, но го е продал.

— О! Значи го е продал... — Крик склочи пръсти и кокалчетата му изпукаха. — Уитмор все още разследва случая и ще ни държи в течение. Вземете фотоапарат и идете до Лексингтън, за да направите снимки.

— Третият човек — вметна Сонора.

— Не и ако е бил Стинет. Какво казва Еди?

— Че е бил в „Уолмарт“.

Сонора паркира неправилно зад денонощния ресторант „Толи Хо“. Беше ужасно ядосана. Бяха я изпратили в Университетската болница в Кентъки. Това беше мястото, където обикновено се изпращаха пострадалите затворници, но по неизвестни причини Аруба беше настанен на петия етаж на Самарянската болница.

Уличните лампи хвърляха жълти кръгове по тротоара — пуст в този час на нощта. Дъждът беше спрял, но улиците още бяха мокри. Не спираше ли да вали в този проклет щат Кентъки?

Болницата беше заобиколена с полицейски коли, микробуси с представители на пресата — цареше относително спокойствие, както когато човек е изправен пред свършен факт. Е, поне беше попаднала на точното място.

Двамата униформени мъже във фойето я изгледаха. Тя им показва служебната си карта.

— Тази карта не означава кой знае какво в нашия град — отбеляза единият от полицаите.

Сонора го измери с поглед и каза:

— Търся капитан Уитмор, полицай... — Погледна табелката на гърдите му. — Роби, нали?

— Капитан Уитмор е зает.

Вторият полицай — по-млад, по-стегнат и вероятно по-интелигентен от колегата си — се направи на изненадан.

— Полицай Роби, уморена съм. Прекарах тежък ден, освен това не харесвам нито косата ти, нито кръглото ти гадно лице. Каж ми нещо, Роби — лятно време сигурно се разнасяш насам-натам в някои от онези противни размъкнати памучни гащета, нали?

Изражението му ѝ подсказа, че е познала.

— Е?

Другият полицай се опитваше да скрие усмивката си.

— Госпожо, за мен ще бъде удоволствие да ви отведа при капитан Уитмор. Той е на петия етаж.

— Водете ме.

— Тези кучки от Охайо! — промърмори Роби.

— Кажете ми, полицаи Дарнел, има ли някаква специална причина, поради която е бил избран петият етаж? От съображения за сигурност? Или може би само там е имало свободна стая?

— Ами... На четвъртия етаж е родилното отделение.

Тя се засмя.

— Петият етаж е за пациенти с психични отклонения.

Вратата на асансьора се отвори и пред очите ѝ се изпречиха детектив Уитмор и още една любимка на Сонора — детектив Ягамочи. Ягамочи нямаше търпение час по-скоро да влезе в асансьора.

— Сонора! Хей! — Костюмът на Уитмор беше по-измачкан от всякога. Той посегна и я хвана за ръката. — Радвам се, че дойде.

— Благодаря за вниманието. — Полицаи Дарнел се обърна към асансьора.

— Чакайте — извика Сонора. — Слушай, Уитмор, този Дарнел е страхотен, но имах проблеми с колегата му.

Уитмор се намръщи. Мей влезе в асансьора и натисна бутона. Вратата се затвори под носа на Дарнел, оставяйки го отвън.

— Здравей, между другото! — подвижна Сонора към затворената врата. Поведението беше типично за Мей.

— Какви проблеми имаште с другия полицаи, детектив Блеър?

А, значи сега беше детектив Блеър!

— Дежуря с Роби, сър — обясни Дарнел.

— Роби ли? Какво, значи пак се е проявил?

— Да, сър.

— Искаш ли да останеш и след работно време, Дарнел?

— Да, сър. — По всичко личеше, че Дарнел не иска да работи извънредно.

— Кажи на полицаи Роби, че съм наредил да си върви у дома и че ще се свържа с неговия пряк началник. — Уитмор се обърна към Сонора: — Ще се погрижа за това. Роби е каубой.

— Роби е идиот.

— Също и това.

— Кажи му, че ако някога остане без работа, няма смисъл да си прави труда да търси служба в Синсинати.

— Ще бъде принуден да се хване като охрана някъде още преди края на годината. Хайде, има много други неща, за които трябва да мислим. Ела да ти покажа какво сме открили.

Сонора го последва по широкия чист коридор и сбърчи нос, щом усети специфичната болнична миризма. Психиатричното отделение не приличаше на онези, които беше виждала. Беше пълно със зелени растения, а пациентите носеха собствените си дрехи.

Обезопасени стаи, изпълнителен персонал, изкуствени усмивки и торазин.

Сонора усети, че ѝ се гади. Не биваше да ги остави да се досетят, че не е нормална.

— Съжалявам за онова, което се случи на партньора ти.

— Благодаря. — Беше уморена след продължителното шофиране и отвратителния ден. — През прозореца ли е стреляно в Аруба?

— Направо е отнесъл проклетото нещо! Настанихме Аруба именно в това отделение поради засилената охрана. Освен това тук не се допускат външни лица.

— Така ли? — Тя огледа коридора.

— Тези хора са от персонала. Облечени са така, за да не предизвикват допълнително стрес у пациентите. Добро място за Аруба, тъй като тук разполагат с достатъчно лекарства и опит, за да се справят с всеки душевноболен. Какъвто беше и Аруба, между другото.

Сонора се въздържа от коментар. Искаше да вкара Аруба в затвора, а не в отвъдното.

Уитмор зави зад ъгъла и тя буквално подтичваше след него.

— Бяхме сложили охрана от двама души вместо един, каквато е обичайната практика.

— Пред вратата или вътре в стаята?

— Отвън. Аруба беше на легло, завързан. Не е имал никакъв шанс.

Сонора се чувстваше изиграна. Тя, както и цял Синсинати искаше да види престъпника Аруба изправен пред съда, а той се беше отървал по бързата процедура.

Пред вратата на стаята беше оживено. В коридора бяха разпънати два сгъваеми стола. На пода видя преобърнатата пластмасова чаша. Имаше много следователи и униформени полицаи. Направиха път на Уитмор и огледаха любопитно Сонора.

— Пред вратата стоеше един полицаи, а другият беше в стаята...

— Не каза ли, че и двамата са пазели пред вратата?

— Колегата решил да влезе вътре, за да се увери, че задържаният е добре. По-добре така, отколкото да напусне поста си, нали?

Сонора влезе в стаята. Тялото на Аруба все още беше там. Ръцете му бяха завързани с кожени каиши към металната рамка на леглото. Куршумите бяха надупчили гръдния му кош. Приличаше на мишените, в които полицаите се упражняваха в точна стрелба.

Очите му бяха отворени. Приличаха на стъклени. Озъбена гримаса на лицето. Едва ли беше разбрал какво става. Смъртта беше настъпила бързо.

Отчасти беше доволна, че вече е мъртъв — заради доброто на човечеството. Понякога нещата се объркваха в съдебната зала; никога нямаше гаранции, че един престъпник ще получи заслуженото наказание. Но чувството, че е измамена, не я напускаше.

— Той щеше да направи самопризнания — каза Сонора и заобиколи стойката за системи, която беше паднала върху леглото. Очевидно Аруба я беше съборил, докато е агонизирал.

Уитмор се приближи до една вътрешна врата и посочи:

— Нашият човек е бил тук.

— Използвал ли е оръжието си?

— Не. Убиецът е стрелял с автоматичен пистолет „Ремингтън“ — също като убиеца на Кинкъл, нали?

— Да. Вероятно е използвано едно и също оръжие. Когато куршумите бъдат извадени от тялото...

— Слушайте.

Сонора измъкна фотоапарат от чантата си.

— Ще възразиш ли, ако направя няколко снимки? За да бъдат приложени към документацията по разследването на този случай?

— Разбира се, можеш да снимаш. А ние ще ви изпратим всичко, на което се натъкнем.

— Знам.

— Разбрах, че вече сте подвели някого под отговорност. Кой е този човек?

— Малко вероятно е той да е убиецът на Кинкъл и Аруба, но все пак... Еди Стинет, брат на една от жертвите на Аруба. Според мен Еди

не притежава нужната самодисциплина, нито пък е достатъчно умен, за да планира подобно отмъщение, но може и да греша.

Уитмор погледна часовника си:

— Мога ли да присъствам на някой от разпитите?

— Вратите са отворени.

— В Лексингтън ли ще пренощуваш?

— Не. — Беше почти разорена. Не можеше да си позволи да харчи пари за хотел, нито искаше да оставя децата сами.

— Сигурна ли си? Бих могъл да ти осигуря място за спане.

— Не, но ти благодаря за предложението.

Къщата беше потънала в тишина. Беше четири часът сутринта. Сонора лежеше на кушетката във всекидневната, отпуснала разтворена книга върху гърдите си. Не можеше да заспи, нито да се успокои. Звукът на телевизора беше намален до минимум. Даваха някакъв стар уестърн с младия Джон Уейн в главната роля.

Би трябвало да ѝ подейства успокояващо, но филмът беше прекалено стар, качеството на лентата — лошо, черно-белите образи — плоски и скучни. Музиката я дразнеше, сценарият и диалозите бяха тъпи, а тя беше изтощена и разсеяна.

Вдигна кутийката с кока-кола към устните си. Опитваше се да намали колата и кафето. Може би кофеинът беше причината за нейното безсъние.

На екрана започна престрелка. Клампет вдигна глава и излая.

— Няма нищо — успокои го Сонора. — Просто заобикалят вагоните. Не се тревожи, ще успеят да откарат стоката при Бърклоу, освен ако херцогът не хване треска.

Клампет отново се унесе в дрямка.

Той нямаше проблеми със съня, помисли си Сонора, гледайки нежно любимеца си. Дали изобщо съществуваше куче, което да не можеше да спи? Дали кучешката храна имаше нещо общо с добрия сън на кучетата?

Стана и взе изрезката от вестник, която беше изровила преди час от едно чекмедже на скрина и беше оставила върху телевизора. Стара снимка на Кийтън, направена преди три години. Излизаше от съдебната зала. Изглеждаше тъжен.

И продължаваше да изглежда тъжен, въпреки че бяха изминали близо четири години.

Отиде в кухнята, взе кибрита и запали изрезката.

Хартията беше суха и стара — пламна веднага. Сонора пусна горящото парче в мивката и гумената подложка на дъното пламна. Кухнята се изпълни с тежката, мазна миризма на изгоряла гума и

алармата на противопожарната система се задейства. Сонора отвори вратата и започна да маха с ръце, за да прогони дима навън. Телефонът иззвъня. Затвори вратата. Добре, че алармата беше спряла да пищи. Огледа подложката — беше за изхвърляне.

— Блеър.

Надникна в хола. Нямаше и следа от децата. Какво им ставаше? Не бяха ли чули алармата?

— Хей, аз съм!

Типично за всички мъже — винаги се представяха с „аз“. Но тя позна гласа.

— Здравсти, Гилейн. Защо не спиш?

— Не те събудих, нали? Дежурната сестра от петия етаж ми каза, че преди половин час си се обадила в реанимацията, за да провериш какво е състоянието на партньора ти.

— Наистина. Как е той? Всичко наред ли е?

— О, да, при него всичко е наред. Няма за какво да се тревожиш.

— Благодаря. Ти защо си буден?

— Нощна смяна съм. Предадоха ли ти обажданията ми?

— Какви обаждания?

— Разговарях с децата ти.

— С децата ми?

— Да, при това — няколко пъти. Не са ли ти казали?

— Никой нищо не ми казва.

— Какво правиш в момента?

— Хм. — Хвърли поглед към мивката. — Нищо особено. Гледам един филм с Джон Уейн.

— Да не е „Синове на Кати Елдър“?

— Не.

— Обожавам „Синове на Кати Елдър“! Виж, след час приключвам смяната. Какво ще кажеш да закусим заедно? „Уафъл Хаус“ работи денонощно. Пък и с кого друго, освен с мен би могла да си побъбриш в този час на нощта?

— Никой друг не е буден.

Сонора се наведе над леглото на Хедър и леко побутна дъщеря си по рамото.

— Скъпа, мама е.

Момичето с мъка отвори очи и потъна още по-дълбоко в леглото си.

— Хедър, трябва да ти кажа нещо. Ще ти отнема само минутка.

Тя рязко се изправи и седна. Примигна.

— Да няма пожар?

— Не, скъпа, разбира се, че не.

— Какво има тогава?

— Нищо, момичето ми. Просто ще изляза да закуся с един човек, а оттам ще отида направо на работа. В кутията съм ви оставила пари за обяд, а ако изпуснеш автобуса, Тим ще те закара на училище. Само че гледай да хванеш автобуса. Ще се оправите ли, ако изляза?

— С кого имаш среща?

— Не го познаваш.

— С Марк Гилейн ли?

— Да, с него. Как разбра, Хедър?

— Забравих да ти кажа, че от известно време той не престава да звъни.

— Хедър, би ли си записвала, когато някой ме търси? Моля те!

— Извинявай. Мамо?

— Какво?

— Ако някога решиш отново да се омъжиш, няма проблем. Няма да имам нищо против, стига господинът да не се опитва да ме командва.

Сонора прегърна дъщеря си. Въпросът за една евентуална женитба се повдигаше за трети път.

— Благодаря ти, скъпа, но засега нямам никакви планове за брак. Освен това може да не ти хареса никакъв непознат мъж да се мотае из къщи.

— Ако ни запознаеш с него, няма да е непознат. Може да ми вари яйца на закуска или пък да ме кара с колата до домовете на приятелките ми.

— Аз ще ти сваря яйце!

— Не, мамо, върви.

Хедър целуна майка си и придърпа завивката над главата си.

В „Уафъл Хаус“ беше светло. Имаше доста посетители. Гилейн я чакаше в едно сепаре, разположено в дъното на заведението. Беше седнал така, че да може да наблюдава вратата, което между впрочем можеше да бъде направено от всяко едно място в обширното помещение. Очевидно нещо на улицата беше привлякло вниманието му, защото в момента гледаше през прозореца. Очакваше да го види с бялата престилка — беше дошъл направо от работа — но той беше намерил време да се преоблече и сега беше с огромен сив пуловер, джинси и високи туристически обувки.

Гилейн се извърна и я видя, стана от мястото си и разтвори ръце. Не биваше да му казва, че вчерашният ден беше ужасен за нея.

Той ѝ помогна да свали сакото си, сгъна го и го сложи на стола до себе си.

— Поръчах ти кафе и едно меню, когато си готова. Как си, скъпа?

Сонора се настани в сепарето. Чувстваше се удивително добре. В заведението беше топло, обстановката ѝ беше позната. Наоколо седяха строителни работници, фермери, студенти и санитари, приключили нощната си смяна в болницата. Реши, че пет часът сутринта е много приятно време. Навън все още беше тъмно и тихо, по улиците не се мяркаше жива душа. Не знаеше защо това ѝ харесва, но беше факт.

И се радваше да види Гилейн. Последното я уплаши.

— Отбих се при партньора ти, преди да си тръгна от болницата. Има болки, но това е неизбежно. Погрижих се да му дам болкоуспокояващо и в момента най-вероятно спи.

— Благодаря ти, Гилейн.

— Казвам се Марк.

— Благодаря, Марк.

Тя сведе поглед към менюто. Забеляза, че Гилейн я наблюдава.

— Какво има?

— Нищо. Знаеш ли кое му е най-хубавото на това заведение?

Той заби пръст в пластмасовото меню.

— Че ти дават гофрета, бекон или наденичка и яйца при всяка поръчка. Също и шоколадови сладки, които между другото са специалитетът на заведението!

— Не мога да изям толкова храна!

— Не е необходимо. Просто опитай по хапка от всичко. Най-забавната част е, когато се дава поръчката.

— Гилейн... Ох, извинявай, Марк. Къде си бил през последните десет години? Не се очаква човек да се забавлява, докато се храни!

— Не ми приличаш на жена, която ще вземе да си поръчва специален сос, в който да потапя върховете на марулите, нали?

— Защо не?

— Прекалено чувствено е.

Тя пропусна думите му покрай ушите си.

— Добре, давай да поръчваме.

Щеше да опита от всичко, което би могло да ѝ достави някакво удоволствие, макар че през последните няколко дни всичко имаше вкус на пепел и безпокойство. Гладът беше усещане, което ѝ се изплъзваше. Стомахът ѝ явно беше свикнал с мисълта, че яденето е неприятно задължение.

Но Сонора ставаше все по-добра в ровенето с вилица из храната и в изкуството да я направи да изглежда така, сякаш от нея е ядено.

Сервитьорката познаваше Гилейн. Имаше излъчване на нечия баба и се движеше така, сякаш се намираше в собствената си кухня. Поднесе им портокалов сок, вкусът, на който подозрително напомняше на „Танг“.

— Това е едно от малкото места, където знаят как да приготвят бекон — информира я Гилейн.

— И как го приготвят?

— Така, че да може да се дъвче. Не го обичам хрупкав.

— Нито пък аз — отвърна тя с калифорнийски акцент. — Толкова си при-иличаме!

— Страхотно го правиш. Наистина ли не си от Калифорния?

— Не, но нали всички гледаме телевизия? — Сонора добави още сметана към кафето си.

— Как ще приключи историята с херцога?

— О, за филма ли говориш? Ще откара вагоните до Бърклоу. Аз също си спомням „Синовете на Кати Елдър“.

— Кой е любимият ти филм?

Храната пристигна. Бели чинии, тънки керамични чаши за кафе. Сонора отвори още две сметани и ги изсипа в кафето.

— „Свидетелят“. А на теб?

— Това изглежда добре. — Гилейн също сложи сметана в кафето си. Тя забеляза следи от ягодов сироп на върха на лъжицата му.

— Това нарочно ли беше?

— Кое?

— Ягодовият сироп.

Той погледна в чашата си:

— Сега вече ме хвана. А моят любим филм е „Принцесата булка“. Навремето много харесвах „Къща за животни“, но това е минало. Ти фен ли си на Джеки Чан?

— Да.

— Наистина ли? Значи харесваш такива филми, които се гледат предимно от мъже?

— Да. А ти да не би да харесваш сълзливи истории за жени?

— Не. Защо се усмихваш?

— Без причина.

Когато беше по-млада и не толкова умна, се питаше защо мъжете не могат да приличат поне малко на жени — да поддържат ред и чистота в къщата... Като мъжете от филмите на Фред Астер. Няма значение, че самата тя не го правеше. Имаше си оправдание, беше заета.

И когато най-сетне ѝ се случеше да срещне подобни мъже, откриваше, че между нея и тях има много общи неща — приличаха си, включително по това, че и тя, и те си падаха по романтичните връзки с други... мъже.

— Харесваш ли филмите на Фред Астер?

Гилейн, който в момента поднасяше парче шоколадов сладкиш към устата си, замря от изненада. Усещаше, че се е озовал на хлъзгава почва.

— Нямам нищо против да гледам клиповете му — отвърна предпазливо.

Сонора се усмихна отново. Идеално. Опитва пържените яйца и докато дъвчеше, избути храната в единия край на чинията си. Огледа другите жени в ресторанта. Не бяха много. Едно момиче с униформа на медицинска сестра привлече вниманието ѝ. Имаше дълга тъмна коса с руси кичури. Очите ѝ бяха зелени. Тя се нахвърляше върху храната така, сякаш се бореше със смъртен враг или с неустоим любовник, който непрекъснато те наранява и никога не си отива.

Гилейн Поля гофретата си с разтопено масло.

— Познавам една жена, която прави най-вкусните бисквити на този свят — рече Сонора.

— Коя е тя?

— Една дама, с която се запознах едва преди няколко дни. Госпожа Кавано. Тя познаваше... Познаваше убитото семейство.

— Помогна ли за разследването?

— Донякъде.

— Кой беше онзи мъж в къщата ти? — Гилейн сипа сос върху бърканите си яйца.

— Стар приятел.

— Кога за последен път си била влюбена?

— В началното училище. В едно момче на име Роки Нюман. Продължавам да търся мъж, подобен на него, но засега нямам късмет.

— Късметът може и да ти се усмихне. — Той ѝ се усмихна. Устата му беше пълна с наденица. — Как са децата ти? И мишките? И конят ти?

— Мишките се чувстват много добре. Като се прибрах снощи у дома, заварих Тим да седи на пода и да храни една от тях със снакс, докато гледаше телевизия.

Гилейн се засмя:

— Не мисля, че е разумно да ги храниш, ако искаш да се отървеш от тях. Трябва да внимаваш, Сонора, иначе мълвата ще се разпространи със скоростта на светлината и съвсем скоро мишките от цяла Америка ще заприичдат на тълпи към вратата на кухнята ти.

— Кой ми го казва. — Дали беше затворила добре кухненския прозорец? Беше сигурна, че го е сторила.

— Клампет трябва да е на върха на щастието.

Сонора лапна парченце бекон. Сдъвка го. Чудесно. Май беше малко гладна.

— Може така да ти се струва, но той всъщност престана да ги преследва. Имам чувството, че вече е свикнал с тях или че е подписал договор за ненамеса в техния живот.

— Значи е от мързеливите кучета?

Сонора кимна и остави вилицата. Гладът ѝ внезапно изчезна. Гилейн протегна ръка, за да я докосне, но онова, което се канеше да ѝ каже, сякаш се изпари от главата му. Впи поглед в нея и тя почувства електричеството, преминало между тях. Беше толкова неочаквано и толкова силно, че се зачуди защо още не вижда да прелитат във въздуха искри.

— Кога трябва да си на работа?

— След два часа.

— Искаш ли още едно кафе? Онова, което предлагам у дома, го приготвям сам.

Тя се замисли. Гилейн взе дланта ѝ в своята.

— Ще намалим осветлението.

— За да сме в романтична обстановка ли?

— Да, и защото скоро не съм чистил.

Къщата, разположена близо до болницата, беше построена през четирийсетте години. Червени тухлени стени и червен керемиден покрив. Над входната врата се извиваше арка. Малка къща — мечта за всеки наемател. Прясно асфалтирана алея водеше към старомодния гараж. Гилейн спря „Кадилак“-а в началото на алеята и поведе Сонора към циментовите стъпала пред портала, облицован в сини емайлрани плочки. Напомняше ѝ за къщата на баба ѝ.

Подът във всекидневната беше покрит с паркет и синьо-бежов персийски килим — също като онзи, който за малко не беше купила от „Уолмарт“. Едната част от стаята беше заета от кожен диван, до който бяха поставени етажерки с книги, а отсреща се виждаше огромен телевизионен екран. На стените бяха закачени черно-бели снимки в рамки и няколко репродукции. В единия ъгъл имаше старинна мраморна камина с месингова решетка. Прекрасна стая, говореща за типично мъжко присъствие. Гилейн беше изкарал успешно теста, с който се доказваше, че е хетеросексуален.

Стереоуредбата му беше невероятна. Спикерите бяха от най-добрите. Той избра един компактдиск и помещението се изпълни със звуците на „Последният влак за Кларксвил“.

— По дяволите! Мислех, че съм уцелил диска на Шерил Кроу!

— Не, остави го. От години не съм слушала „Манкис“.

— Следеше ли шоуто им?

— Разбира се! А ти?

— И да съм го правил, нямам намерение да си признавам. — Той се обърна към уредбата, но се сепна: — Да ти помогна ли да си свалиш сакоето?

Помежду им отново премина искра. Сонора наистина беше смятала, че просто ще убие оставащите ѝ два часа до работа на кафе и сладки приказки. Но, Господи! Той я притисна към стената, а тя обви крака около кръста му. Гилейн се притисна към тялото ѝ. Целуна я по шията и Сонора тихо се засмя, защото се чувстваше ужасно добре. Плъзна се надолу. Той я прихвана за кръста, претегли я към себе си и отново я целуна. Поведе я по коридора, като не преставаше да я целува.

— Хайде, остават ни още двайсетина стъпки. Ще успеем да се доберем до леглото.

Стана ѝ смешно. Стори ѝ се, че приличат на герои от анимационен филм, които се опитват да си създадат собствен оазис.

— Можем да стигнем дотам и пълзешком — промълви тя и думите ѝ сякаш разпалиха още по-силно желанието му. Марк я отведе до леглото и започна да развързва връзките на обувките си, като същевременно се опитваше да не се смее.

Сонора изрита маратонките си встрани и едната от тях удари стената.

— О, по дяволите. Съжалявам, Марк!

Той хвърли обувките към стената и Сонора отново се засмя. Гилейн пое дълбоко дъх:

— Не е много любезно да се смееш така! Та това ни се случва за пръв път!

— Извинявай. Просто си помислих, че... Не съм спала, ти също.

Той я целуна, вдигна ръцете ѝ над главата и ги притисна към леглото. Сонора рязко се възпротиви и Гилейн вдигна глава:

— Добре ли си?

— Да. — Просто го беше изпробвала. Искаше да е сигурна, че той ще бъде нежен с нея.

Гилейн стана:

— Музика?

— „Манкис“ ли ще ми пуснеш?

— Не, за бога! Луис Армстронг. Много е секси, освен ако не възразяваш...

— Възразявам.

Той разрови купчината компактдискове, измъкна един и го сложи в уредбата. В ръката му блесна лъскавата опаковка на презерватив. Сонора си отдъхна. Не беше нужно да казват каквото и да било. Гилейн натисна копчето на уредбата.

Огромно легло. Кафява покривка — не особено привлекателен цвят, но пък мъжки. Ако беше розова или пурпурна, щеше да си плюе на петите и да избяга. Чувстваше се някак странно, докато събличаше дрехите си. Пъхна се срамежливо под завивките. Не беше свалила бельото си. „Виктория Сикрет“ — никога не си купуваше бельо с друга марка. Нямаше смисъл да си харчи парите за боклуци, при положение, че можеше да се чувства прекрасна всеки божи ден.

Той отново се засмя. И двамата бяха нервни — сякаш онова, което щяха да направят, беше от кой знае какво значение. И като че ли не беше. Сонора се почувства лека, почти безпътна. Нито тя, нито той бяха тук, за да докажат един на друг колко са добри в леглото. Чувстваше се така добре да го усеща до себе си!

Гилейн се плъзна до нея и дръпна завивките нагоре. В стаята беше хладно. Тялото му я сгриваше.

Той не беше от срамежливите. Прокара длан по гърба ѝ и тя се изви, притискайки се към него. Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ и се върнаха по обратния път, докато пръстите му сваляха презрамката на сутиена ѝ.

Двамата вече не се смееха. Той разкопча сутиена, захвърли го и покри тялото ѝ със своето. Господи, колко добре ѝ беше така! От него се носеше едва доловим аромат на „Обсешън“. Тя скри лице в шията му и плъзна пръсти по гърдите му, докосна бедрата му. Той въздъхна и се притисна още по-плътнo към нея. Не спираше да я целува. Беше готов да проникне в нея и тя нямаше търпение да го приеме. Гилейн

смъкна дантелените ѝ бикини и тя го почувства в себе си. Беше толкова хубаво!

Сонора караше към болницата и с усмивка слушаше песента по радиото. Откри Сам в интензивното отделение. Трябваше да чака четирийсет минути, преди да ѝ позволят да го види за малко. Задряма, докато чакаше да я повикат. Беше я обзело блажено спокойствие. Събуди се внезапно и се отправи към тоалетната. Оправи косата си и си сложи от яркочервеното червило. Погледна часовника си, после за последен път хвърли поглед към огледалото и видя отражението на майка си в него.

Това я озадачи.

Приблужи до огледалото и огледа лявата страна на лицето си. Макар и за секунда приликата с майка ѝ беше направо поразителна. Не толкова в чертите, колкото в начина, по който държеше главата си изправена. И в израза на очите.

Обзе я странно чувство — смесица от страх и гордост. Тя и майка ѝ бяха близки, но ако навремето знаеше онова, което знаеше сега, щеше да се постарее връзката им да бъде още по-дълбока. Човек никога не осъзнаваше какъв дар е безусловната любов, докато не я загубеше иди не родеше собствени деца, които да дарява със същата обич.

Сонора застана пред паравана, отделящ Сам от другите пациенти на интензивното. Той спеше. Кракът му беше вдигнат високо от нещо, което приличаше на инструмент за мъчение, и беше увит в окървавени бинтове. Целият беше обграден със системи, тубички и тръби. Бяха го свързали с апарат, който отчиташе ритъма на сърцето, кръвното налягане, температурата, дишането му. Медицината се управляваше от инженери — съдба, по-лоша от смъртта.

„По-добре да умреш, преди да изпаднеш в положение на безпомощност“ — това беше мотото на Сонора.

Беше се питала къде е Шери — съпругата на Сам, но сега я видя: седеше на мястото на привилегированите — до главата на пациента. Беше заспала на твърдия стол, вплела пръсти в пръстите на Сам.

Умората и тревогата бяха оставили дълбоки бразди по лицето ѝ — напомняха за табелка с надпис: „Не ме безпокойте“, закачена от външната страна на вратата на хотелска стая.

Сонора почувства дистанцията.

Остави черешовия пай, който беше купила за Сам, и безшумно се оттегли.

Апартаментът на Кинкъл в добрия стар хотел „Хартбрейк“ отне всички добри чувства у нея. Това място я караше да се чувства самотна — сега, когато Сам не беше до нея. По дяволите, беше му оставила само половината от черешовия пай. Трябваше да му даде цялото парче!

Движеше се бавно, не мислеше за работата, която трябваше да свърши. По всичко личеше, че Кинкъл се беше хранил предимно с пилешки пайове, макар Сонора да знаеше, че телешките са по-вкусни. И по-евтини — шест цента на парче. Фризерът беше пълен със замразена храна — пай, шоколадово-ванилов и ягодово-ванилов сладолед в малки пластмасови кофички.

В стаята миришеше на самотен мъжкар. Голият матрак беше застлан с карирано одеяло. Телевизор. Няколко чифта дрехи и тонове комикси по неравните полици. Маратонки, три спортни шапки с козирка, сложени една върху друга.

Не успя да открие ръкавици, а беше преровила всичко — джобовете на якето му, тоалетното казанче. Беше надникнала под матрака и под захвърлените на пода мръсни дрехи.

Държеше в ръката си ключодържателя, който бяха конфискували от Кинкъл по време на ареста му в Кентъки.

Имаше два ключа — за колата и за хотелската стая. И още два ключа неизвестно откъде. Единият очевидно беше за катинар, а другият приличаше на шперц. Сонора учудено се загледа в ключовете и се запита кои ли ключалки отваряха последните два ключа. Човекът, който би могъл да ѝ даде отговор на този въпрос, беше мъртъв.

Сонора седеше на паркинга пред „Соник“ и се опитваше да реши какво не ѝ се яде за обяд, когато телефонът иззвъня. Погледна към часовника на автомобилното табло. Да, най-вероятно бяха децата. Отдавна се бяха прибрали от училище и имаха достатъчно време, за да ѝ хванат следите. Когато беше на тяхната възраст, разполагаше с повече свобода, отколкото сега, когато беше майка.

— Кой се обаждат? Хедър или Тим?

— Здравей, мамо, аз съм — Тим. Търсиха те по телефона.

Гилейн?

— Мъж ли беше или жена?

— Жена.

От вградения в таблото микрофон се разнесе глас, който се интересуваше каква ще бъде поръчката ѝ, Сонора вдигна стъклото на прозореца.

— Представи се като Белинда и каза, че я познаваш.

— Белинда? Не познавам никаква Белинда!

— Добре. Чао.

— Чакай! Какво още каза?

— Не е нужно да ми крещиш, нали, мамо?

— Какво каза жената?

Пауза.

— Каза да ти предам, че веднъж е била в Синсинати с Дългуча и Барти...

Дългуча и Барти? Ама, разбира се! Белинда Кинкъл — доведената сестра на Дългуча Аруба. Най-накрая се беше престрашила да проговори. Дългуча вече беше мъртъв...

Сърцето ѝ ускори ритъма си.

— ... и че тя и Дългуча са седели в колата, а Барти е влязъл в някакъв голям склад. Сградата е била тухлена — кафява и стара, с голям прозорец отпред, покрит с вестник, за да не могат хората от

улицата да надничат вътре. Белинда мисли, че Барт е имал среща с човека, за когото си я разпитвала.

Третият мъж. Сонора впи нокти в дланта си.

— Каза ли къде точно се намира тази сграда?

— Не, само каза, че е голяма.

— Голяма помощ, няма що!

— О, спомена също, че е до пивоварната „Олдън“. Преди години може да е била част от пивоварната, но според жената в момента мястото е необитаемо.

— Това ли е всичко?

— Да. Обади се за твоя сметка. Някакъв проблем?

— Не, всичко е наред. Какво те накара да разговаряш с нея, Тим?

Мълчание.

— Тим?

— В затвора се запознах с едно момиче. Казваше се Белинда. Реших, че може да е тя.

— Господи! — Чудеше се как да приеме този факт. Нямаше представа.

— Мамо, не затваряй. Хедър иска да те попита дали ще й позволиш да ползва една от твоите кутии за обувки.

— За какво й е? Знаете, че си държа обувките вътре! — Една от малкото сфери в живота й, където беше успяла да внесе известен ред.

— Трябва й за Джеймс Бонд.

— Джеймс Бонд?

— Мамо, Хедър опитоми една от мишките.

Сонора направи кръг около паркинга пред склада. Преброи още четири коли, освен нейната. Едната изглеждаше изоставена — скоро щеше да бъде вдигната оттам, ако се съдеше по стикера, залепен на предното стъкло. Паркингът на пивоварната беше в съседство. Сонора спря колата до бордюра така, че да може спокойно да наблюдава. Белинда беше права — прозорецът на първия етаж беше облепен отвътре с пожълтял вестник, за да не надничат минаващите отвън хора. Кое то беше дразнещо, защото онова, което Сонора искаше, беше именно да погледне вътре.

Тя взе мобилния си телефон и набра номера на Франклин Уорд, за да го осведоми за хода на събитията.

— Само още нещо — бързо рече, преди старецът да е затворил. Мисълта я споходи внезапно. Както госпожа Кавано беше казала, Уорд можеше да използва парите, а Сонора — мястото. — Господин Уорд, не се притеснявайте да отхвърлите молбата ми, ако идеята ми не ви хареса, но... Когато разговаряхме, споменах, че имам кон, помните ли? Не знам какво смятате да правите с кобилата на Джой, но ми се струва, че можете да я задържите. Аз търся място за Попин и ще ви платя достатъчно, ако приемете да се грижите за него. Така Абигейл ще си има компания. Свикнал е да бъде навън, така че няма да ви се налага да му чистите всеки ден. Знам, че може да не искате да поемете такъв ангажимент. Аз само...

— Какво ще кажете да опитаме? Месец-два, да видим дали нещата ще потръгнат?

— Натоварването няма ли да бъде голямо за вас?

Къде ѝ беше умът, по дяволите! Човекът беше толкова стар!

— Не, харесва ми идеята да идвате тук с децата си от време на време и да яздите, да има хора наоколо. Внучката на госпожа Кавано обича да идва тук и да язди Абигейл — тя ще се заеме с почистването. Така че за мен няма да остане кой знае колко работа, а тази стара кобила е ужасно самотна напоследък...

Изпита облекчение.

— Това е чудесно. Наистина чудесно. — Попин, малкият дявол, беше спасен. Поне за момента. — Кога мога да го доведа?

— Когато решите, детектив Блеър.

— Хм... По-добре ще е още сега да ви предупредя: той е склонен да преяжда.

Уорд изглеждаше развеселен:

— Това не ме притеснява особено. Ако възникне проблем, ще повикам Джордж.

— Джордж?

— Джордж Смок. Коневъд от Кентъки. Ако нещо се случи, Джордж ще се справи с проблема.

Сонора затвори и отново огледа паркинга. Записа номерата на всички коли наоколо и ги продиктува на любимия си колега от Пътна полиция.

Помота се още малко и реши, че само си губи времето. Случаят беше приключен.

Сонора влезе в предварителния арест и погледна към таблото. Случаят на семейство Стинет беше отбелязан като приключен. Тя се обърна рязко и едва не се блъсна в Крик, който в този момент излизаше от мъжката тоалетна и бършеше влажните си ръце в хартиена салфетка.

— Сонора, при следващото разследване ще партнираш на Молитър. Знам, че това не ти харесва, но се опитай да го преглътнеш. А, да не забравя да ти кажа, че предадохме телата на убитите Стинетови на Амбър... не знам коя си.

— Уексфорд.

— Да, Амбър Уексфорд. Тя ще уреди погребението. Обади ѝ се и гледай да отидеш на гробищата. Ти ще си нашият представител.

— Какво ще правите с Еди Стинет?

Крик хвърли смачканата на топка салфетка в кошчето за боклук.

— Трябва да го освободим, но с това ще се заемат Грубер и Сандърс.

— Грубер и Сандърс? Значи ме отстранявате от случая?

— Вече си отстранена.

— Как така? Аруба и Кинкъл бяха мои. Защо да не продължа?

— Уитмор ще продължи да води разследването на Аруба в Кентъки...

— Но нали ние координираме...

— Ние, и по-точно — Грубер и Сандърс. Сонора, партньорът ти беше тежко ранен. Случаят е станал прекалено личен за теб, а това пречи на полицейската работа. Така че — отстранена си. Приеми този факт и върви да работиш.

Крик се отправи към кабинета си, без дори да я погледне.

Сонора потърси Грубер. Нямаше го на бюрото, нито в стаята. Явно беше отишъл някъде във връзка с нейния случай. Молитър отиде до кафе машината, наля кафе в любимата ѝ чаша, добави сметана и шоколад от личните си запаси и ѝ подаде ароматната напитка:

— Вземи, мисля, че ще ти подейства добре.

Молитър и любезност? Какво, за бога, ставаше тук?

Тя сковано му благодари и тръгна като зомбирана към бюрото си, но преди да стигне дотам, вратата на Крик се отвори и шефът ѝ застана на прага със силно стиснати устни и впит в Сонора поглед.

— Детектив Блеър?

— Да, сър?

Какво искаше пък сега, по дяволите?

— Елате в кабинета ми.

Тя предпазливо влезе вътре. Колегите ѝ я проследиха с погледи.

— Затвори вратата — нареди ѝ Крик още преди да е прекрачила прага. Гледаше я изпитателно.

Тя отвърна на погледа му. Нещо ставаше. По гърба ѝ полазиха тръпки, нервите ѝ се изопнаха. Нищо не беше както трябва.

— Това твое ли е? — Гласът му беше тих и остър като бръснач.

— За какво говорите?

— Ти ще ми кажеш. — Подаде ѝ една разпечатка — факс, изпратен от Пътна полиция с информация за хората, паркирали пред старата пивоварна.

Това ли беше? Почувства се по-спокойна.

— Просто няколко номера на коли, на които попаднах... — Внезапно очите ѝ се спряха върху имената, изписани на листа, и се разшириха от учудване. — Името на Ван Оуен също е тук!

— Точно така.

Сонора отстъпи назад и отново погледна разпечатката.

— Защо се интересуваш от колата на Джак, Сонора? — Гласът му беше изпълнен с ярост.

— Не знаех, че е неговата кола.

Крик седна на креслото си и заговори по-меко:

— Седни, Сонора. Мисля, че ще направиш добре да ми обясниш.

Тя се подчини.

— Това е във връзка с теорията ми за третия участник в убийството, сър.

Крик не избухна, което я изненада. И Сонора му разказа за реакцията на Кинкъл по време на разпита, за слуховете за някакъв ангел, който опрощавал дълговете, за службите по отпускане на заеми, които се управляваха незначайно как... Самият ангел беше загадка. И

накрая — лек проблясък за човека зад кулисите. Белинда, сестрата на Аруба. Сонора беше горда, че е успяла да накара жената да проговори.

— Защо реши да проследиш колите? — попита внезапно Крик.

— Рутина.

— Рутина, значи. — Тонът, с който повтори думата, беше странен. Някак тъжен и идващ отдалеч. — Добре, детектив Блеър, можете да си вървите.

— Какво означава всичко това според вас?

Той широко разпери ръце:

— Какво друго би могло да означава?

— Не смятате ли, че е странно колата на Ван Оуен да е паркирана именно там?

— Може би да, а може би не. Може да е имал милион причини да бъде при пивоварната.

— Какво ще кажете да му се обадя и да го попитам?

— По-добре недей.

— Тъкмо това смятам да направя.

— Сонора, какво всъщност знаеш за Джак ван Оуен?

— Не много, сър. Но знам, че го харесвам и че в очите на всички, и на вас включително, той е светец.

Не последва никаква реакция.

— Преди единайсет години с Джак попаднахме на страшни последици от семеен скандал. Мъж с жена и пет деца — трите все още бяха живи, жената също. Децата виеха от ужас, а жената приличаше на кървава купчина — счупена ръка и ребра, всичките й зъби бяха избити.

Джак влезе вътре. Две години преди това съпругата му Лейси беше загинала на място при автомобилна катастрофа. Синът му Анджело също умря. Да беше видяла очите му... Той влезе вътре и се зае да изнася децата едно по едно. После се върна за жената, а аз бях зад гърба му. Той се бореше за нея, Сонора, пресипна от викане, но въпреки това мъжът насочи пистолета си към главата й.

Тя не издаде звук — лежеше на пода и чакаше, сякаш искаше да умре. Но Джак я спаси. Не можеше да понесе мисълта, че децата ще останат без майка. Нахвърли се върху мъжа, изби пистолета от ръката му...

— И какво стана?

— Жената оцеля.

— А мъжът й?

— Застрелях го. Именно при този случай Джак получи куршум в главата, а останалото е, както се казва...

— Останалото е история. Нещо друго, сър?

— Остави Ван Оуен на мен.

Сонора уведоми Молитър, че излиза на обяд, и ако той си помисли, че е странно човек да си взема втора почивка в четири часа следобед, благоразумно премълча. Тя се спря пред първия уличен телефон и се обади на информация, за да ѝ дадат номера, който я интересуваше.

— Детектив Блеър? — Куинси Дейвид с нищо не показва, че е изненадан от обаждането ѝ. — Надявам се, че не сте арестували някой от моите клиенти.

— Не. Имам въпрос към вас.

— Кажете.

— Отнася се за тайнствения бизнес в Индиан Хилс — оня, чийто собственик се опитвате да откриете. Ако ви дам имената на един човек и осигурителния му номер, това ще ви помогне ли да изясните нещата?

Последва продължително мълчание.

— Нищо не пречи да опитаме, нали така? — каза накрая той.

— Обещайте ми, че ще запазите това в тайна.

— Обещавам.

— Джак ван Оуен. — Продиктува осигурителния му номер и даде номера на мобилния си телефон. — Ако имате да ми съобщите нещо, търсете ме само на този телефон, разбрахме ли се?

Сградата беше десететажна, тухлена, с мръсни стъкла. Някъде горе се виждаше самотна светлина. Сонора преброи прозорците и реши, че свети на седмия етаж. Складът сякаш принадлежеше към един от кръговете на ада. На паркинга зад сградата имаше само една кола — очукана мазда металик, модел 1992 година, регистрирана на името на Джак ван Оуен.

Очевидно колите не служеха да подхранват самочувствието му, помисли си тя. За какво изобщо го беше грижа? Беше почти сигурна, че в живота му няма жена. Дали всяка сряда вечер отиваше на танци, дали гледаше автомобилни състезания и обичаше да превключва спортните канали по телевизията?

Сонора пхна единия от мистериозните ключове на Кинкъл в ключалката на задната врата. Началото беше обещаващо. Ръждясалата ключалка прищрака и след миг Сонора се озова вътре.

Зачуди се дали да заключи след себе си, но се отказа. Можеше да ѝ се наложи да се спасява. Включи джобното си фенерче — беше го откраднала от един полицаи преди година и половина. Беше добър човек и тя беше казала някоя и друга хубава дума за него. Той никога не повдигна въпрос за фенерчето. Може би беше преценил, че сделката си струва.

Затвори вратата и освети помещението, в което беше влязла. Беше трудно да си изгради определена представа за това място — беше прекалено тъмно. Сам ѝ липсваше. Сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите. Страхуваше се. Не толкова от срещата с Ван Оуен, колкото от факта, че е сама в тази тъмна и зловеща сграда. А ако Крик разбереше, че е идвала тук, щеше да превърне живота ѝ в ад.

Пристъпи напред и се огледа за стълбище. Линолеумът леко скърцаше под обувките ѝ.

На долния етаж имаше огромен работен плот — като онези, зад които седяха банковите служители. Беше разположен в центъра на стаята. Продължи да се придвижва и се озова пред асансьорите.

Никакъв шанс, засмя се беззвучно тя. Само като си представеше, че може да се качи в някой от тези асансьори и да заседне между етажите, ѝ прилошаваше. Никой нямаше да я открие. А като имаше предвид какво беше психическото ѝ състояние напоследък, нямаше да ѝ бъдат нужни повече от петнайсет минути, за да се побърка окончателно.

Стълбището беше за предпочитане и тя определено щеше да се възползва от него. Стига да го намереше.

Не беше лесно в тази тъмница. Отваряше вратите една след друга, докато накрая все пак го откри.

Можеше да тръгне нагоре или надолу. Не виждаше причина да се спуска в мазетата, нито пък ѝ стигаше куражът за това. Тръгна нагоре. Между етажите имаше по две площадки.

Стигна до седмия етаж. Вървеше уверено и методично. Дрехите ѝ бяха широки. Гладуването обикновено водеше до такъв ефект. Виеше ѝ се свят от умора.

Отвори вратата към коридора. Дали не беше сбъркала етажа? Или може би бяха изгасили светлините? Имаше ли някого?

Спря и се ослуша. Тъмнината ѝ действаше смразяващо.

Задържа с крак вратата към стълбището и същевременно направи опит да се придвижи напред. Лъчът на фенерчето освети врата, на която беше закрепена месингова цифра. Номер девет. Девет? Нима се беше изкачила толкова нависоко? Не беше възможно.

Отново се вгледа в цифрата и разбра, че не е деветка, а шестица, обърната надолу. Следващият етаж.

Върна се при стълбището и безшумно притвори вратата зад гърба си. Беше пхнала пистолета си в колана на джинсите, за да ѝ е под ръка. Някой друг може би щеше да го държи в ръка, но тя добре се познаваше. Беше напълно възможно да се спъне или да стреля в тъмното. Не беше признавала тази си слабост пред никого.

Но беше доста отслабнала и беше напълно възможно оръжието да падне в панталоните ѝ. Унизителна вероятност. Ченге, пострадало при изпълнение на служебните си задължения. От пистолет, паднал в гащите ѝ.

Държеше се за перилата. Наслоеният прах полепваше по пръстите ѝ. Най-хубавото и най-лошото нещо на смъртта беше, че си умрял — никога повече нямаше да ѝ се случва да възприема смъртта

като най-ужасното, което би могло да се случи на човек. Смъртта означаваше спокойствие и едновременно с това — проклятие. Красотата на смъртта се състоеше в това, че битката беше приключила. Или поне се надяваше, че е така.

Трябваше да е подготвена. И преди ѝ се беше случвало да се чувства депресирана: много депресирана, безброй пъти. Отчаянието не беше непознато усещане за никого. Брат ѝ беше умрял преди четири години и тя се беше почувствала опустошена.

Но това, което изпитваше в момента, беше различно. Ново. Нещастие. Молба. Никога преди не беше се молила за още малко живот.

Определено не беше добре. Но осъзнаването на тази истина не я накара да се почувства по-добре.

Може би трябваше да се радва, че Сам не е с нея.

Вратата, през която се излизаше в коридора на седмия етаж, беше заключена. Натисна бравата, но не успя да отвори. Определеност. Реалност. Тук имаше някой. Някой, който не искаше да бъде безпокоен. Опитва последователно ключовете от връзката. По дяволите, не ѝ се искаше да се върне обратно по тези тъмни стъпала.

Третият ключ влезе в патрона и вратата се отвори със скърцане. Сонора изгаси фенерчето и се опита да затвори вратата възможно най-безшумно. Притаи дъх.

И чу музиката. Една от вратите на стаите беше отворена. Видя светлината. Музиката идваше именно оттам.

Този глас ѝ беше познат. Джими Дуранте. А песента беше „Когато времето отлита“. Сякаш беше попаднала в епизод от „Междинна зона“.

Музиката заглушаваше шума от стъпките ѝ. Пистолетът ѝ заплашително се плъзна надолу и Сонора го взе в ръка. Дланите ѝ лепнеха от пот. Искаше ѝ се дъхът ѝ да не излиза толкова рязко от дробовете и сърцето ѝ да не бие толкова силно.

Отне ѝ много време, докато се придвижи по коридора. Не искаше да е сама. Не и тук, не и тази вечер.

Пое дълбоко дъх и се приближи до отворената врата. Надникна вътре, но не видя никого. Стаята представляваше офис, обзаведен с огромно дъбово бюро, старомоден въртящ се стол с кожена седалка и

облегалка, която приличаше на дървена решетка. Прииска ѝ се да седне на този стол и да се върти до безкрай.

На старата махагонова закачалка висяха черно вълнено палто и бежов анорак, а в месинговата стойка за чадъри стоеше голям мъжки чадър, който ѝ се стори сух.

Пристъпи предпазливо напред. Телефон, компютър, кошче за отпадъци, дискретно сложено до шкафа за документацията. На бюрото имаше кръгъл съд с вода, в който плуваше свежа бяла орхидея.

Лампичката на музикалната уредба светеше червено. Ето откъде идваше музиката. На стената бяха закачени десетина-дванайсет снимки. Тина Стинет, положена върху окървавеното легло. Тялото на Карл Стинет — завързано здраво за стола и наклонено встрани. Снимки, запечатали престъплението, извършено в дома на Стинетови.

Някой пусна водата в тоалетната и след миг вратата изскърца. Сонора се обърна стреснато назад и видя Джак ван Оуен, който пристъпваше към нея и бършеше влажните си ръце в една хавлиена кърпа.

Тя извика от изненада. Той също.

Ван Оуен сложи ръка на сърцето си и каза:

— За бога, детектив Блеър! И защо подскочате от уплаха! Нали вие ме преследвате?

Както обикновено не можа да устои на усмивката му. По дяволите, беше щастлива да го види отново. Предпочиташе компанията на което и да е живо човешко същество пред перспективата да стои сама в този час на нощта и в тази част на града.

— Искате ли кафе? — попита я Джак ван Оуен.

Тя кимна и той ѝ посочи тясното канапе, разположено срещу бюрото.

— Седнете. Доколкото си спомням, пиете кафето със сметана, но без захар. Ако открия малко шоколад на прах, ще добавя и него в чашата ви.

— Добре — промълви тя.

— Няма да отнеме повече от минута. — Той хвърли кърпата върху шкафа. — Чакайте само да измия тази кана.

Сонора, която тъкмо седяше, рязко се изправи.

Ван Оуен иронично наклони глава:

— А може би няма нужда. Каната ми изглежда достатъчно чиста. Струва ми се, че не искате да ме изпускате от погледа си.

Сонора отпусна пистолета си встрани:

— Извинете.

Ван Оуен изключи уредбата, седна на стола зад бюрото и се завъртя.

— Допусках, че може да дойдете.

Тя нищо не каза.

Той се изви на една страна и погледна към коридора.

— Сама ли сте или да очаквам появата на някое от приятелчетата ви? Просто искам да знам колко кани кафе да сваря.

— Сама съм.

Той притисна върховете на пръстите си.

— Ако ми позволите да направя едно предположение — вие не би трябвало да сте тук сега.

— Добро попадение.

Кафе машината изпусна струйка пара и стаята се изпълни с аромат на кафе. Сонора отново седна на канапето и едва устоя на желанието да подвие крака под себе си. Кабинетът му ѝ харесваше. Много.

Ван Оуен завъртя стола и застана с лице към Сонора.

— Е, скъпа моя, какво да правя с вас? Не искам да кажа, че не се радвам да ви видя. Просто не съм сигурен защо ви виждам.

— Повече ми харесва, когато говорите направо. Знаете какво си мисля, а аз знам какво си мислите вие.

— Да чуем.

— Можете да ми се доверите. Да ми разкажете всичко. И да прекарате остатъка от живота си зад решетките.

Той добродушно кимна. Очите му се смееха.

— Да кажем, че това е възможност номер едно.

Сонора започна да се отпуска. Ван Оуен се държеше любезно, дори — нежно с нея, което я караше да се чувства спокойна. Майка ѝ беше права — маниерите разкриваха същността на мъжа.

— Знаете ли коя сте? — попита я той.

— Странен въпрос.

— Риторичен въпрос. Не очаквам да ми отговорите.

Ако Сам беше тук, щеше да се засмее. Но тя не можа да се въздържи и отвърна:

— Да, знам коя съм.

Ван Оуен стана и наля кафе в две керамични чаши. Добави сметана и шоколад на гранули в нейната и продължи да говори, пренебрегвайки последните й думи:

— Вие сте моето копие отпреди единайсет години. — Погледна през рамо към нея. — Добре де, аз — в женски вариант. По-нежен и по-красив — в най-добрия смисъл на думата. Но въпреки това вие сте това, което бях аз, детектив Блеър, преди... — Разбърка кафето и й подаде чашата. Пръстите му леко докоснаха нейните. — Нямате никаква представа колко ви завиждам. — Взе своята чаша и приседна върху бюрото. — Бях добро ченге, Сонора. Много добро ченге. Никога не съм искал да се занимавам с полицейска работа. Детската ми мечта беше да стана актьор. Не се изненадвайте. Но когато станах ченге, разбрах, че съм направил правилния избор. Знаете какво искам да кажа, нали? Същото е и с вас. — Сложи чашата си на бюрото. — Не проваляйте кариерата си, Сонора. Човек не осъзнава колко много означава тя за него, докато не я изгуби.

Сонора впи поглед в чашата си. По кафявата повърхност плуваха ситни бели точки сметана на прах и бързо се стопяваха. Сети се за вещицата от „Магьосникът от Оз“, за момента, в който Дороти лисва вода върху нея и тя се стопява. Времето течеше.

— Забравям доста неща. — Ван Оуен взе орхидеята и я допря до челото си. — Ако някога допуснете да ви улучи куршум, гледайте да не е в главата.

Той се приведе към нея и Сонора забеляза трапчинката на лявата му страна. Гледаше я право в очите. Погледът му попиваше лицето, косата, шията и раменете ѝ и при други обстоятелства тя би си помислила, че се кани да я целуне.

Той промърмори нещо и затъкна орхидеята зад ухото ѝ, отметна косата ѝ назад. Лицето на Сонора пламна.

Ван Оуен стана, направи крачка назад и я огледа. Усмихна се едва забележимо, но нищо не каза.

И тогава... изчезна. Просто изчезна. Не телом, разбира се — външната му обвивка продължаваше да стои в стаята, но духът му сякаш се беше изпарил.

Къде беше изчезнал, запита се тя.

Знаеше отговора. Знаеше, защото напоследък и тя самата изчезваше така. Едва сега успя да си обясни защо понякога усещаше дистанция между себе си и другите — Сам, децата, Гилейн... Защото никой друг не отиваше към мястото, към което тя се беше запътила...

Не беше присъщо за нея да не бърза. Тя се облегна назад и отпи от кафето си. Ван Оуен седна зад бюрото и отпи от своята чаша. И двамата мълчаха. И двамата размишляваха.

— Това синът ви ли е? — попита накрая тя, посочвайки снимката върху бюрото.

— Да. — Гласът му беше пропит с болка. Взе снимката и я скри в чекмеджето.

— Прилича на вас.

— Винаги съм мислел, че прилича на майка си. — Последва дълго мълчание. — Искам да ви попитам нещо.

Сонора срещна погледа му.

— Отстраниха ви от този случай, нали?

— Да. Разговаряли сте с Крик, така че вече знаете.

— Да, знам. Всички в службата са доволни — Крик, лейтенантът, шефът на полицията.

— Всички, освен мен. Моят партньор е в болницата.

— Има ли някаква надежда да се откажете?

— Казахте, че двамата с вас си приличаме. Как мислите, бих ли се отказала?

Той се замисли.

— Струва ми се, че изпитвате болезнена потребност да научите истината, пък ако ще да изчезнете от лицето на земята след това. Ще я научите, детективе, ще я научите. Носите ли подслушвателно или записващо устройство?

— Не.

— Покажете ми.

Сонора стана, разкопча бялата си риза и я съблече. Застана пред него по сутиен и джинси. Не беше сигурна как щеше да реагира, ако Ван Оуен я накараше да продължи с разсъбличането.

Той обаче не го направи. Джак ван Оуен беше джентълмен. Сонора се облече, доволна, че са избегнати всякакви коментари.

— Треперите. Студено ли ви е? — Той стана и ѝ подаде анорака.

Облече го. Дрехата затрудняваше движенията ѝ — ръкавите бяха прекалено дълги. Тя ги нави, вдъхвайки аромата на Джак ван Оуен, с който беше пропита дрехата. Миризмата на орхидеята едва докосваше обонянието ѝ.

— Имало едно време, Сонора Блеър... — Ван Оуен се облегна на стола си. — Нека си представим, че съм актьор и изпълнявам ролята на едно страхотно предано ченге на име Джак ван Оуен.

Сонора седна на канапето и се заслуша. Клара Бонет би била силно заинтригувана от този случай — актьор, изпълняващ роля.

— Ако Джак ван Оуен е толкова добро ченге, защо, след като се пенсионира — което е трагедия за него, но такива неща могат да се случат на всекиго — защо се превръща във финансова акула? Дватамата с вас сме ченгетата, детектив Блеър, и двамата не сме от глупавите. Умеем да различаваме злото още щом го зърнем. Много от момчетата притежават подобни финансови къщи. Рано или късно законът ще ги забрани, но дотогава полето на действие е широко открито.

— Събрала съм подробна информация по въпроса, Джак, и мога да ви уверя, че има достатъчно закони, които действат и сега.

— Да, но умните глави не знаят това, както и по-голямата част от адвокатите, занимаващи се с финансови дела. Не споря с вас, детективе, вие притежавате висок морал.

— Но какво правите вие в този непочтен бизнес? — В гласа ѝ прозвуча открито неодобрение. Скръсти ръце на гърдите си. Беше свалила гарда.

— Някога имах син и съпруга. Много ги обичах. Поне дотолкова си спомням. Само че бях наранен. И... скръбта ми по тях изчезна. Не е ли странно на човек да му липсва нещо като скръбта? Но именно скръбта беше единственото, което ми беше останало след тях.

Ван Оуен я погледна. Очакваше нещо.

В съзнанието ѝ прозвуча гласът на Джой Стинет: „Света Дево...“.

— Защо се отклонявате от въпроса, Ван Оуен? Търсите съчувствие ли?

— Знаете ли, когато влязох в този бизнес, бях изпълнен с предубеждения. Смятах, че повечето от клиентите са... — Той махна с ръка. — Безделници. Хора, които трупат дългове, без да имат

намерение да ги връщат. Криминални типове, хора, идващи от дъното на обществото. Или такива, които са във връзка с престъпния свят. Реших, че ще съм в състояние да ги накарам да си платят дълговете, като използвам контактите си с приятелите от полицията. Така щях да живея в единствения свят, който някога съм познавал.

— А какво ще кажете за хората, които като Джой и Карл Стинет просто са изпаднали във временно материално затруднение?

Той вдигна пръст и се усмихна накриво:

— А, да. Но се бях погрижил и за това, или поне така си мислех. Този вид хора трябваше да бъдат третираны любезно, детективе. Господи, аз също съм преживявал тежки моменти — когато синът ми беше малък, ние също бяхме бедни и си носехме обяд от къщи. Бях планирал да опрощавам заемите на подобни семейства, ако нещата ми вървят добре. И съм го правил неведнъж и два пъти. Можете да проверите, ако не ми вярвате.

— Вярвам ви.

Той вдигна брадичка:

— Разбира се, че ми вярвате. Само че почтените хора, които вземаха заеми ставаха прекалено много — хора, неспособни да платят разходите си по престоя си в болницата; хора, умиращи от рак; самотни майки, бързещи от сутрин до вечер и разчитащи на издръжки, които пристигат от дъжд на вятър. Как бих могъл да си върна парите от подобни хора? Започнах да им... губя края. — Ван Оуен почука с пръст по главата си. — Имам добри и лоши дни. Можете ли да повярвате, в някои дни не усещам миризми?! А друг път обонянието ми е толкова изострено, че мога да съпернича на най-добрите ловджийски хрътки! — Посочи към цветето в косата ѝ: — Можете ли да усетите аромата на орхидеята? Той е прекрасен, много деликатен. Винаги държа орхидея на бюрото си. Съпругата ми обожаваше орхидеите. Знам го, защото съм си го записал. Освен това знам, че ако успея да доловя мириса на орхидеята, значи съм добре и денят ми ще бъде ползотворен. Не успея ли да усетя аромата на цветето — оставам в сянка.

Сонора се приведе напред, опряла лакти на коленете си.

— Имате го записано? Това, че съпругата ви е обичала орхидеите? Какво искате да кажете?

— Не ме ли слушахте, детективе? Губили ли сте близък?

Беше сигурна, че той я е проучил и че знае за Стюарт.

— Не си играйте с мен, Ван Оуен! — Беше натиснал опасен бутон — първата му сериозна грешка до момента.

— Преди четири години сте загубили брат си при преследването на сериен убиец.

— Всички го знаят.

— Така е. Двамата близки ли бяхте?

— Не си играехме.

— Значи близки. — Джак почука с пръсти по плота на бюрото. — И както ви боли от скръбта по него, нямаше ли да е още по-зле, ако в един момент усетехте, че той е просто едно име? Нищо повече от едно име? Нямаше ли да страдате още по-силно, ако бяхте загубили всичките си спомени, свързани с него? Има много по-лоши неща от това смъртта да ви отнеме някого, детектив Блеър. — Пръстът му докосна лявата страна на челото. — Загубиш ли спомените си, тогава този човек наистина си е отишъл. Когато съпругата ми и синът ми загинаха, аз бях... съкрушен. Сякаш умрях заедно с тях. Като че някакво торнадо премина през мозъка ми. Но колкото и зле да беше онова време за мен, сега се улавям, че копнея то да се върне. Години наред скръбта ми беше мой спътник, мое второ аз. Всяка сутрин, когато зървах отражението си в огледалото, докато се бръсneh и си миех зъбите, я виждах. Скръбта беше там. — Разтри слепоочията си. — Този куршум ме лиши не само от работата ми, но ми отне и скръбта. Вие, която сте загубили брат си, можете да разберете какво значи на човек да му липсва усещането за скръб. Има моменти, в които си спомням съпругата си и сякаш отново преживявам нейната загуба. Но болката си струва, защото ме връща обратно ето тук. — Юмрукът му се спря на гърдите. — Това, детективе, е болка, която ценя и уважавам.

Макар и да не желаше, Сонора го разбираше. Твърдо си каза, че този човек е невероятно странен, и светкавично се огледа за най-бързия път за бягство, после остави чашата си на пода до ръба на керемиденочервения килим.

— Как можа да го допуснеш, Джак? Аруба и Кинкъл! Да ги изпратиш при хора като Стинетови. Ти имаш опит, трябваше да знаеш какво може да се очаква от тях. Ченге като теб, с твоя опит и инстинкт... Крик казва, че си голям психолог. И не само Крик. Ти си

легенда, Джак. Не съм чула някой да произнася името ти без страхопочитание и преклонение. По дяволите! Пенсионирал си преди единайсет години и хората все още говорят за теб!

— Кинкъл работеше на рецепцията в офиса на Делъней Авеню и отговаряше на телефонните обаждания. Той дори нямаше право да напуска работното си място. Не знаех за появата на Аруба.

— Нима не си го наел да работи за теб?

— Кого? Аруба ли? Та аз дори нямах представа, че е излязъл от затвора.

— Той е бил чичо на Кинкъл.

— Чичо по доведена линия.

— Изпратил си ги да събират дълговете. Как си могъл, Джак?

Той поклати отрицателно глава:

— Не, Сонора, това е нелепо. Двамата просто ме подведоха.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато вземех решение да опростя дълга на някого, Кинкъл и Аруба просто отивали там на своя глава и прибирали парите. За себе си. Ето как ставало: казвам на Кинкъл, че определен дълг вече не съществува и трябва да бъде заличен от документацията; той отвръща: „Добре, шефе“ и после двамата с Аруба тръгват от врата на врата и събират каквото могат, прибират парите за себе си и единствените печеливши са те. Аз повече не питам за въпросната сума, а клиентът плаща и се опитва да забрави.

— Не и семейство Стинет.

— Не. Не и семейство Стинет.

— Как така не си успял да се усетиш, Джак? Ти не си глупак, бивше ченге си, за бога!

— Ченге, пенсионирано по инвалидност. — Отново докосна челото си. — Казах ти, че имам и лоши дни. Кинкъл беше наясно с това. Знаеше, че невинаги съм в състояние да... се справя с нещата. Дали мисля, че може да го е направил и без Аруба? Едва ли е имал смелостта, но вероятно идеята е именно негова. Сигурно двамата са съставили плана. Много лесно е да подцениш Кинкъл.

— В онзи злополучен ден в дома на Стинетови е имало и трети човек — подхвърли Сонора.

Ван Оуен не промени изражението си.

— Не.

— Някой е ударил Аруба и му е попречил да изнасили момичето.

— Може би Кинкъл.

— Кинкъл, как не. Джой Стинет го е видяла. Нарече го Ангелът. Това си бил ти, нали, Джак? Ти си този Ангел.

Ван Оуен й се усмихна с чувство на превъзходство, което трябваше да й покаже, че дълбоко се заблуждава:

— Детективе, говорим за жена, която е умирала. Жена, която е казвала молитвата си. Може би въпросният ангел си има своето религиозно обяснение? Възможно е дори да е видяла ангел във въображението си.

— Откъде знаеш?

— Какво?

— Че е казвала молитвата си.

Пауза.

— Прочетох го. Има го в доклада.

— Не, няма го.

— Прочетох го в доклада — настоя той.

— Ако не си бил ти, кой е бил тогава, Джак? Кого се опитваш да предпазиш?

— Откажи се, детектив Блеър. Заловили сте вашите престъпници

— Кинкъл и Аруба.

— И двамата са мъртви.

— Заслужавах си смъртта. — Махна с ръка към стената. — Погледни тези снимки. Не съм преставал да ги разглеждам от деня на трагедията. Гледам ги всеки ден и знам, че това, което се е случило с тях, е по моя вина и че аз нося отговорност. Никога няма да сваля снимките от стената и никога няма да забравя. Ще се погрижа и за своите отговорности.

— Ти си бил, Ван Оуен. Ти си Ангелът. Ти си организирал всичко това, позволил си да се случи, а после си се появил на сцената и си прекратил кръвопролитие. За съжаление — прекалено късно.

— По времето, когато се е разигравала кървавата драма, аз пазарувах в „Уолмарт“, детективе, като всеки нормален американец. Не съм бил в онази къща. И съм сигурен, че не си открила дори едно веществено доказателство, нито дори косъм или капчица кръв, които да потвърдят теорията ти. Защото ако имаше доказателства, сега щеше

да си седиш сама на това канапе. Време е да забравиш за случилото се. Прочетох последната страница, показах края. Сега си тръгвай.

Сонора стана.

— Нямам намерение да забравя.

Внезапно Джак ѝ се стори изморен, дори някак апатичен. Той се облегна на бюрото си и вдигна очи към нея:

— Ти си имаш своя живот, Сонора. Имаш деца, кариера, ипотека и кон. Върви си.

Сонора усети хлад в момента, в който влезе в участъка. Стори ѝ се подозрително, че Елен — жената на рецепцията — се престори, че не забелязва приятелското ѝ махване за добро утро. Сега стоеше до кафе машината и не спираше да разбърква кафето си. Никой не вдигаше очи към нея. Никой не я поздрави.

— Грубер? — въпросително го погледна тя.

— Добро утро.

Погледът му беше бърз, някак засрамен.

— Успя ли да намериш пробив в алибито на Пърсел?

Той не отвърна.

Молитър се надигна от мястото си и с престорена небрежност се приближи до кафе машината. Подаде на Сонора своето пакетче какао на прах.

— Ще те спомена в молитвите си. — Но в очите му се четеше задоволство.

— Къде е Крик? — каза го високо, без да се обръща конкретно към някого. Никой не отговори на въпроса ѝ.

— По дяволите! — възкликна. — Ако някой пита за мен — на пазар съм.

Гласът ѝ звучеше съвсем нормално. Може би малко гневно. Никакви признаци, че ръцете ѝ трепереха и че едва си поемаше дъх — сякаш върху гърдите ѝ беше стоварен цял тон желязо.

През всичките години служба никога не си беше представляла, че ще се озове в подобно положение. И да ѝ бяха казали, пак нямаше да повярва, че най-ужасното щеше да бъде усещането за физическа болка. Почувства, че се смалява, че става безполезна. Ами ако вече не беше ченге? Ако беше изгубила възможността да се върне към старото положение? Ако беше цивилна?

Сонора стисна в потната си длан дебитната карта, с която току-що беше платила. Погледна към прекрасните неща в количката. Беше купила два портативни CD-плеъра, по шейсет и девет долара и осемдесет и девет цента всеки. Представи си физиономии на Тим и Хедър, когато им ги покажеше. После се отби в „Абъркромби и Фиш“ и без да има повод, купи на всяко едно от децата по една тениска, опаковани като подарък. Спря в магазина за домашни любимци и купи свински уши за Клампет.

Когато се прибра у дома, децата още бяха на училище. Влезе в къщата през гаража и зърна Клампет, опънат по корем пред купичката с вода, вперил поглед в една мишка, която в този момент утоляваше жаждата си на малки бързи глътчици.

— Май си прекалено любезен, приятелю.

Трите свински уши, които му подхвърли, го изпратиха на седмото небе от радост.

По някаква необяснима причина от очите ѝ се лееха сълзи, докато нареждаше подаръците върху кухненската маса — голямата изненада за децата. Нещо весело, защото мама ви обича!

Тази история с Крик беше наистина неприятна. Чувстваше се объркана и наранена. Винаги му се беше възхищавала — беше строг като шеф, но добро ченге, малко плашещо беше да работиш за него. Крик изискваше и понякога стигаше до цинизъм, но беше етичен — нещо, на което винаги беше разчитала. Грижеше се за хората си, защитаваше ги, не допускаше външна намеса. Беше нежен и внимателен с нея, когато Стюарт загина.

А сега... Сега просто не знаеше какво да мисли. Може би беше по-добре просто да изключи за момента.

В момент на слабост вдигна слушалката и набра номера на Гилейн. Чу записа на телефонния секретар.

— Хей — каза Сонора, — просто се обаждам.

Тази вечер работеше сама. Седеше зад бюрото си в участъка и чувстваше, че я обзема носталгия. Животът ѝ беше разделен на две — преди и след убийството на семейство Стинет. Липсваше ѝ онова „преди“, когато нощните часове, прекарани зад бюрото, ѝ се струваха като извънреден труд, а не като бягство.

Сам много ѝ липсваше. Чувстваше се изолирана. Знаеше, че колегите я наблюдават, подозират и отблъскват. Не би могла да се чувства по-самотна, отколкото в този момент.

Дали когато Сам се върнеше, това нямаше да се отрази и върху неговата кариера? Той ѝ беше партньор...

Сонора прокара длани през лицето си и се загледа в екрана на компютъра. Рапортът за инцидента. Лесли ван Оуен беше починала преди тринайсет години вследствие на автомобилна катастрофа в Юниън, Кентъки, но нищо не се споменаваше за сина Ван Оуен. Не беше успяла да открие и смъртния му акт. Затова пък се беше натъкнала на акта за раждане от 1972 година. Анджели Дейвид ван Оуен. Ангелът?

Сонора се спря на площадката на седмия етаж на сградата, в която беше офисът на Ван Оуен. Беше сама. Дишаше тежко. Вътре беше тъмно. През мръсните прозорци се процеждаха слаба лунна светлина и далечните отблясъци на града. Беше на място, на което не искаше да бъде, но се налагаше.

Не виждаше добре. Трябваше ѝ време, за да привикнат очите ѝ с мрака. Но това беше без значение — за пръв път в живота си не бързаше. Беше си представяла стотици пъти как се връща отново тук и нито веднъж не се виждаше да излиза от тази кошмарна сграда.

Сонора чуваше ударите на сърцето си. Пое дълбоко дъх — заедно със застоялия въздух в гърдите ѝ нахлуха тъгата, безразличието... Никой не беше обичал тази сграда — можеше да се закълне в това.

Пристъпи бавно напред и се ослуша. Обувките ѝ поскърцваха. Наведе се, развърза връзките им и ги събу.

Предния път се беше чувствала като плувец — не желаше да докосва нозе до мрачното дъно на това ужасно място, бореше се да изплува нагоре, към повърхността и да поеме глътка въздух, облекчение и светлина.

Сега нямаше намерение да се бори. Не желаше да полага подобни усилия. Щеше да остави краката си да се докоснат до дъното и щеше да се слее с неподвижността. Там, където в момента се намираше, нямаше светлина, но поне все още можеше да се диша — бавно и спокойно. Изобщо не се страхуваше.

Сонора го подмина, после внезапно спря, доловила присъствието на мъжа. Върна се две стъпки назад. Джак ван Оуен стоеше самотен зад бюрото си, а силуетът му едва се открояваше на мъждукащата светлина, идваща от покритата с черен абажур настолна лампа. Беше неподвижен, за частица от секундата Сонора реши, че е мъртъв. Виждаше само тила му, протритата кожена облегалка на стола и краката му, вдигнати върху бюрото.

— Краката ти сигурно са измръзнали, детективе.

Столът бавно се завъртя. За пореден път осъзна колко лесно беше човек да срещне погледа на Ван Оуен. Запита се какво ли щеше да направи, какво ли щеше да каже този изключителен мъж?

Какво толкова имаше в него, та привличаше погледите на околните като с магнит дори в зала, препълнена с хора? Как успяваше да постигне подобно излъчване? Дали беше вродена дарба, или беше съзнателно отработено качество?

Може би всичко се дължеше на примитивното усещане, че този мъж беше нещо повече от другите, че щеше да бъде интересно да се узнае мнението му и да се чуят мислите му. И по-безопасно — да се разкрият намеренията му.

Дали пък не беше усещането за опасност? Нямахме смисъл да поглеждаш назад, ако този човек беше в една стая с теб. По-добре щеше да е да го гледаш право в очите.

Сонора сви пръстите на краката си. Наистина бяха премръзнали.

Не можеше да откъсне очи от Джак ван Оуен.

Ослуша се, но не чу стъпки зад гърба си. Всъщност не чу нищо. Обзе я огромно облекчение.

Кръглото лице, силната висока фигура на Ван Оуен й бяха до болка познати. Оредяваща тъмна коса, тъмни очи, които биха могли да излъчват заплаха, но в момента бяха топли и близки.

Цялото му същество говореше, че този човек е по-умен, по-бърз и по-съобразителен от много други.

Сега ѝ се усмихваше и тя усети, че също му се усмихва.

— Напоследък много мислиш върху това, нали, Сонора?

Тя преглътна. Знаеше какво има предвид. Трябваше незабавно да го арестува и да сложи край на всичко, но не можеше да го направи. Искаше да узнае повече. Говореше за нея. Анализираше я — за това какво има вътре в нея, сякаш наистина знаеше. Не можеше да се отърси от усещането, че го е осенило прозрение, че може да ѝ помогне, да я спаси. Че може би не беше прекалено късно...

Той бавно поклати глава:

— Не се срамувай, Сонора. Всеки интелигентен човек рано или късно стига до това и дори отвъд него — както е при теб и при мен.

Усмивката му проблесна — като светкавица. Казваше ѝ, че я разбира.

— Мислите ти няма да изчезнат просто ей така, нали, Сонора? — Изражението на лицето му се промени. Джак поднесе ръцете си към нея. Изглеждаше толкова изтощен, колкото и тя. — Тук си, за да ме арестуващ, нали? Или просто си се отбила да ми върнеш анорака?

— Да те арестувам.

— Нямах доказателства.

— Знаеш, че имам. Нося доказателството със себе си.

— Не разбирам за какво говориш, Сонора. — Но всъщност разбираше. Кога ли беше осъзнал, че е допуснал фаталната грешка, че е станал жертва на любезността и добрите си маниери?

— Забравил си ръкавиците в джоба на анорака, Джак. Ръкавиците, които са били на ръцете ти в мига, в който си удрял Аруба. Същите ръкавици, които си носел, когато си влязъл в къщата на семейство Стинет.

— Опитал съм се да направя добро дело. Какво ще кажеш за тази версия? Освен това ръкавиците не са мои.

— Не изпадай в унизително положение, Джак.

— Вече не ме е грижа, много добре знаеш, нали? Но нима не искаш да разбереш какво се случи в действителност?

Тя не отговори. Нямахше доверие в себе си, не беше сигурна, че знае как да играе тази игра така, че да спечели.

— Последвай ме.

Той я поведе по коридора и тя тръгна след него като послушно дете.

Стигнаха до стария асансьор. Черните метални стени не бяха виждали боя от години. Металната решетка зееше подканящо.

Ван Оуен влезе в асансьора и се обърна към Сонора. Тя почти очакваше да види пистолет или някакво оръжие в ръката му, но ръцете на Джак бяха празни. На устните му играеше нежна разбираща усмивка, която я уплаши повече от всичко — Ван Оуен четеше в нея като в отворена книга, стигаше до най-съкровениите й мисли, за които никой нямаше дори най-малка представа.

— Аз съм бита карта, момичето ми. Ще избягаш ли?

— Не, нито пък ще оставя теб да избягаш. Излез от асансьора, Джак.

Той не помръдна... Изглеждаше толкова... любезен. Изчакващ.

— Излез, Джак. Не се шегувам.

— Имаш избор, Сонора — или да ме застреляш, или да ме оставиш да си вървя.

— Смърт от полицейски куршум?

— Смърт от ръка на престъпник?

Не знаеше какво да му отговори.

Джак махна с ръка.

— Сонора, ясно виждам стремежа ти към смъртта. Желанието ти да умреш сияе около теб като аура. Жужи като рояк пчели в кошер. И ако сега те целуна, мога да се закълна, че ще го усетя по устните ти.

Трябваше много да внимава с него.

— Има и трета възможност — подхвърли той.

— Побързай да ми я кажеш, защото губя търпение.

— Можеш да узнаеш какво наистина се е случило.

— Слушам те.

Джак посочи нагоре.

— Ще я чуеш на покрива.

— Не.

— Ще ме държиш на прицел. Носиш си пистолета, нали? Насочи го към сърцето ми. Искам да се качиш с мен на покрива и да се чувстваш спокойна и защитена.

Послуша го. Извади пистолета и веднага се почувства по-добре. Самоконтролът ѝ се връщаше.

Джак се усмихна, сякаш за пореден път беше прочел мислите ѝ.

Сонора влезе в асансьора, притисна гръб към стената и видя как Ван Оуен натиска копчето за последния етаж.

В началото асансьорът се движеше бавно, но после набра скорост.

Джак започна да приказва. Говореше бързо, като човек, чието време изтича.

— Синът ми се роди преди двацет и три години. Двамата с Лейси бяхме на седмото небе от радост. Кръстихме го Анджело и го наричахме „нашия ангел“. Пет години чакахме дете и накрая то се появи. — Погледна Сонора, без да променя позата си. — Ти имаш две деца, детективе — момче и момиче. Тим е на седемнайсет години, а Хедър — на дванайсет.

Той я познаваше, знаеше всичко за нея, включително имената и възрастта на децата ѝ.

— Чуй ме, Сонора. Преди две седмици синът ти беше арестуван в Буун Каунти за каране с превишена скорост, нередовна шофьорска книжка и укриване на хладно оръжие.

— Срокът на шофьорската му книжка не беше изтекъл — грешка в компютъра. Проверих. Случва се.

— А оръжието?

— Беше мачетето, което взема по време на къмпинг. И освен това не го е укривал — било е на задната седалка. Доколкото знам, все още е законно децата да ходят на къмпинг. Сама проверих въпросното хладно оръжие — острието му е толкова тъпо, че не би могло да разреже дори сандвич.

Джак се усмихна, сякаш в обясненията ѝ имаше някакъв смисъл.

— Слушам те внимателно, детективе. Бедното дете просто е станало жертва на компютърна грешка, а мачетето го възприемаш изцяло на майтап.

— Не става дума за мен и за сина ми, Джак.

— Права си, става дума за родителите изобщо. Всеки един се опитва да намери оправдание за детето си.

— Това е нормално, Джак.

— Бинго.

Вратите на асансьора се отвориха. Бяха на покрива. Сонора усети мирис на дъжд във въздуха. Ван Оуен не помръдваше, все така залепен за стената на асансьора.

— Ти не си по-различна от мен, скъпа. Обичаш своя син така, както аз обичах моя. Виждах доброто в него, наблюдавах го всеки един ден от живота му.

— Говориш за него така, сякаш е мъртъв.

— Той наистина е мъртъв.

— Анджело не е загинал в катастрофата заедно с жена ти.

— Не, не е. Той е сграбчил кормилото на колата, докато моята сладка Лейси е карала, и това е станало причина за катастрофата. Лейси почина дванайсет часа след сблъсъка в болницата в Юниън, Кентъки. Беше отишла да измъкне сина ни от една каша, в която се беше забъркал, също както ти беше отишла да освободиш Тим.

— Не е същото.

— За твоё добро се надявам да не е. Да ти кажа ли защо е изблъскал майка си от кормилото? Защото е искал да спрат да купят цигари и тя отказала. Анджело ми разказа всичко. Плачеше и се разкайваше, но дълбоко в себе си аз си оставам ченге, Сонора. Бащата в мен виждаше доброто в сина си, но за ченгето това момче беше заплаха за обществото, безсъвестен деградирал тип, когото лесно биха могли да манипулират... Ангелът, моят син...

Изпратих го в специализирано заведение в Арлингтън, Тексас и той остана там, докато навърши двайсет и една. Определенията за душевно заболяване и типично тийнейджърско поведение са изненадващо близки. Ако имаш пари, осигуряваш малка комфортна стаичка, лекарства, психоаналитици и терапия. Когато преди две години навърши двайсет и една, го прибрах у дома. Излекуван. Искаше да ми помага в бизнеса.

— Къде е той сега? Не можеш да го укриваш, не и след това, което се случи!

Погледна я учудено:

— Още ли не си разбрала, детективе?

Сонора пристъпи навън и Ван Оуен докосна ръката ѝ.

— Само минутка. В асансьора трябва да има осветление.

Натисна някакъв скрит бутон и лампата светна. Беше благодарна за тази мижава жълтеникава светлинка.

Джак излезе от асансьора и тя го последва, насочила пистолета си към гърба му. Градът беше притихнал.

— Страхуваш ли се от високото, Сонора?

— Може би.

— Аз се страхувам. — Той приближи към края на плоския покрив и погледна надолу. — Каква страхотна гледка.

Знаеше, че целта му бе да я накара да отмести погледа си от него, но тя не го направи — беше прекалено добро ченге, за да се хваща на подобни въдици.

— Синът ми плачеше, докато ми разказваше за Джой Стинет. Признавам, че аз също плаках. Разказа ми за бебето, за момичето, за кучето... Беше съсипан. Двамата заедно плакахме. Но дълбоко в себе си се чувствах щастлив, Сонора. Щастлив, че синът ми има съвест, че познава границите на допустимото, че е спрял Аруба... Ръкавиците, които откри в джоба на анорака, бяха на Анджели. Той ударил Аруба в челюстта и му е попречил да изнасили момичето. Дори се опитал да я спаси, да спре кръвта с онези кърпи... Изпаднал в паника, било е напразно, но въпреки всичко се опитал да я спаси...

Иска се кураж в подобна ситуация — да запазиш самообладание и да действаш, когато всички около теб са загубили ума си. Бях горд и едновременно с това се срамувах заради него.

Дойде при мен, изпаднал в шок от случилото се. Започна да ме моли да направя така, че ужасното видение да го пусне от лапите си. Не знаех... какво да направя. Затвор? Нима бих могъл да изпратя собствения си син в затвора? Но той трябваше да бъде наказан — където и да отидеше, всичко завършваше с нечия смърт или се случваха ужасни неща.

— Какво си направил? — едва успя да промълви Сонора.

— Анджели беше взел една метална кофа от гаража на Стинетови — знаеш как става, в подобни моменти хората не действат логично. Накарах го да коленичи и да се моли за опрощение на греховете си. Той се задавяше от плач, не успях да различа думите, които казваше... И тогава... Тогава внезапно осъзнах, че не му вярвам.

Тези негови сълзи бяха крокодилски сълзи. Той просто се страхуваше, че ще го заловят и че ще бъде наказан. Татенцето трябваше да го спаси. И аз... го спасих. По единствения възможен начин.

Сонора не смееше да попита. Затаи дъх, изчаквайки Джак да продължи.

— Накарах го да пъхне главата си в кофата, извадих служебния си пистолет и докато плачеше и ме молеше да го спася... стрелях по кофата. Прострелях сина си в главата.

— Къде е той сега?

— Погребах го.

— Къде?

— Увих трупа в едно одеяло и го погребах така, с кофата на главата. Повтарях си, че съм убил собствения си син, защото така е трябвало, че това е единственият възможен начин да го спася... Но истината всъщност е, че просто съм търсил начин да спася себе си.

— Ела с мен, Джак — промълви Сонора.

Той наклони глава настрани:

— Хората, които се страхуват от високото, са хора, които знаят, че ще скочат. Някъде дълбоко в себе си и ти го знаеш. А мозъкът ти натиска предупредителния бутон, когато усетиш, че си стигнал до ръба.

Страхът от високото всъщност е съпротива срещу желанието да скочиш. Така е и с теб, нали, Сонора? Знаеш, че ако приближиш достатъчно, ще трябва да го направиш. Паниката те кара да затаиш дъх и да затвориш очи. Инстинктът ти за самосъхранение се събужда. Откъде мислиш, че идва страхът? Може би в някой предишен живот сме завършили земния си път, падайки от високо? Или просто имаме... желание да умрем? А може би е още по-просто — може това да е стремежът към абсолютната свобода?

— Свобода?

— Да. Помисли за момент, Сонора. Стъпка встрани и... избягваш от всичко. Попадаш в нищото. Пълно и тотално откъсване от всичко. От миналото, от бъдещето, от живота...

Виждала ли си как някой пада? Винаги крещят, нали? Останалите си мислят, че е от страх, но... Истината може и да е друга. Хората крещят и когато се возят на влакчето на ужасите в увеселителния парк. Може да не е страх, а... въодушевление?

Той застана до самия ръб на покрива. Хвърли ѝ поглед през рамо и се засмя:

— Ще останеш ли на разстояние от мен, Сонора?

— Отдръпни се от края, Джак. Моля те. — Дрезгавината в гласа ѝ я уплаши. Гласът ѝ ѝ се стори някак чужд. Да, тази жена тук обмисляше възможностите. През главата ѝ минаваха опасни мисли.

— Какво те плаши, Сонора? Аз ли? Височината? А може би се страхуваш от самата себе си?

— От всичко.

Джак весело се засмя:

— Няма да ти сторя нищо лошо, Сонора. С мен е свършено. Имам чувството, че и с теб е така. Не е смъртта това, което те плаши, нали? Сонора? — Произнесе името ѝ като милувка. — Ще ми дадеш ли ръката си?

Сонора поклати глава. Пистолетът внезапно натежа и тя уморено отпусна ръка. Искаше да поеме протегнатата към нея ръка. Престана да забелязва всичко наоколо. Виждаше само ръба на покрива — приличаше ѝ на края на тунел, единствения възможен изход.

— Добро момиче. Хайде.

Не беше стъпка... по-скоро едва доловимо движение напред, към него. Пръстите му докоснаха нейните — сухи, топли, силни. Внезапно я обзе облекчение. Бяха съвсем близо един до друг. Той я гледаше влюбено — сякаш беше единствена за него.

После я целуна. Устните му докоснаха нейните. Отдръпна се, отвори очи и въздъхна.

— Аз тръгвам. Идваш ли с мен?

Не можеше да издаде нито звук. Гърлото ѝ се беше свило, устата ѝ — пресъхнала. Почувства се така, сякаш си вземаше сбогом с някого, когото беше обичала цял живот. Сякаш сърцето ѝ беше умряло.

Джак се усмихна и пусна ръката ѝ.

— Аз съм пръв.

Някога не може да разбере какво я накара да погледне над рамото му именно в този момент. Не сподели с никого какво видя... Брат си Стюарт... Виждаше го съвсем ясно в тъмното. Изглеждаше прекрасно, протягаше ѝ ръка, като да предотврати нещо ужасно, което беше на път да се случи.

Това я озадачи. Отскочи назад и за частица от секундата пръстите на Джек ван Оуен стиснаха и изпуснаха нейните.

Гледаше го как пада. Бялата му риза се развяваше... Не можеше да повярва, че това се случва. Сякаш беше очаквала той да се окаже нещо повече от обикновен смъртен... Сякаш беше очаквала от него да полети... Сякаш беше очаквала да я повлече след себе си...

Неизвестно по каква причина сержант Крик я беше накарал да отпусне глава между коленете си. Седеше на кожения стол на Джак ван Оуен, увита в одеяло и трепереше така силно, че мускулите я боляха, а зъбите й тракаха по ръба на чашата.

Чуваше гласове, стъпки, вой на полицейски сирени откъм улицата.

Мъжки глас. Грубер:

— Трупът не може да бъде идентифициран със сигурност, сър. Прекалено е обезобразен.

— Джак ван Оуен е. Видях го как скача. — Гласът й звучеше неуверено. Отново се притесни. Изглежда, Крик също се притесни от това. Имаше чувството, че се е отделила от тялото си и наблюдава всичко от страни. Крик беше недоволен от нея. Грубер изглеждаше разтревожен. Дали знаеха какво за малко не беше направила? Чувството за вина беше смазващо. — Лошо — промълви.

Те бяха ченгета. Не може да не се досещаха.

— Повикайте Мики — извика Крик. — Къде е пистолетът ти, Сонора?

— Кое?

Той хвана брадичката й и повдигна лицето й. Впи поглед в очите й и повтори:

— Къде е пистолетът ти.

— Беше у мен.

— Да.

— Не знам.

— Стреля ли с него?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Не, не съм стреляла с него, сър.

— Не си спомняш да си стреляла?

— Не, сър. — Тя махна с ръка. — Той ми говореше... Разказа ми... Имало е трети човек.

— Сонора...

— Не, изслушайте ме. Бил е синът му. Синът на Ван Оуен. Момчето не е умряло при катастрофата. Проверих.

— За коя катастрофа става дума? За онази, в която загина Лейсли?

— Да... Момчето... Анджело... По него е нямало дори драскотина.

— Знам.

— Вие... знаете?

— Разбира се, че знам. По онова време бях партньор на Джак. Имаше проблеми с момчето, Сонора... Много стара история... Това няма нищо общо с...

— Сър, в къщата на Стинетови е бил и синът на Джак. Той е бил Ангелът. Той е бил третият... Джак го е прикривал.

Крик придърпа стола си напред и взе ръцете ѝ в своите:

— Чуй ме, Сонора. Анджело Ван Оуен умря на седемнайсетгодишна възраст в специализираното заведение в Арлингтън.

Искаше да каже нещо, но не знаеше какво.

— Момчето се обесило. Състоянието му беше започнало да се подобрява, бяха му дали повече свобода и една сутрин го намерили да виси на собствения си пуловер. Съвсем ясно самоубийство. Джак никога не му прости... Анджело ван Оуен е мъртъв от шест години, Сонора. Откажи се. Кинкъл и Аруба са накълцали семейство Стинет на парчета. Единствената връзка на Ван Оуен със случая е, че е отпуснал заем на жертвите. И той най-вероятно се е чувствал ужасно зле, когато е научил за смъртта им. — Ръката му посочи закачените по стените снимки на кървавата сцена. — Само че този негов бизнес беше само прикритие, Сонора. През последните няколко години Джак ни съобщаваше ценна информация. Беше добър човек, прекрасен приятел. Никога не е бил в къщата на семейство Стинет и никога не би допуснал подобно нещо да се случи.

— От самото начало сте знаели, че той ръководи този мръсен бизнес, нали?

— Той не беше...

— ... намесен ли? Твърдите, че не е бил замесен? А аз като някакъв идиот само съм тичала насам-натам и съм дрънкала глупости за някакъв си трети престъпник, така ли? Значи не смятате, че е бил замесен? Помислете отново, Крик! Защото аз го имам.

— Какво имаш?

— Доказателството за това, че е бил там. Ръкавиците, с които е бил, когато е ударил Аруба.

— Къде е това доказателство?

— В залата за веществени доказателства, сър. Пази се. И ще бъде по-добре да не изчезва.

— Ще се престоря, че не съм чул последното, Сонора.

— Преструвайте се колкото си искате, Крик, но казаното си остава — Джак ван Оуен е бил на местопрестъплението.

— Той беше добър полицаи, Сонора. Дяволски бъркаш.

— Някой тук наистина дяволски греша, но това не съм аз. Спомнете си за снимките, сър. Ако Ван Оуен не е бил там, ако не е бил замесен, това никога е нямало да се случи. Може никога да не узнаем колко голяма е била ролята му в това престъпление, но той също е виновен. Джак ван Оуен не е човекът, когото вие познавате.

Крик се обърна към Грубер и тихо му нареди:

— Качи се на покрива и потърси пистолета й. Провери дали е стреляно с него и докладвай единствено на мен. Нямаме нужда от тези униформени тук, така че намери начин да ги разкараш от тази стая. Намери им работа другаде.

— Слушам, сър. — Грубер беше невероятно сериозен. Сложи окуражително ръка на рамото на Сонора и тя усети, че по страните й се търкалят сълзи. Не й пукаше, че плаче. Не й пукаше, че това я правеше да изглежда слаба. Не й пукаше какво си мислеха останалите за нея.

— Къде, по дяволите, е Мики? — нетърпеливо повиши глас Крик.

— Идва насам, сър — отвърна Грубер и посочи с пръст някого: — Ти. Отиди да доведеш Мики.

— На покрива — нетърпеливо нареди Крик.

Грубер побърза да изпълни заповедта.

Сонора така и не разбра как се казваше униформеният полицай, който я откара в дома ѝ, макар впоследствие да беше убедена, че това беше най-сладкият младеж на света.

Смяташе, че може и сама да се прибере, но коленете ѝ така трепереха, че Крик буквално ѝ нареди да не сяда зад волана. Не беше в настроение да изпълнява заповедите му, но в последното наистина имаше здрав смисъл, затова се подчини.

Единствената ѝ мисъл беше, че — слава богу! — Крик и Грубер не можеха да прочетат мислите ѝ, защото в момента мразеше и двамата от дъното на душата си.

Седеше в колата и не пророни нито дума. Единственият въпрос, който отпрати към младия си колега, беше:

— Откъде го взе?

Ставаше дума за чашата, пълна наполовина с кафе, наполовина с уиски „Джак Даниелс“, която полицаят ѝ беше дал.

— Не питай — любезно отвърна той и тя отново се затвори в себе си. Този младок нямаше представа, че двете думи „не питай“ ѝ действаха по този начин.

Надяваше се, че не е приел яростта ѝ лично. Но Крик и Грубер я бяха накарали да стане, бяха я претърсили и направили снимки на ръцете ѝ, подхвърляйки коментари от рода на: „Няма никакви ожулвания“ и така нататък. Крик дори ѝ беше предложил да се обади на адвоката си, проклет негодник!

Мики беше взел проба изпод ноктите ѝ и заключението му беше, че няма нищо подозрително. Бяха ѝ взели кръвна проба и ѝ бяха направили парафинов тест на дланите, за да установят със сигурност дали е стреляла с оръжието. Трогателна загриженост.

Господи, беше бясна! Нима наистина мислеха, че е застреляла Ван Оуен? Или че го е блъснала от покрива? Нима това беше по-лесно за вярване, отколкото другото — че кумирът се е сринал?

Но тя не беше спряла Джак, нали? Беше длъжна да спази процедурата и да се опита да го убеди да се откаже от скока и в краен случай — да го застреля, преди да е полетял надолу.

Утре, когато мозъкът ѝ отново щеше да е в състояние да работи, трябваше да съчини подходяща версия. Нещо по-добро от това: „Целунах го за сбогом и той скочи от покрива“.

Затвори очи и потръпна. Джак ван Оуен не беше извикал, не беше издал нито звук по време на краткия си полет към вечността.

Сонора затръшна вратата на служебната кола и със смях изтича през покритата с роса полянка пред къщата си. Чувстваше се като хванат в крачка тийнейджър. Уискито беше започнало да ѝ действа.

Децата бяха оставили лампата на входната врата да свети. Клампет посрещна господарката си с възторжен лай, подуши обувките ѝ, облиза ръцете ѝ и се отърка в краката ѝ.

Сонора хвърли чантата и ключовете си на пода и се огледа. Беше чисто и подредено. Миялната работеше. Най-вероятно Тим беше решил да пази поведение след издънката или пък просто се наслаждаваше на домашното спокойствие и уют.

Вратите на двете детски стаи бяха заключени както обикновено и тя нямаше сили да се занимава с отварянето им с помощта на фиби. Отпусна се на дивана и потупа възглавницата до себе си:

— Ела тук, момчето ми.

Клампет — може би единственият ѝ истински приятел на този свят — скочи до нея и я близна по носа. Сонора отпусна глава върху меката му козина и затвори очи. Отново видя Ван Оуен, полетял към тротоара.

Беше уморена, но се страхуваше да заспи.

Навън светнаха фарове на кола. Клампет скочи и се спусна към входната врата. Сонора надникна през прозореца. Белият „Кадилак“ приближаваше къщата ѝ. После колата спря и Гилейн излезе от нея. Сонора отвори вратата още преди да е успял да почука. Той нищо не каза, дори не спря да потупа кучето, а я сграбчи в прегръдките си и я отнесе до дивана.

— Откъде разбра?

— Бях дежурен, когато докараха трупа на Ван Оуен. Изплаших се до смърт при мисълта, че това можеше да си ти.

— Защо?

Той замълча:

— Не знам. Но се изплаших. Каж ми всичко, което ти хрумне, или нищо не ми казвай — все ми е едно.

— Изкарах от равновесие всичките си колеги.

— Те са си виновни, не ти. Ти си напълно права, а те са идиоти.

Тя внимателно се загледа в него.

— Марк, имам чувството, че никога вече няма да успея да заспя. Страхувам се дори да си затворя очите.

— Не, скъпа, няма от какво да се страхуваш. Донесох ти нещо, което ще ти помогне.

— Този проклет бенадрил...

— Не е бенадрил, а нещо по-приятно и по-силно, което ще ти помогне да се откъснеш от действителността. Това искаш, нали? Колко си пила?

— Не знам.

— Ще трябва да разберам. Не бих искал да те приспя така, че да не се събудиш.

Колко добре й действаше присъствието му... Как приятно миришеше.

— Искам да останем на този диван и цяла нощ да не ме изпускаш от прегръдката си.

— Това ме устройва напълно.

— Само че какво ще си помислят децата?

— Ще си помислят, че е чудесно някой да им приготви закуската на сутринта.

— Аз им приготвям закуска всяка сутрин.

— Ами!

— Наистина. — Тя леко се отдръпна от него. — Видях брат си, когато Ван Оуен скачаше от покрива. Не съм го бутнала, той сам скочи. Брат ми не ме остави да го последвам.

— Затова са братята.

Тя го погледна. Гилейн беше сериозен.

— Не знаеш ли, че брат ми е умрял?

— Знам.

— Но аз го видях там горе! Нима го приемаш за нормално?

— Аз съм от Юга, Сонора. Ние непрекъснато виждаме близките си, дори да са мъртви.

— Аз не съм южнячка.

— Сигурно е било голям шок за тебе.

Тя се засмя и отново отпусна глава на гърдите му:

— Наскоро го сънувах, а тази вечер го видях. Сигурно откачам.

Гилейн я притисна към себе си:

— Аз съм лекар, Сонора. В „Бърза помощ“. Виждал съм много хора да умират... Всички ние търсим нещо... красиво, нещо... свещено, което да ни предпази от непрестанния стрес.

— Всеки път, когато затварям очи, си представям падането на Джак. А когато заспя, в главата ми отеква молитвата на Джой Стинет.

— Тази вечер ще бъде различно. — Гилейн извади нещо от джоба на ризата си — бяла, от индийски памук, същата като ризата на Джак ван Оуен. — Изпий това.

Тя послушно глътна голямата таблетка.

— След колко време ще подежда?

— Обикновено действието се усеща след около двамадсет минути, но като се има предвид, че си пила, при теб би трябвало да е по-скоро.

Сонора въздъхна и се облегна на гърдите му. Вдъхна ментовия аромат на дъха му и потърка страна в гладко избръснатото му лице. Затвори очи.

— Имаш ли нещо против да отидем в спалнята? — дочу в просъница тя. — Този диван е малко късичък за мен.

— Не знам... Не бих искала... да... изненадам децата. — Устните ѝ едва се движеха.

— Не се притеснявай, ще стана преди тях и ще им се представя, докато ядем бекон.

Сонора кимна. Беше прекалено уморена, за да изрази съмнение, че в хладилника има бекон.

— Нали не си гей?

— Определено не съм.

Сонора седеше върху балите сено в хамбара на Франклин Уорд и се вслушваше в пръхтенето на Попин и Абигейл, докато животните дъвчеха храната си. От съседната ферма долиташе цвилене. Имаше нещо особено приятно в това да се седи върху сено в хладния мрак на нечий хамбар и да се пие кафе от пластмасова чашка.

Харесваха ѝ тези шумове. Бяха толкова различни от онова, което изпълваше ежедневието ѝ. Пеенето на птиците. Тропотът на конски копита. Чукът на ковача. Шумът от коли, преминаващи по прашните пътища, теглейки ремаркета.

Беше станала едновременно с Гилейн и докато той приготвяше закуската, тя си лъскаше каубойските ботуши. Нямахме нищо по-прекрасно от това мъж да ти приготви кафето сутрин.

Беше прегърнала децата за довиждане, а Гилейн я беше изпратил с целувка и тя излезе от къщи със самочувствието на жена, успяла да се вземе в ръце. Но въпреки това чувстваше душата си като отворена рана, като гъба, всмукваща усещанията.

Стомахът ѝ се беше свил от напрежение, а в съзнанието ѝ изплуваха безброй картини, думи, лица...

Но сега чуваше само спокойното дъвчене на конете. Грабна стиска люцерна и дълбоко вдъхна свежия ѝ аромат.

Беше прекарала доста време в хамбара, преди вратата да изскърца и старецът да се приближи до нея. Фигурата му, огряна от слънцето, беше суха и изправена.

— Видях колата ти, но си помислих, че сигурно ще имаш нужда от малко време.

— Чу ли новините?

— Да, но знам само онова, което съобщиха по радиото. Че някакъв невероятно добър бивш полицаи на име Джак ван Оуен е паднал от седмия етаж на старата пивоварна. Имаше някакви намеци за връзка между него и смъртта на Джой. За малко да ти се обадя, но после размислих и реших, че когато имаш възможност, ти сама ще ме

потърсиш да ми кажеш. После погледнах навън и видях колата ти да приближава.

Уорд измъкна едно чесало от очуканата кутия и ѝ го подаде:

— Дай да свършим малко работа, докато си приказваме.

Старецът отиде при Абигейл, а Сонора се приближи до Попин, който щеше да стои относително спокойно, докато имаше какво да яде.

— Опитвам се да поугоя малко този твой кон — усмихна се Уорд.

— Желая ти успех.

Почистваха конете, докато Сонора разказваше за преживяното. Франклин Уорд рядко я прекъсваше. Внезапно тя осъзна, че гласът ѝ звучи извинително.

— Не мога да кажа със сигурност колко лош е бил Джак. Дори не съм сигурна, че наистина е бил лош. Не съм сигурна и дали трябваше да го преследвам. Но смятам, че той просто сложи край на нещо, което беше започнало да се изражда и да придобива заплашителни размери. Беше се захванал с мръсен бизнес и дори и да не е организиран убийството, го е предизвикал.

— Ако не беше той, това никога нямаше да се случи — каза Уорд. — Но аз гледам на нещата по друг начин. Джой беше моя племенница и аз я обичах.

— Поне всичко приключи. Имам предвид разследването... Иначе тези неща никога не свършват, нали?

Особената нотка в гласа ѝ привлече вниманието му. Старецът се облегна на гърба на кобилата и внимателно се вгледа в Сонора:

— Не се опитвай да избягаш, детективе.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е заложено в културата ни. Съединените американски щати са млада държава и това е нещо чудесно или би могло да бъде чудесно. Възприели сме типично американската психология, че всичко е възможно. Не приемаме „не“ за отговор.

Прекарах известно време в Европа непосредствено след войната. Моята война. За определен период от време не можех да си представя, че ще се изправа лице в лице със завръщането у дома. Чувствах се променен и няхах сили да се преструвам, че не съм. Гонеше ме носталгията, но не можех да се върна.

Спомням си, че се шегувахме с европейците. Те имаха навика да свиват рамене и да казват: „Е, такъв е животът“. За нас това беше извинение за техния мързел или бездействие. Останах в Европа, докато не схванах за какво всъщност става дума. А става дума за това, че понякога отговорът е „не“. Някой умира — това е „не“. Детето ти се отделя от теб и започва свой живот — това е „не“. Загубваш работата си, някой убива твой близък... Всичко това е „не“, детективе.

Хората бягат от този отрицателен отговор. Търсят спасение от него в пианството, в дрогата или в пристрастяването към работата. Всичко това са начини да избягат от действителността, която ги депресира. Те крещат и се тръшкат, и плачат, и не спират да повтарят: „Да, да, да“. Но независимо от това колко упорито се опитваш да избягаш, отговорът „не“ продължава да си съществува и ти трябва да го приемеш. Трябва да го посрещнеш с гордо вдигната глава. Бягството те поставя в неизгодна позиция. Приеми „не“-то и го изстрадай. Това е част от живота.

— И това ще ме накара да се почувствам по-добре?

— Не сега, но след време...

Като всички интелигентни хора и Уорд знаеше кога да спре. Не каза нищо повече.

— Трябва да отивам на работа — подхвърли Сонора.

— Ако си имала намерение да ходиш на работа, трябваше да ми го кажеш по-рано, преди да съм оседлал коня. Вече е късно.

Тя пое поводите и попита:

— Как така Абигейл е толкова кротка, а Попин е толкова своенравен?

— Вече ти казах. Отговорът е Джордж Смок. Ако искаш Попин да се държи добре, ще се наложи да го изпратиш в Кентъки.

— Засега ще оставим нещата така, както са.

Сонора стъпи на оградата и праметна крак през гърба на Абигейл.

Почувства, че някаква тежест се смъква от раменете ѝ, и не усети, че Уорд не откъсна очи от нея, докато не забеляза усмивката на устните ѝ.

— Господин Уорд? Да си получавал писмо от сержант Робърт Пърсел преди четиринайсет години, когато Тина е била двегодишна?

Старецът спря и се замисли.

— Да. Върнах го неразпечатано на подателя.

— Разбирам.

— Някакъв проблем ли има?

— Не.

— Сонора?

— Да?

— Госпожа Кавано каза, че ако искаш, можеш да доведеш децата в неделя следобед. Ще ни приготви страхотно печено.

— Идеята е чудесна. Да донеса ли и аз нещо?

— Не. Просто елате. А, и госпожа Кавано каза, че можеш да доведеш някой млад мъж.

— Предполагам, че ще го направя.

— Ще го предвидим за вечеря — обеща Франклин Уорд и тръгна към къщата.

Сонора погъделичка Абигейл по шията и кротко я подкара. Попин вървеше след тях като послушно паленце.

Четири часа по-късно Сонора седеше зад бюрото си. От нея се носеше миризма на кон и на пот. Мислеше да си тръгне по-рано. Нямаше смисъл да се шляе без работа. Усещаше се напрежение. Не беше поздравила никого при влизането си в участъка, след като беше прекарала половин час сама в колата си, опитвайки се да си внуши, че трябва да е твърда. Но съмнението продължаваше да я гризе като червей. Дали трябваше да остави нещата така?

Телефоните звъняха зад гърба ѝ. Бюрото на Сам беше отрупано с хартии и прах — точно така го беше оставил. Чувстваше липсата му като физическа болка. Само след няколко седмици той щеше да се завърне. Можеше да се държи дотогава, ако се наложеше. И ако я оставеха.

Всъщност върху бюрото му имаше нещо ново, някакъв малък кафеникав пакет. Тя любопитно го взе и го огледа. Беше адресиран до нея, но го бяха оставили на чуждото бюро погрешка. Сигурно беше бомба...

Адресът на подателя обаче я увери в обратното. „Пийл Хийл“. Кой ѝ изпращаше нещо от болницата?

Разкъса опаковката и извади найлоновия пакет с шест чифта снежнобели памучни чорапи. Вътре имаше и бележка от Сам:

„Нещо, което да ти повдигне настроението, моето момиче! Чух някои неща... Запомни едно — зад теб съм. Така че се дръж. За нула време ще се изправя на крака и отново ще съм до теб.

С обич: Сам.“

Само Сам можеше да се досети, че чорапите трябваше да са чисто бели, плътни и със стегнат ластик. Само той можеше да се

досети, че за една жена, която вечно не успява да смогне с прането, новите чорапи бяха едно малко, но изключително удоволствие.

Можеше да заплаче или да се засмее. Не стори нито едното, нито другото. Реши, че най-добре ще е да отиде веднага при Крик и да приключи с въпроса.

Когато влезе в кабинета му, той не погледна към нея, макар много добре да знаеше, че тя е вътре.

— Все още ли имам работа? — попита директно Сонора.

Крик бавно вдигна поглед към нея. Ако беше очаквала да го види състарен за една нощ или побелял от тревога, трябваше да се разочарова. Беше си същият — самоуверен и излъчващ заплахата.

— Затвори вратата.

Сонора се подчини и повтори:

— Все още ли се водят работи?

— Седни.

— Не и докато не отговорите на въпроса ми.

Забеляза леката усмивка, изкривила ъгълчетата на устните му, и разбра, че е ядосан и в същото време възхитен от смелостта ѝ. Липсваше ѝ предишната близост помежду им.

— Дали си все още на работа или не, зависи от две неща. Първо, разследването не потвърди да имаш пръст в падането на Джак ван Оуен от покрива, нито пък че си стреляла по него. Напълно си чиста. Само че ще трябва да си поприказваме. Това е второто — ще взема решение след нашия разговор. Сега ще седнеш ли, детективе?

— Да, сър, мисля, че ще го направя.

Крик се облегна назад и се наслади на драматичната пауза, после започна:

— Трябваше да се откажеш, Сонора. Ти ме подведе.

Гневът отново се надигна в гърдите ѝ:

— Вие ме подведохте, сър.

— Аз те отстраних от случая.

— Без основателна причина, смея да твърдя. Или може би причината ви е била твърде основателна.

— Никога няма да повярвам, че Джак ван Оуен е имал нещо общо с онази касапница.

— Този човек не беше Джак ван Оуен, когото вие познавахте, сър, а онова, в което се беше превърнал, след като куршумът е

заседнал в мозъка му.

— Но той получи този куршум, докато изпълняваше служебния си дълг.

— Било е истинска трагедия, сър. Същата като разигралата се в дома на семейство Стинет. Какво казва Мики за ръкавиците?

— Още е прекалено рано за окончателните резултати.

— Какво мисли Мики, сър?

— Допуска възможността да си права.

— Значи все пак е имало трети човек.

— Който се е опитал да спре кръвопролитията.

— Който го е причинил.

— Каква всъщност е целта ти, Сонора? Да развенчаеш легендата? По-добре ли ще се почувстваш, ако това стане? Всички вече са мъртви. Никога няма да узнаем какво точно се е случило. Ти не успя да заловиш Ван Оуен жив, затова никога няма да успеем да определим до каква степен е виновен. И дали изобщо е виновен.

— Кой, по дяволите, си мислите, че уби Кинкъл и Аруба? Кой простреля Сам?

— Опитваме се да открием това. Ако Еди Стинет не е извършителът, то може би поне знае кой го е сторил.

— Как ли пък не!

— Позволявате си прекалено много, детективе.

— Това е моят случай.

— Не е. Защо двамата с Джак сте се качили на покрива? И какво си правила в онази сграда сама през нощта?

— На кого трябваше да се обадя, за да получа подкрепа?

— Не приемам този отговор.

— Искях да му дам възможност да се признае за виновен, да ни съдейства при разследването.

Крик поглади брадичката си:

— Ако имах и най-малкото съмнение, че Джак е замесен в убийството, пък било то и само морално, нямаше нито за миг да се колебая да го задържа.

— Когато беше нужно това да се направи, вие не го сторихте, сър. Познавахте Джак. Той разговаряше с вас. Знаехте, че е замесен — още от самото начало знаехте!

— По този въпрос можем доста да поспорим. Ти си костелив орех, Сонора.

— Вие сте ме научили да бъда такава.

Сонора седеше в салона на училището. Тим се беше настанил до нея и махаше на момичетата, които бяха с две години по-малки от него. Знаеше, че ги впечатлява с това, че е по-голям, а също и с новата си прическа в стил Брад Пит. Очакваше, че синът ѝ ще се отегчи, но в залата имаше достатъчно момчета на неговата възраст, както и красиви по-големи сестри, така че определено беше доволен. Той я побутна:

— Мамо, имаш ли нещо против да отида да седна до...

— Не, върви.

След разговора си с Крик прекара остатъка от деня залепена за телефона. Правеше свое проучване и никак не я беше грижа, че останалите я слушат и наблюдават. В Арлингтън, Тексас не беше издаван смъртен акт на името на Анджели ван Оуен. Нито пък откри следи от гроб...

Осъзна, че е захапала долната си устна и упорито я дъвче. Спря се навреме. Някакъв мъж в светли панталони избута бялото пиано в лявата част на салона и децата се подредиха в три редици. Щяха да слушат изпълнения на хорвете от шести, седми и осми клас. На гърба на червената програма бяха изредени имената на индивидуалните изпълнители. Намери името на дъщеря си, успокои се, че е написано правилно, отпусна ръце в скута си и зачака.

Децата се намираха в доста особен период от живота си. Някои от тях имаха все още невинно излъчване, други изглеждаха прекалено знаещи и зрели.

Пианистката и диригентката бяха облечени в официални черни тоалети, което приятно впечатли Сонора. Огледа лицата на останалите родители. Повечето изглеждаха уморени.

Гласовете бяха млади и звънки, в началото неуверени, после — все по-ентузиазирани. Хедър изглеждаше прекалено голяма в дългата си черна пола, бяла блуза и червена жилетка. Едва се крепеше на обувките с токчета и Сонора се помоли дъщеря ѝ да успее да запази равновесие. Стисна дръжката на розата, която беше приготвила да даде

на Хедър след концерта. Беше се отбила в цветарския магазин с две мисии.

Осъзна, че се беше докоснала до нещо, което дори не смееше да изрече.

Хората се усмихваха, лампите меко осветяваха пеещите деца. Първата песен свърши и гръмнаха аплодисменти. Хедър откри с поглед майка си сред множеството, усмихна ѝ се и отново насочи вниманието си към диригентката. Започна следващата песен.

Беше в гробището. Сама. Тук, на мястото до гроба на Лейси ван Оуен, тя откри последната следа от Анджело. Въпреки че не бяха открили смъртен акт, нито някакво друго доказателство, че синът на Джак е умрял в Арлингтън, молбата ѝ за эксхумация беше отхвърлена.

Според нея гробът беше празен. По всяка вероятност Анджело ван Оуен беше погребан някъде другаде, на тайно място — с пръснат череп и метална кофа на главата. Убит от един баща, който прекалено много го беше обичал, за да го остави да живее.

Сонора стоеше и си мислеше, че колкото по остарява, толкова по-трудно разбира нещата.

Не можеше да мрази Джак. Той беше прав — двамата прекалено много си приличаха, чак ѝ беше неудобно да го признае. Какво ли щеше да бъде, ако не го бяха ранили в главата, ако жена му не беше загинала по време на онази катастрофа, ако синът му не беше сграбчил кормилото?

Ако беше задържала ръката му в нощта на смъртта му?

В участъка най-сетне бяха приели, че митът за Ван Оуен е разрушен. Убийството на Кинкъл и Аруба, както и раняването на Сам Делароса продължаваха да се разследват.

Нямаше достатъчно доказателства, за да обвинят Джак. Тя лично беше убедена, че извършителят е бил той.

Някои смятаха, че тя е блъснала Ван Оуен от покрива. Хората шепнеха зад гърба ѝ, когато ги подминаваше, мъжете я гледаха със смесица от възторг и възмущение. Беше открила виновниците за онова кърваво престъпление. Снимките от убийството бяха публикувани в медиите. Но също така беше разобличила бивш техен колега ченге и това ги караше да се срамуват от нея.

Слухове. Ключи...

Крик пипаше внимателно. Събираше и описваше доказателствата за нейната невинност. Но това нямаше особено значение.

Тук-там се подхвърляше, че Сонора го е направила, защото е била принудена от по-висшестоящите, най-вероятно — от Крик. Едно бивше ченге, превърнало се в престъпник, не беше добра реклама за имиджа на криминалния отдел, особено в случай като този, който им беше спечелил всеобщото одобрение на обществеността.

Очите ѝ се спряха върху надписите на надгробните плочи:

„Лейси ван Оуен — любяща съпруга и майка, 1953-1987“

В средата — загадъчният Ангел:

„Анджело ван Оуен, скъп син, 1972-1989“

И Джак. Погребан преди няколко дни. Пръстта на гроба му още не се беше слегнала. Липсваше плоча.

Орхидеята, която беше купила, беше за него.

Хората щяха да повярват в онова, в което искаха да вярват. Така се раждаха легендите.

Издание:

Лин Хайтауър. Рекет

Американска. Първо издание

ИК „Саном Блясък“, София, 2012

Коректор: Яна Лекарска

ISBN: 978-954-399-012-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.